

Městská knihovna v Praze

Vrah v šarlatu

Josef Volák

Praha

2017

e-kniha

Městská knihovna v Praze

ůjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

přístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

ořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Vrah v šarlatu

Josef Volák

Znění tohoto textu vychází z díla Vrah v šarlatu tak, jak bylo vydáno Severočeským vydavatelstvím v roce 1976 (VOLÁK, Josef. *Vrah v šarlatu*. Vyd. 2. Ústí nad Labem: Severočeské nakladatelství, 1976. 238 s. Labyrint, sv. 13.).

---

§

Text díla (Josef Volák: Vrah v šarlatu), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Citační záznam této e-knihy:

VOLÁK, Josef. *Vrah v šarlatu* [online]. V MKP 1. vyd. Praha: Městská knihovna v Praze, 2017 [aktuální datum citace e-knihy – př. cit. rrrr-mm-dd]. ISBN 978-80-7532-635-5 (pdf). Dostupné z: http://web2.mlp.cz/koweb/00/04/32/95/85/vrah_v_sarlatu.pdf.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyžívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 7. 4. 2017.

OBSAH

Prolog	7
Kapitola I Únos dcer Leukippových	9
Kapitola II Život na zámku	29
Kapitola III Poručík počítá do čtyř	56
Kapitola IV Podivný výlet	105
Kapitola V Cherchez l'homme	139
Kapitola VI Hlad' mě a líbej	163
Kapitola VII Nevstupuj, myslíš-li na návrat	186
Kapitola VIII Kdo je kdo?	211

*Tento příběh je vymyšlený
i postavy v něm jednající
jsou dílem autorovy fantazie*

Prolog

Nad nevelkou obcí Verany se vysoko na skále vypíná tmavošedý masív renesančního zámku, jehož strohé obrysy příkře kontrastují s přívětivým rázem okolní povltavské krajiny.

Stavebníkem zámku byl Florian Griespach z Griespachu, potomek zchudlé bavorské rytířské rodiny, který získal ve službách Ferdinanda I. významné postavení i značné jmění. Podle historických pramenů dosáhl veranského panství úskokem a snad i vraždou.

Florian z Griespachu oženil svého syna Kryštofa s Lukrecií, mladou a půvabnou sestrou hraběnky Polyxény z Lobkovic. Počítal s tím, že spojí veranské panství s přilehlými pozemky lobkovickými.

Počátkem třicetileté války odchází Kryštof Griespach sloužit svému vladaři na evropských bojištích. Zde jeho stopy definitivně mizí. Během bojů dochází k obléhání veranského zámku Švédy. Podle pověsti se půvabná Lukrécie zamilovala do mladého švédského korneta¹ Nygesperka, a protože se unaveným Švédům líbily modré oči roztomilé Lukrécie mnohem více než pevné zdi zámku, obléhali spíše její ložnici a hodovní síň. Zámek byl zachráněn od švédských kulí a Lukrécie od nudné samoty vášnivým přičiněním elegantního korneta. Nygesperk odchází z Veran pln vzpomínek na něžná dobrodružství, která mu měla zpříjemnit dlouhé noci pod hrubou plachtou vojenských stanů. Na oplátku zanechal na zámku upřímně míněný – a s radostí přijatý – slib, že se vrátí. Pověst dále vypráví, že se zamilovanému kornetovi podařilo odstranit Lukrécieina manžela Kryštofa a že se pln nadějí vrátil do Veran.

Hraběnka Polyxéna však měla s veranským panstvím jiné plány, a protože měla pro svou moc a stále ještě neodkvétající krásu mnoho přátel, kteří byli pro ni schopni učinit cokoli, nechala mladého korneta zavraždit v katakombách. Nešťastná Lukrécie odjela ke svému strýci do Španěl a přenechala Verany Polyxéně.

Od této chvíle byl zámek v držení Lobkoviců trvale až do roku 1948, kdy se stal majetkem státu.

---

¹ Vojenský trubač. Pozn. red.

Jména stavitelů nebyla zjištěna, ale můžeme se právem domnívat, že vyšli z okruhu Italů pracujících na stavbě vídeňských hradů. Tito stavitelé ovládali dokonale klasickou ornamentalistiku, kterou dokázali originálním způsobem spojit s domácí tradicí. Dokladem jejich italského původu je zejména architektura rytířského sálu s lunetovou klenbou a nástropní figurální štukaturou. Zrovna tak hlavní brána nese výrazné prvky italské renesance. Strýzlivý charakter nádvoří ožívuje lodžie v prvním patře, která tvoří v přízemí podloubí. Hlavní bránu tvoří vjezd s bohatou figurální výzdobou, heraldické znaky rodiny Griespachů a dvě postranní branky pro pěší.

Do zámku se vstupuje po kamenné lávce, jejíž poslední část tvořil padací most. Celý zámek byl obehnán hlubokým příkopem.

Nároží bastionů, portály a vnější okna, to vše je obloženo výraznými rustikovými pásy. Pod mocně vyklenutou římsou se na zdech rozvíjí sgrafitová výzdoba. Nad masívkem čtyř křídel se v rohu vypíná věž s hodinami.

Práci italských stavitelů je také rozsáhlý komplex podzemních chodeb s obrovskými sály a vězení. Ve skále, nad vchodem do podzemí, se dochoval vytesaný nápis

NEVSTUPUJ, MYSLÍŠ-LI NA NÁVRAT...

Podle pověsti byli italští zedníci po dokončení části chodeb zabiti a jejich těla zazděna kdesi v podzemí.

Za jedním ze zámeckých křídel byl v 18. století založen park, přecházející plynule do volné přírody.

V parku jsou instalovány barokní plastiky vyšlé ze školy Matyáše Brauna. Před kamennou salla terrenou je zbudována fontána se sochou Flóry od neznámého mistra.

Přestože jsou historické souvislosti týkající se veranského zámku vesměs ověřeny, přece jen zůstávají v jeho minulosti temná místa, vážící se zejména k vraždě a podivnému zmizení Kryštofa z Griespachu...

Kapitola I

Únos dcer Leukippových

Muž se zastavil. Pomalým gestem odhrnul z čela propocené vlasy. Pomyslel si, že by bylo příjemnější ležet u vody anebo si někde na zacloněné verandě namíchat sklenici ginfizzu s ledem.

Vesnice sežehnutá sluncem ho nezajímala. Vedro bylo téměř nesnesitelné. Řeka naplňovala koryto jen zpola a na nehybné hladině plavalo smetí a nahnědlá pěna.

V povětří visel nasládlý pach leklých ryb.

Vzduch jako by se vypařil.

Muž se otočil a pozorně sledoval kamenitou cestu, která klesala podél zdi hospodářského stavení dolů ke korytu řeky. Horizont před jeho očima tvořila zídka padacího mostu. Každým okamžikem se v zorném poli mohla objevit postava.

Jak je to všechno banální, pomyslel si. Jako scéna z romantického filmu. Ale je zajímavé, že filmy bývají někdy pravdivější a přesvědčivější než samotný život.

Z myšlenek ho vyrušilo zapleskání ptačích křídel. Holubi přelétli nad jeho hlavou a usedli na římsu domu. Hledali trochu stínu. Muž si pomyslel, že přijde bouřka.

Položil do prachu cesty aktovku z umělé kůže. Nervózním pohybem sáhl do kapsy a vytáhl kapesník.

Opatrně se rozhlédl. Zdálo se, že není spokojen.

Zámek byl ukryt mezi zarostlými kopci a jeho přední křídlo, vyhlížející jako prosté šlechtické stavení, bylo nalepeno na skále porostlé zeleným mechem. Na kamenech se perlila vlhkost. Polorozpadlá strážní věž byla zbudována pár desítek metrů od jednoho z bastionů. Kdysi tu vedla cesta. Důmyslný stavitel nechal spojit hlídku se zámkem podzemní chodbou.

Žirná krajina, pomyslel si muž. Ve vesnici žijí hezká děvčata, nosí široké květované sukně a večer se chodí koupat do řeky jen tak, v kalhotkách a v podprsence.

Zamračil se. Zdálo se mu, že kaštiny podél cesty představují v této podivné hře špalír zarputile vyhlízejících strážců, které nelze obelstít. Listy stromů i trávník pokrývala vrstva jemného prachu, který, promísen potem, tvořil na tváři lepkavou mázdu.

Jako kdyby muž úmyslně prodlužoval nerozhodnost chvíle. Větve stoletých stromů vrhaly na cestu hadovité stíny. Milimetr po milimetru se k němu blížila chapadla obrovitých kalmarů².

To všechno byla jen podivná představa.

Muž si otřel kapesníkem čelo a jeho nervózní pohled utkvěl na sgrafitových zdech zámku. Stál uprostřed cesty a v pohledu šedozelených očí se snoubila něha s podivnou, nevysvětlitelnou tvrdostí. Sehnul se a přitiskl aktovku k tělu. Držel ji pevně a konečky jeho prstů zbělely námahou.

Krátce a syčivě se zasmál. Znělo to jako zakašlání.

Potom vykročil.

* * *

Když dívka potřetí ječivě vykřikla, mladík, který stál po jejím boku, prudce ustoupil a zabořil ruku do kapsy. Dolů od rtů, přes bradu a po jemném, lehce opáleném hrdle stékaly dívce rudé krůpěje vína.

„Idiote,“ zašeptala.

Víno se v důlku pod bradou slilo v růžovou stružku, kleslo do dívčina živůtku, prosáklo halenkou a vytvořilo načervenalý ostrůvek.

„Vy jste odvážný, co?“ zeptala se a nastavila mu prázdnou sklenku.

„Jasně!“

„Hmm,“ udělala dívka. „Vy jste odvážný jako Odysseus a neodolatelný jako ďábel. Nebo nejste?“

Mladík s ryšavým vousem se sehnul, vylovil odněkud láhev a hbitě dolil.

---

² Hlavonožec, pravděpodobně větší než krakalice obrovská, délka prodloužených chapadel může být i víc než 14 m. *Pozn. red.*

„Probud' se, Penelopo, ať spatříš milence svého, vlastníma očima svýma, po čem jsi toužila vždy...”

„Hmm,” udělala dívka pohrdavě. „Odvážněji, příteli, jen odvážněji. Neodbíhat od tématu.”

Znovu se zhluboka napila. Skleničku položila na dlouhý stůl, pokrytý množstvím nádob, popelníků, sklenic a částí oděvů, knih a váz s květinami. Stůl stál v rozlehlém rytířském sále, kde kromě šesti židlí s vysokými řezanými opěradly, krbu, dvou lenošek, malého stolku s magnetofonem a mramorové křtitelnice, ve které se chladila armáda lahví, nebylo nic.

U čelní strany sálu, pod oknem, stála na štaflích kopie obrazu Petra Paula Rubense: Der Raub der Töchter des Leukippos.

Mladík s ryšavým vousem a s kšiltovkou na hlavě si zapálil cigaretu.

„Prosím, mademoiselle,” nabídl.

„Já vím, vy to chcete zatušovat. Jste drzý a nikdo vás ještě neklepl přes prsty. Říká se to tak?”

Mladík odhodil cigaretu směrem ke krbu. „Pardon,” otočil se k druhé dívce, která se hřála u ohně. „Já nevím, jestli se to tak říká, a nevím taky, jestli je drzý to správné slovo, když se muž dvoří dámě, která si lije víno místo do krku za výstřih.” Zasmál se a přistoupil k dívce. V jeho ruce se objevil kapesník. Ruka s kapesníkem zmizela v dívčině živůtku.

„Fajn,” řekl kdosi od krbu. „Tohle vám jde rozhodně líp než jistý druh charitativní služby, které se říká pečování o žíznivé hosty.”

Ten kdosi od krbu byla dívka, které se říká v odborných kruzích platinový vamp. Byla příliš krásná na to, aby se pohybovala ve společnosti mužů bez ochrany maminky. Zřejmě si s tím nedělala mnoho starostí. Vlasy jí jako zlatý vodopád padaly proti všem zvyklostem z čela rovnou dolů.

Vláčnou chůzí přešla sálem a přistoupila k mladíkovi v kšiltovce.

„Hni sebou, Ivane,” pronesla něžně a pohodila hlavou. Zlaté vlasy se roztočily jako kolotoč.

„Tohle všechno je vaše, krásná dámo,“ rozmáchl se gestem po sále.

„Spokojím se s jednou láskou,“ řekla dívka stručně a odtančila ke krbu. U krbu seděl muž v měkkých flanelových kalhotách a sportovní košili. U nohy lenošky stála prázdná sklenice. Dívka beze slova dolila.

„Haló, pane,“ řekla a přejela mazlivě muži po vlasech. „Ti blázni nám všechno vypijou.“

Na důkaz, že to pro dvojici u stolu nebude tak lehké, vyprázdnila sklenici jedním douškem. Muž také. Hovořil příjemným hlasem.

„Co?“ řekl. „Co to provádí? Myslím, že bychom se měli občas podívat do křtitelnice. Pořád nemůžu věřit, že by při svém mládí měli tolik hříchů. Nejsou líbezní?“

„Jen jeden,“ řekla. „Ale stojí za to.“

„Co jeden?“

„Dědičnej hřích. Předváděj nám kurz fundamentálního umění.“

„Fundamentální umění je na ústupu,“ řekl muž a zahleděl se na dívčiny boky zabořené do lenošky. „Fundament se pomalu vytrácí, nastupují bezobsažné formy. S kumštem je konec.“

„Kuráž, staroušku,“ řekla dívka a vstala. „Zatančíme si, ne?“

„Milé dítě, dávno již tomu, co jsem zulíbal tvé líce, dávno již tomu, co jsem naposledy hleděl do tvých očí.“

Muž vstal z lenošky a dívka s vodopádem vlasů se k němu přivinula jako sladký a laskavý upír.

U intarzovaného stolku s magnetofonem seděl chlapec s bledým obličejem a dlouhými vlnitými vlasy. Oblečen byl v záplatované kostkované kalhoty a dlouhý černý svetr. Vlasy mu padaly na rolovaný límec. Vypadal jako nesmírně unavený a melancholický Paganini. Seděl zády do sálu a pozorně si prohlížel obraz na štaflích.

Síla a prudkost stylizovaná v postavách dvou koní poskytovala potřebný kontrast k smyslné bělobě obnažených ženských těl. Divadlo, které se na plátně odehrávalo, připomínalo spíše divoký milostný zápas než brutální „raub“. Obličje mučených žen

vyjadřovaly vášnivé satori³, ne děs z krásných unašečů. Andílek svírající uzdu jednoho z koní jako by přál nepřiznané rozkoši a přidržoval hřebce, dokud těla nesplynou. Jeho ironický úsměv si mladičkový Paganini nedovedl vysvětlit.

Mladíkovi se kolem krku s hadí hbitostí ovinuly bělostné paže.

„Herr Graf, der Frühling ist gekommen.“⁴ Dívka se škádlivě zasmála. „Chcete mi uspořádat přednášku o axiologické krizi v umění?“ V ruce držela sklenici s vínem. Mladík s dlouhými vlasy se obřadně uklonil.

Dívka řekla: „Karel se mnou bude tančit dvě hodiny vášnivé tango, pak mi přinese ručník, čisté prádlo a hlavu Jana Křtitele obloženou chřestem.“ Líbezně se usmála na muže v rozhalence a zavlnila se jako pinie ve větru.

„Prima,“ řekl chlapec. „Tak do toho!“

Stiskl štíhlým prstem tlačítko a kotouče se roztočily. Muž v rozhalence se zatvářil nerozhodně.

„Moment,“ řekla dívka s potřísněnou halenkou. „Někde jsem slyšela, že žádný stroj nemůže pracovat, dokud nepřijme energii, kterou má vydat.“ Odcupitala nejistě ke křtitelnici a vrátila se s novou lahví. „A to vynechám tuhle entropii,“ zasmála se. „Pane Perpetuum Mobile, udělejte s tím něco.“

„Na dlouhý a bezúhonný život,“ zasmála se blondýnka a odkopla lodičky.

Dva páry zaujaly klasickou výchozí polohu.

Z magnetofonu se ozvaly mohutné akordy barokní fugy. Za okny se poprvé zablesklo. Fuga pokračovala volnější pasáží. Páry se hnuly.

„Jú,“ zavyla dívka s tekoucími vlasy, když blesk ozářil okna. „Já se chci bát.“

---

³ Náhlé osvětlení, poznání, probuzení. *Pozn. red.*

⁴ Pane hrabě, jaro je tady. *Pozn. red.*

„Se vším se počítá,“ řekl mladík s kšiltovkou. „Mohla by ses občas dotknout nohama země, ten pán,“ usmál se na muže v rozhalence, „celý den tvrdě pracoval.“

„Líběj vodpustit, touhle dobou jsem zvyklá poslouchat pohádku na dobrou noc.“

Mladík opustil svou tanečnici a odešel ke stolu.

„Podrž mi ty sklenice,“ požádal kolegu. Napili se.

Mladík vzal hořící poleno a zapálil svíčky na římse krbu. Zhasl světlo.

Dívka s potřísněnou halenkou tančila sama mezi sklenicemi.

„Já jsem rrrrůůůže sáááronská a lilium při dooolinách...“

Mladík s dlouhými vlasy řekl: „Karle, ujmí se té růže, nebo si zlomí nožičku.“

Blondýnka ukryla tvář do tekoucího zlata a podřimovala.

Bez jakékoliv pauzy přešla fuga do beatové skladby.

Mladík s dlouhými vlasy uchopil tanečnici za ruku. „Pojď si hajnout, malinká,“ napomenul dívku a chtěl ji odvést k lenošce.

Mladíkovi s kšiltovkou zablýsklo v očích. Odstrčil chlapce stranou.

„Necháš ji na pokoji,“ řekl chlapec a odváděl zmatenou dívku.

Pleskla facka. Paganini si sáhl na tvář.

„Pardon, mes dames,“ řekl. „Pane, byl jsem uražen. Volím pistole.“ Obrátil se na muže v rozhalence. „Odpočítej, Karle!“ Sejmul se zdi pistole.

Rozestavili se.

Dívky se pobaveně chichotaly.

„Raz... dva... tři.“

Mladík s dlouhými vlasy se otočil a v jeho ruce se objevila malá elegantní pistole ráže 6,35.

Obě dívky vykřikly a vrhly se kupředu.

Z pistole, která vypadala jako hračka, šlehl plamen a svíčky v sále se zachvěly.

Suše třeskla rána.

* * *

Stmívalo se. Vzduch rozpálený po celodenním žáru se vlnivě chvěl.

Na cestách bylo vyliďněno.

Ve vesnici bývá v podvečer mnoho práce.

Sem tam nějaké dítě nebo žena dojde unavenému sedlákovu pro džbán piva.

Jen kočky a psi se procházejí loudavě podél zdi.

Muž s aktovkou zamířil pomalu na náves a zastavil se před omšelou budovou hostince.

Dvě ženy klábosily před vchodem do restaurace. Ze zdi opadávala omítka a vytvořila načervenalou skvrnu, podobnou jezdcovi na koni.

Muž zalovil v kapse. Byla prázdná.

„To je strašný,“ řekla žena. „Klidně si zavřou v takovém horku.“

„... abysme šly až dolů k Janáčovi,“ řekla druhá. „Tam je plno těch mladejch...“

„To víte,“ povídá jedna. „To není jako dřív. Dřív když přišel mladej do hospody, tak seděl jako putinka.“

„Ani nedejchal a poslouchal, vo čem povídaj dospělí...“

„Ty ze zámku taky,“ povídá žena, co začala rozhovor. „Představte si, že povídal Vykysalý...“

„... neříkejte?“

„Ty slečinky přijdou klidně v plavkách. A kdybyste viděla jakých. Samá díra jsou...“

„... já kdybych měla dceru...“

Muži se objevil na tváři lehký úsměšek. V jistém smyslu mají pravdu, zauvažoval, abych pomalu chodil s klapkami na očích.

Znovu se otočil k řece. Tam někde byla hospoda. Neušel ani sto metrů, když zahlédl korunu kaštanu a pod ní rozestavěné stolky a židle obsazené výletníky a několika zdejšími lidmi.

Vesnice stále ještě žije starým přirozeným životem, napadlo ho.

Objednal si pivo, cigarety a krabičku zápalek. „V kolik zavíráte, šéfe?“ zeptal se mužika se zástěrou zastrčenou do kalhot.

„Obyčejně tak po jedenáctý.“

„Díky.“

Muž zaplatil předem a napil se.

Ještě byl čas. Vlekl se pomalu.

Celé prostranství pod kaštanem vyhlíželo čistě a útulně. Mezi stolky bylo vysypáno žlutým pískem. Od řeky táhl chlad. Občas se z nazelenalé vody vymrskla ryba a kola se rozběhla po hladině.

„Dáte si ještě jedno?“ zeptal se mužík a plácl úslužně utěrkou o stůl.

„Ne, děkuji vám.“

„Přijde bouřka,“ řekl mužík.

Pomalu se nad vodou tvořila pára. Převalovala se jako jedovatý plyn.

„Přijde bouřka a vy zmoknete,“ usoudil hostinský.

Muž neodpověděl a odvrátil tvář. Po řece plaval bílý předmět. Snad krabice nebo mršina zvířete.

„Vy nejste zdejší, co?“ zeptal se chlapík s příjemným úsměvem.

Muž si všiml, že má na ten věk nádherné zuby.

„Proč myslíte?“

„Na to já mám oči, milej pane. Bez toho se našinec neobejde.“

Vypadalo to, jako by tenhle chlapík považoval za největší rozkoš hovořit s lidmi, kteří o to vůbec nestojí.

„Ne, nejsem,“ řekl muž. „Jen projíždím.“

„Kdybyste potřeboval přespat... Máme jeden pokoj...“

„Děkuji vám, jste moc hodný,“ řekl muž a bedlivě se zadíval na řeku.

Mužík zamával utěrkou a zmizel ve výčepu.

Teď si teprve všiml, že od stolku vidí celý zámek. Jeho hrozivá silueta se černala proti zružovělé obloze. Z druhé strany se táhly nad lesem mraky. Blýskalo se na časy. Celý zámek byl temný, jen ve dvou velikých několikadílných oknech hořelo světlo.

Náhle okna potemněla. Poprvé vzdáleně zahřmělo.

Muž se zvedl a přešel rychlým krokem vesnicí.

Tašku svíral pod paží, jako by mu ji chtěl někdo vyrvat.

Jestliže přijde bouřka... v nejhrošším případě... uvidíme, přemýšlel.

Přešel po kamenné lávce a zastavil se u sloupku s cedulí.
STÁTEM CHRÁNĚNÁ PAMÁTKA, četl. RENESANČNÍ ZÁMEK
VERANY.

Lávka končila u masivních vrat pobitých plechem. Nýty tvořily rovnoměrné kárování.

Pěkná práce, vypadají hezky nedobytně. Dovnitř se asi nikdo jen tak nedostane. Zevnitř se ale zajišťují břevnem. To lze odstranit lehce.

Nad mužovou hlavou bouchla okenice.

Polekaně se otočil.

Vítr proběhl větrovým a prastaré stromy vydaly dlouhý vrzající vzdech. Listí šumělo jako svlékané hedvábí. Někde v zahradách se rozkřičel pták.

Usedl na lavičku pod portálem a zahleděl se na střechy vesnice. Vítr už zase odlétl a muže obklopila; tichá, pulzující bezhlesnost.

* * *

„Děkuji vám, milé dámy,“ promluvil bledý Paganini v záplatovaných kalhotách a uschoval revolver do kapsy. „Doufám, že jsem vás nepolekal a že vám bude chutnat jako dosud. Kdyby vás zajímalo, proč nemá můj přítel v plicích díru, tak vězte, že k tomu stačí dvojice šikovných prstů, ostrý nůž a nástroj, kterému říká dělnická třída kleště kombinované. Kulku lze totiž bez velké námahy vyjmout.“ Uklonil se. V jeho ruce už zase svítila sklenice.

Dámy si ulehčeně oddechly. Platinová slečna zapomněla, že je pětileté děťátko, a sápala se ke stolku.

Ostatní za ní.

„Nikdo se nedotýkejte chlebičků, nebo si tu scénu zopakujeme. Ale bez kleští a epilogu,“ zavřískla.

Její kamarádka klekla na židli, hmátla do mísy a na halence přibyla krásná šmouha v barvě žloutkové majonézy.

Plexisklové kotouče se pomalu otáčely. Pásek se ve svitu svíček matně leskl. Pořád ještě hrála hudba. Z reproduktoru vytékal proud lehké klavírní sonáty, prolétl rameny holandského lustru a zanikl

někde v zeleni freskových maleb na stropě. Brnění na zdech rozesílalo po sále pablesky odražené od svícňů.

Chlapec s dlouhými vlasy pozoroval obraz na štaflích.

Chlebíčky mizely.

Dívka, která se rozhodla, že vytvoří na své halence paletu gastronomických barev, došla k chlapci před štaflema a něžně ho pohladila po rameni.

„Co mu je?“ pokřikovali ostatní. „Je snad opilý?“

„Trpííí!“ řekla dívka.

„Pročpak trpí ten ošklivý chlapec, co vydlabává kulky?“

Chlapec se otočil k platinové dívce. „V jistém smyslu kvůli vám, slečno. Trpím podivným nepokojem, který se zmocňuje mého těla při pohledu, jak marnotratně zacházíte se svým zlatým pokladem, který právě proměňujete v odporné chalupy.“ Odmlčel se.

„Bravo,“ řekla dívka a vylovila umorovanou kadeř z louže vína na stole. „Bravo!“

„A pro vás, milá slečno,“ obrátil se na druhou dívku. „Pro vás se trápím dvojnásobně. Kdybyste jen polovinu přízně, kterou věnujete své blůze, nabídla mně, došlo by patrně k objevu, že vaše šaty ukrývají kromě vzorníku pro gurmány také jistý druh pohyblivého svátku, který bych toužil alespoň jednou posvětit a navždy slavit...“

Zdálo se, že mladý milenec trochu plete jazykem.

„To všechno je jen psychoanalytický pláč,“ konstatovala dívka. „Jste banda obyčejných intelektuálních zbabělců!“

„Přeskočilo jí?“ řekl mladík s kšiltovkou.

„Nudí se.“

Muži se zvedli a vyšli ze sálu. Dívky osaměly. Blondýnka usedla ke krbu a začala se šfourat v ohni. Zvedla se a sejmula z krbové římsy dvě půlmetrové šachové figurky krále a královny. Postavila je proti sobě na dlaždicovou podlahu a lehla si vedle na zem. Tělo vystavila plamenům. Od magnetofonu – kam se odebrala její spoléčnice – vypadala jako mírně zvlněná krajina, za kterou vychází slunce.

Dívka u magnetofonu byla namol. Položila se na záda, otočila zesilovačem a propadla v jakési rytmické šílenství. Obracela hlavou ze strany na stranu a zametala podlahu přistřiženými kadeřemi. Bylo slyšet, jak klope spánky do dlaždic. Vztáhla ruce do výšky, jako by chtěla obejmout neviditelnou postavu. Rty se rychle míhaly.

Páska magnetofonu se vytočila a měkce pleskala o snímací hlavice.

Dívka se uklidnila. Prudce oddychovala.

„Wando! Wandičko!“ zavolala. „Kolik je hodin?“ Wanda Klementová se zvedla od krbu, udělala kolem sebe vítr vrkoči a mrkla na hodinky. „Bude čtvrt na jedenáct,“ oznámila. Šla ke stolu, nalila dvě sklenice a popošla k přítelkyni. „Napij se a nedělej hlouposti,“ zaprosila. „Vždyť je to všechno jen legrace.“ Dívka na podlaze se tiše rozplakala.

* * *

Muž se podíval na hodinky.

V příjemném obličejí se objevil výraz zklamání nebo rozladění. Tvářil se tak už dobrou půlhodinku. Opatrně se rozhlédl a postavil se do stínu lípy u zídky padacího mostu. Jeho postava splynula s temnou strukturou kamene. Rozhodně si nepřál, aby ho tu někdo zastihl.

Od západu se obloha zatáhla a zvedl se teplý vítr. Prudce zesílil a co chvíli serval z větví stromů několik listů.

Vesničané se uložili k spánku. Žluté obdélníky oken pod nízkými střechami domků dodávaly osadě lyrické kouzlo.

Na mostku zachřestily noviny a muž se instinktivně přitiskl k chladné zdi.

Vítr hnal po zemi cár papíru a zvedal prach.

Strašné, pomyslel si muž. Jestli přijde bouřka...

Někde nad ním bouchla větrem uvolněná okenice.

Jinak byl klid.

Muž popošel k zámku a zkoumal branku. Bylo zamčeno. Znovu se postavil do stínu a čekal.

Jeho nervozita každým okamžikem rostla. Vylovil z kapsy krabičku cigaret. Když vzal do ruky zápalky, zaklel a cigaretu uschoval.

Náhle zbystrčil sluch.

Za zády se ozvalo sotva slyšitelné cinknutí a vrzavé kroky v písku. Proti němu přicházela postava s tmavorudou kápí přes hlavu. Ve vystřižených průzorech se leskl pár očí.

Zdálo se, že se oči usmívají.

Postava, která vypadala jako kat nebo středověký lapka, se zastavila. „Vy jste...“ promluvila.

„Ano,“ odpověděl muž. „Nechápu...“

„... v pořádku, nic se nemění...“ zasmála se postava.

Muž chvíli pozorně naslouchal. Když postava v masce domluvila, souhlasně kývl a obdržel balíček rudé látky.

Zasmál se a přehodil si kápi přes hlavu. Všiml si, že mu maska dosahuje až do pasu. Obratně pod ní schoval aktovku.

Pak se oba muži vydali k zámku.

Když přicházeli k brance, jejich postavy se prolnuly.

Nikdo by v té chvíli nepoznal, kdo je kdo.

* * *

V sále už nebylo tak čisto a útulno, jako když večírek začal, ale pořád to byl moc krásný interiér. Kolem lustru se ovíjely šedivé cáry kouře jako mořské rostliny na dně obrovského akvária. Fresky s mytologickými výjevy už nebylo skoro vidět. Místnost pořád ještě vypadala jako rytířský sál, kde je příliš lahví, příliš kouře a pobryndaný stůl. Uvést tyhle sály do nepořádku dá rozhodně víc práce než tu spoušť uklidit. Zřejmě jsou tak vymyšleny.

V krbu dohořival oheň. Voněl pryskyřicí.

Dívka se zářící křtící zamyšleně rovnala prázdné láhve kolem podstavce křtitelnice. Nevypadala ani moc opile. Brala jednu láhev po druhé, obrátila ji vinětou do sálu a přistrčila k podstavci. Vykonávala tu práci vážně a soustředěně a občas pohodila hlavou, aby jí vlasy nepřekážely ve výhledu. Byla to roztomilá dívka, vypila

tři láhve vína, vykouřila dvacet cigaret a tvářila se, jako by se právě vrátila z botanické vycházky. Její oči zářily lačně a smyslně. Bylo to prostě roztomilé stvoření.

„Kde se couraj,“ zeptala se někoho, kdo by byl náhodou ochoten odpovédět. „Seberou se a vypadnou. To jsou mi způsoby,“ posteskla si.

Mrkla znalecky do křtitelnice. Zdá se to neuvěřitelné, ale spatřila tam dvě plné láhve.

„Chceš?“ zeptala se a ponořila ruku po loket do vody. Láhev se jí zazmítala v ruce jako lapená ryba.

Svíčky pomalu uhořívaly a vosk vytvářel na svícnech kaskády bílé mlžné hmoty.

Magnetofon už zase ledabyle odvíjel své pásky. Znělo to, jako když za stěnou přehrává pilný žák pořád dokola etudu z Bayerovy školy. Mohl to být nějaký raný Chopin nebo Beethovenova sonáta.

Dívka na podlaze se schoulila do klubíčka jako májové kotě. „Chm,“ udělala mnohoznačně. „Jako by mě někdo bacil do hlavy. Někdo, kdo chodí v manšestrových kalhotách, v bundě z odřezků kůže, nemeje se a okusuje si nehty. Takovej ten milej chlapík, co ti zlomí prst, když mu podáš ruku, nebo ti při polibku vykloubí rameno.“ Protáhla se. „Povídej něco,“ řekla Hana.

Wanda povídala: „Vít se přiblížil po špičkách ke dveřím a přiložil oko ke klíčové dírci. V pokoji byla tma. Obvykle touhle dobou Zorka ještě svítila. Vešel. Zorka ležela na posteli a tiskla si peřinu pod bradu. Popošel k posteli a beze slova se začal svlékat. Dívka v posteli prudce oddychovala, zavřela oči a strnula. Vít se svlékl a nadzvedl peřinu.

– Mladý pane... to nesmíte...

– Zorko!

Strhl ji k sobě neurvalým, prudkým pohybem. Ruka nahmatala jemnou košilku. Její mladé tělo povolilo a prohnulo se jako luk z habrové větve...”

„To je historka k popukání,“ řekla Hana. „Jenže je to moc cudnej příběh. Něco tak jemného je na naši dobu přepych. Jó!“ posteskla si.

„Měly ty slečny krásnej život. Prohnula se jako luk z jasanový větve a hotovo.“

„Habrový.“

„Dobře. Habrový. Máš smysl pro detail. Já znám taky jednu historku, ale ta se ti nebude líbit.“

„Že my ale musíme pořád kecat takový nesmysly.“

„Stačí pár semestrů a z člověka je úplnej cvok.“

„Někdy mi to jde všechno na nervy. Chtěla bys mít děti?“

„Nepřemýšlela jsem o tom. Nejsem si jistá, jestli by děti chtěly mne.“

„To jsou kecy.“

„Máš pravdu. Jsme jen nástroj přírody. Jak se tak na nás dívám, poměrně dost slušně vybavený nástroje. Rozum je na překážku. Zbav se ho, dokud je čas. O nás rozhoduje pán tvorstva.“

„Chlapi jsou komický.“

„Jsou k politování.“

„Komický, dotěrní, roztomilí, sprostí a nepostradatelní.“

Hana Felixová vstala, stiskla knoflík magnetofonu a kotouče se zastavily. Venku za okny byla úplná tma. Zvedl se vítr. Do sálu pronikal šum stromů. Dívka přešla ke stolu, vzala krabičku cigaret a jednu vyklepla rovnou do pusy. Zapálila si od svíčky, vypustila kouř nosem a trochu se zakuckala.

Za dveřmi se ozvaly kroky a smích.

„Historka se odkládá na neurčito,“ řekla dívka se zlatým vodopádem.

„Bezťak by se ti nelíbila. Teď se budem bavit. Hoši vymysleli nějakou legraci.“

„Je tu legrace jako v márnici.“

„A začalo to tak hezky!“

„Dělej randál za dveřmi a popadaj se za břicha, jakou ohromnou švandu vymysleli. Haló! Mládenci!“ zavolala plavovlasá dívka a vykouzčila rozkošný úsměv. „Tak sebou hoďte, nebo vám všechno vypijem!“

Ve dveřích se objevil keř střemchy. Stěží se protáhl veřejemi. Trochu listí se servalo o kliku. Mladý Paganini odnesl kvetoucí strom doprostřed pokoje a zasadil ho do amfory. Pokynul dívkám, aby se posadily. „Snídaně v trávě,“ oznámil a uklonil se směrem ke dveřím.

Do sálu vstoupil mládenec s kšiltovkou. Nad hlavou nesl stříbrnou mísu. Uprostřed podnosu ležela sádrová hlava jinocha, zakrvácená rajským kečupem. Tento lákavý chod byl obložen šunkou, salámem, vejci s majonézou, zeleným salátem a plátky citrónu.

Děvčata oživila a ozdobila atmosféru perlivým smíchem. S chutí zabořila prsty do salátu. Šunkou utírala z utáaté hlavy čůrky kečupu promíseného majonézou. Oči vytřeštěně hleděly z mrtvé tváře. Nikdo si toho nevšímal.

„Fajn,“ řekla dívka.

„K míse patří dvě láhve šampaňského.“

„Napijem se?“

„Určitě.“

Chlapec odstranil drátěný uzávěr z láhve. Skleničky si narovnal u nohou. Bělavý chochol pěny se rozstříkl a víno zašumělo ve sklenicích.

Řekl: „Na zdraví matky přírody, se kterou už nemáme nic společného.“

„Ledaže se občas podobáme některým z jejích roztomilých tvorečků.“

Wanda se držela skleničky jako záchranného pásu. Odklidila se zase ke krbu. Uhlíky řeřavěly v popelu. Teď byl cítit oheň nakysle a trochu po síře. Přisunula šachové figurky. Král byl ozdoben modrou, červenou a zlatou barvou. Vypadal spíš jako gotická plastika. Vysoká, zlatě plátkovaná koruna vyhlížela jako arcibiskupská mitra. Člověk by řekl, že na takovou parádu padne alespoň půl kila zlata. Královna v bohatě řaseném rouchu byla asi o půl hlavy menší. Snad to ani původně figurky nebyly, ale nějaký kunsthistorik o nich napsal dvěstěstránkovou disertační práci,

a když někdo o něčem napíše disertaci na dvě stě stran, tak to musí být pravda.

Mladý muž v kšiltovce se usadil za krále.

„Jsem na tahu,“ řekla Wanda.

„Omyl. Koncovku začínám já.“ Díval se na dívku pronikavýma očima. Měl hezkou souměrnou tvář a zpod čepice mu vyčuhovaly rezavé kudrnaté vlasy. „Královna mívá výhodu pohybu, ale král sleduje její počínání krok po kroku. I královna se musí někdy vracet do míst, kde ji očekává.“

Dívka trhla rukou a zasunula královnu mezi kolena. Mladík se usmál. „Takhle to vždycky skončí. Nakonec se dostane do slepé uličky,“ řekl pomalu a postoupil s králem o jednu dlaždici. „Myslím, že jste dohrála, královno,“ usmál se na dívku. „Garde,“ řekl a položil královnu na lopatky. „Naštěstí mají královny naději, že se nějakým způsobem zase do hry vrátí. Obvykle za cenu elegantního střelce.“ Napil se, položil sklenici na podlahu a odešel ze sálu.

V houstnoucí tmě, kterou skomírající svíčky nedokázaly prosvětlit, se dveře prudce rozlétly. Dívky ustoupily o krok a s vytřeštěnýma očima hleděly před sebe.

Před nimi stály tři mlčící postavy v šarlatových pelerínách. Tři páry očí je sledovaly. Bez jediného slova se přízraky rozestoupily a zvolna se přibližovaly k dívkám. Jedna z postav držela ve zdvižené ruce svazek tlustého provazu. Druhá pomalu a vážně napřáhla lesknoucí se čepel napoleonského palaše.

Wanda Klementová pohodila hlavou a vykročila vpřed. Zastavila se před špicí zdviženého palaše a zkoumavě si ho prohlédla. Rychle sňala ze zápěstí tepaný náramek a navlékla ho na zbraň, která stále hrozivě trčela proti ní.

„Snad ušetříte můj život, krásný vrahu,“ řekla. „To jsou jediné šperky, které mám.“ Přidala ještě prstýnek. Opatrně ho nasadila na hrot meče.

Stalo se něco neočekávaného. Ruka svírající meč sebou škubla, šperky odletěly obloukem přes celý sál a cinkly o podlahu. Zároveň ucítila v dlani teplou krev. Vykřikla. Hana Felixová k ní přistoupila

a právě v té chvíli mávla druhá postava paží a smyčka lasa se ovinula kolem těl dvou vyděšených dívek.

„Únos dcer Leukippových,“ promluvily postavy unisono sonorním hlasem. V příštím okamžiku se na ně vrhly a srazily je na zem.

Hana Felixová první ztratila nervy. Začala křičet a prudce kolem sebe tlouci rukama. Ležela na zemi a cítila, jak je pomalu omotávána provazem. Ve výřezu masky spatřila zuřivě mrkající oči. Vší silou vytrhla ruku ze sevření a postavu, která se jí snažila obtočit provaz kolem krku, udeřila prudce do obličeje. S uspokojením konstatovala, že pěst narazila pod maskou na něco tvrdého. Kopala, kousala do rukou, které ji tiskly, a rozdávala rány na všechny strany. Wanda jí divoce pomáhala.

Hana se octla na zádech a jedna z postav na ni nalehla celou vahou. Něčí prsty jí tápaly po nahém stehně a tlačily nohy k podlaze. To ji rozzuřilo. S vypětím všech sil zaklínila volnou nohu mezi své a protivníkovu tělo a prudce kopla kolenem nahoru. Uslyšela tvrdé klapnutí a kolenem projela tupá bolest. Sevření povolilo. Útočník vrávoravě vstal a ohmatával si tvář.

Nikdo nemluvil. Zápas se odehrával za naprostého mlčení; přijatá hra se změnila v zápas mužské prestiže a síly s ženskou nepoddajností. Všechny ty drobné provokace, kterými se navzájem častovali po celý večer a noc, měly být na konec rozsouzeny. Pravdou síly a lsti.

Hana Felixová věděla, že hru, kterou už tolikrát přijala se vším rizikem, rizikem, které ji vzrušovalo a vytrhovalo z unuděné všednosti a přinášelo její duši toužící po dobrodružství tolik radosti a chvějivého nadšení, že tuto hru musí dohrát až do konce. Mohla docela klidně několika slovy scénu ukončit, ale to se rovnalo prohře. Vyhrát neznamenal přemoci, vyhrát znamenalo vydržet.

Vyskočila, rychle se sebe setřásla několik závitů provazu, proběhla sálem a vyšla na chodbu. Hlava se jí z únavy a z alkoholu točila.

Pomalu se loudala lodží. Několikrát se polekaně ohlédla. Sulehčením zaslechla, že se vzadu ozývají hlasy a smích, který patřil určitě Wandě. Přistoupila k oknu a položila rozpálenou tvář na sklo. Příjemně chladilo. Po chvilce se vydala ke svému pokoji, pevně přesvědčena, že zítřejší – vlastně už dnešní – den celý prospí.

* * *

Václav Krasl, správce na zámku Verany, se probudil, zašmátral otráveně pod postelí, nahmatat budík a zadíval se na něj. Číslice se mu roztančily před očima; v první chvíli si vůbec neuvědomoval, jak se na tom důmyslném zařízení vlastně odečítá čas. S námahou rozeznal malou ručičku od velké. Upustil budík na koberec a zabořil hlavu do polštáře.

Bylo tři čtvrtě na osm, pondělí, volný den. Už nevypadal jako melancholický Paganini; jeho strhaná zarostlá tvář s kruhy pod očima vyhlížela jako obličej trestance. Hlava se mu točila a kdesi pod čelem se usadila protivná drncivá bolest; svírala spánky jako svěrák. V krku měl sucho a jazyk pálil od cigaret. Spustil nohu z postele a s údivem se na ni zadíval, jako by to bylo nějaké exotické zvíře. Přemítal o tom, jaká propast je mezi duchem a hmotou. Zatím se jeho mysl regenerovala; zbědované tělo mu připadalo jako cizí krajina, kterou musí opatrně prozkoumat.

Zadíval se na stolek a spatřil krabičku cigaret. Okamžitě se mu v ústech vytvořily sliny a zároveň byl varován. Systém pracuje normálně, zasmál se. I se svými rozmary. Včera vydal signál k sebedestrukci a dnes, poučen, varuje. STROJE SE UČÍ, vytanul mu v myslí titulke, který nedávno četl v nějakém odborném časopisu.

Odhodil pokrývku, vyskočil z postele a zamířil k umyvadlu. Zahleděl se na studenou vodu a cosi nepřekonatelně štítivého se v něm vzbouřilo. Mechanicky sáhl po cigaretách, škrtl zápalkou, zkoumavě vtáhl, rozkašlal se, pustil cigaretu na zem a zašlápl ji do koberce. Vzal z okenního parapetu hrnek, nabral v umyvadle vodu a postavil ho na vařič. Ze skříňky pod oknem vyňal elektrický strojek a zapojil kontakt. Pomalu, rozvážně přejížděl po tváři

a zkoumavě si ohmatával obličej. Natáhl si kalhoty, nabral do dlaně vodu a polkl. Znovu si zapálil a tentokrát vtáhl lačně kouř a vydechl. Znovu se napil vody. Cigareta chutnala nakysle, ale přece jen ho trochu vzpružila. Přistoupil ke stojanu s rozmalovaným obrazem, vymačkal trochu modré barvy rovnou na štětec a soustředěně udělal několik drobných tahů.

Voda na vařiči začala vřít. Podíval se na obraz a rozradostněně si zarecitoval verš:

Denně k dílu zasedej,
pilně u něj vytrvej...

Odhodil štětec do žlábků stojanu, šel ke stolu, do porcelánového hrnku nasypal lžici kávy, vhodil dvě kostky cukru, pak se vrátil ke stojanu, vzal štětec a pečlivě promíchal připravený nápoj.

Vůně kávy se šířila pokojem. Vzal jemně hrnek do obou dlaní a srkal kávu divoce a lačně. Pak si udělal ještě jednu porci, napil se studené vody a vykouřil další cigaretu. To byl obvyklý postup.

Čilý a svěží otevřel okno a vyklonil se ven. Ovanul ho teplý vzduch a slunce mu zasvítilo do očí. Zaclonil rukou zrak a zahleděl se do míst, kde bývaly hospodářské budovy. V ohrádce, u jedné z dřevěných bud, spokojeně rylo v měkké zemi odrostlé sele.

Teď se teprve upamatoval na průběh včerejší noci. Vyšel z pokoje, zamířil k vedlejším dveřím, zaklepal, zaslechl šustění pokřívky a nepřátelské zamručení, usmál se a vydal se k dalšímu pokoji.

Na chodbách bylo vzorně uklizeno; nikde ani stopa po včerejším nepořádku. Přiložil ucho k výplni a naslouchal. Nic. Položil ruku na kliku, pak se obrátil, prošel lodžii a zamyšleně ulomil květ pelargónie. Vrátil se ke dveřím a vstoupil.

Pokoj byl nepřírozeně prázdný, vypadal uklizeně a až příliš se podobal pokojům, do kterých se vstupuje jen při slavnostních chvílích nebo kam se uvádějí pouze návštěvy. Hned za dveřmi stály hodiny. V rohu pokoje, na velké mosazné posteli s tepanými květy na čelech, spala Hana, celá zabalená do prošívání přikrývky. Šaty

ležely pohozeny vedle postele. Václav Krasl přešel po špičkách pokojem, opatrně je zvedl a položil na stolek u postele.

Hana spala s hlavou zabořenou do polštáře, vidět byla jen rozčuchaná kštice vlasů, rozhozených po bílém povlaku.

V pokoji bylo dusno a Krasl ucítil nepříjemně nasládlý pach. Poklekl vedle postele a opatrně vložil spící dívce květ pelargónie mezi prsty.

V okamžiku, kdy se dotkl dívčiny ruky, poděšeně ucukl. Prsty se bezvládně rozevřely a květina upadla na zem. Všiml si rudé šmouhy na polštáři.

Vyskočil a zmateně se rozhlédl. Teprve nyní si uvědomil nepřírozenou polohu ruky, visící z postele. Cítil, že se mu chvějí nohy, s námahou natáhl ruku, uchopil příkrývku a trhl.

Hana Felixové ležela na prostěradle jen v podprsence a kalhotkách a třeštila na Krasla oči.

Prostěradlo bylo jediná obrovská kaluž krve a v dívčíných prsou byl zaražen nůž s kostěnou stěrkou.

Kapitola II

Život na zámku

Robert Knapp, mladý, asi šestatřicetiletý muž s nepořádně oholenou tváří, oblečený v šedých kalhotách z jemného manšestru a v zelené plátěné košili, zastavil svou felicii před hlavní bránou, zařadil zpátečku, zacouval pod ceduli PARKOVÁNÍ ZAKÁZÁNO, vypnul klíček zapalování, vzal si ze zadního sedadla cestovní kufřík, zatáhl střechu, vystoupil a zaklapl dvířka. Nevypadal zrovna svěže, spíš nevyspale.

Od zdi zámku se odlepil postarší muž v uniformě. V ruce držel brigádýrku. Zpocené čelo si otřel kapesníkem.

„Strážmistr Veselý?“ řekl poručík a podal muži ruku.

„Ano. Poslal jsem vám hlášení.“

„Robert Knapp,“ představil se. „Vy to tu asi dobře znáte, co?“

Postavili se do stínu. Strážmistr si zapálil partyzánskou. Řekl: „Sloužím tu od jedenapadesátého roku. Znáš tu každou myš.“

„Ta zpráva byla v pořádku, ale než tam půjdu,“ mávl rukou k zámku, „rád bych se vás zeptal na pár věcí.“

Strážmistr přikývl. Zase si otřel čelo otlačené od čepice.

„Kdo na zámku trvale bydlí?“ zeptal se Robert Knapp. „Co to je za lidi?“

„Taková uzavřená společnost. Správce, průvodkyně, pan Machek, který opravuje obrazy, a Spáčil. Jo, a ta slečna, co přijela za Machkem – jeho děvče. Vlastně i Hana, tedy průvodkyně, tu byla jen na prázdniny. Ta děvčata studují v Praze dějepis nebo něco takového...“

„Uzavřená společnost. Z vesnice se s nikým nestýkali?“

„Jen příležitostně. Chodili jíst do hospody k Janáčovi, zůstávali večer ještě na kus řeči. Sám jsem tam někdy s nimi seděl. To víte, tady na vesnici se člověk jinak nic nedozví, a oni přece jen z Prahy přivezli nějaké zprávy. Teď je taková doba, pořád se něco děje...“

„A Spáčil? Ten tu má přece rodinu?“

„Víte, to je trochu složitější. On patří víc k nim. Ostatně paní Spáčilová je měla – zvláště děvčata – taky docela ráda a se Spáčilem ona vychází inteligentně. Oni se sice rozvádějí, ale na její žádost. Má vážnou známost. Se svým mužem už léta nežije.“

„Vás zavolal na zámek správce? V kolik hodin?“

„Bylo 9.20, to vím přesně. Podíval jsem se na hodinky, pochopitelně.“

„Byl jste první, kdo to děvče uviděl?“

„Když vypustíme Krasla, který ji ráno našel, tak první.“

„Jaký na vás udělal Krasl dojem? Myslím, když telefonoval a když jste ho pak uviděl.“

„Vypadal úplně zničeně. Oni snad byli zasnoubení. Ale to nebude hrát vážnou roli,“ řekl strážmistr a vážně se zadíval na svého průvodce. „Nesmíte se nechat strhnout jejich řečmi, víte, je to skupina zvláštních lidí, řekl bych silných a vyhraněných těch...“

„... individualit?“

„Ano, tak. Mají spoustu podivných nápadů. Na zámku žili jako nějaký spolek nebo... Úporně hledal termín. Bylo vidět, že mu velmi záleží na tom, aby našel správné slovo.“

„Klan?“

„Ano, klan. Žili prostě jinak než domorodci, a proto je tu mnoho lidí pomlouvalo. Já bych řekl, že to byla parta chytrých mladých lidí, kteří své milostné pletky hrají schválně trochu pro veřejnost. Byla to taková ta...“

„... revolta proti morálce?“ usmál se Robert Knapp. „A teď tu máme vraždu,“ řekl tiše. „Myslím, že nemá smysl se vás ptát na nějaké podezření. Nebo k tomu chcete něco říct?“

„Těžko, poručíku. Nemám nejmenší důvod.“

„A co někdo z vesnice? Nevšiml jste si, že by se kolem nich někdo točil?“

„To nemůžu říct. Ničeho jsem si nevšiml.“

„A co ty slečny, chodily se koupat k řece, třeba se tam s někým seznámily?“

„Tuhle možnost můžete vyloučit. Oni si všichni přímo zakládali na tom, že tu jsou trochu cizinci. To byla součást hry.“

„Hry?“

„Někdy mi to tak připadalo. Jako V zámku a podzámčí. Dokázali si udržet odstup od celé vesnice. Kašlali na to, co si o nich lidi myslí.“

„Smutné je, strážmistře, že mluvíte v minulém čase. Nebo jste se spletl?“

„S tím je teď konec. Smrt je něco zatraceně zásadního a dokáže s životem člověka pořádně zatočit.“

„Řekněte mi, strážmistře,“ promluvil po chvíli ticha poručík, „neměl jste někdy dojem, že jejich vztahy nejsou tak docela v pořádku? Někdy člověk intuitivně vycítí napětí, které se může nečekaně provalit. Nemyslím teď na žádná fakta, třeba jen letmý dojem, náznak...“

Strážmistr přemýšlel. Unaveně si přejel dlaní po obličeji. „Lidé vraždí z malicherných příčin. Nám nezasvěceným se ty příčiny zdají malicherné, ale vím z vlastní zkušenosti, že někdy maličkost, která právě tím, že se ji člověk snaží v sobě udusit, nabude nestvůrných rozměrů a pak stačí slovo, gesto nebo pohled na pohozenou kravatu a všechna nenávist se zkoncentruje do okamžiku...“

„Máte pravdu. Měl jsem někdy dojem, že mezi správcem a Hankou něco je. Zdál se mi cyničtější a ona taková trochu vyzývavá... nevím... Často mluvili ironicky, ale i v poslední době jsem je často vídal procházet se spolu jako dokonalý milenecký pár... smáli se... líbali...“

„To mi stačí, strážmistře, stavím pochopitelně na faktech a těch, jak to vypadá, zatím moc není.“

„To teda ne.“

„Jezdili často do Prahy?“

„Ta děvčata občas, Machek málo a Krasl tu byl skoro pořád. Spáčil ano, jezdil na ředitelství. Dělá vedoucího opravářské party, celý zámek se adaptuje.“

„Neměli nějakou návštěvu?“

„To opravdu nevím.“

„Viděli všichni zavražděnou?“

„Ano.“

„To byla chyba. Víte, že k vraždě nikdo nesmí.“

„Vím, ale...“

„No nevádí, dovedu si představit, jak je těžké tomu zabránit.“

„Kdo je v tom pokoji teď?“

„Fotograf a expert na otisky. Zatelefonoval jsem taky do pohřebního ústavu. Odvezou ji na pitvu.“

Robert Knapp řekl: „Zaříd'te, prosím vás, ať sejmou všem lidem, kteří byli tu noc na zámku, otisky. Ať nikdo neodchází a počkají na mne v kanceláři, musím se s nimi seznámit. Kde bydlí správce?“

„Hned tady v prvním patře, napravo od hlavního schodiště. Vedle kanceláře. Tam jsou také pokoje, kde spí ostatní.“

„A Spáčil?“

„V protějším křídle, ve stejném patře. Tam můžete projít lodžii.“

„Ať přijde i paní Spáčilová, jestli ji zastihnete, a poproste správce, ať mi připraví pokoj. Vypadá to, že tu pár dní zůstanu.“

„Teď si vzpomínám, že jsem zapomněl na uklízečku. Paní Nováčkovou. Mám ji zavolat?“

„Ne, a otisky nemusí dávat. Zbytečně by ji postrašili.“

„Budete ještě něco potřebovat, poručíku?“ zeptal se strážmistr.

„Budu, strážmistře. Vlastně už potřebuju,“ řekl Robert Knapp. Z tváře mu vymizel úsměv. „Potřebuju nutně vědět, kdo je vrah.“

* * *

Místnost, kde ležela zavražděná, vypadala velice elegantně, ale byla to elegance zcela neosobní.

Bílo-zlatý nábytek s temně rudým polštářováním, benátské zrcadlo, za ním kytice uvadlých květů. Na zdi viselo holandské zátiší nezvykle velkého formátu. U kachlových kamen stála široká, čistě povlečená postel a na ní ležela v kaluži zaschlé krve téměř nahá dívka. Tělo zavražděné působilo v tom neobvyklém prostředí jako rafinovaný ornament.

Byla to mladá, neobyčejně krásná a přes všechny postupující mrtvolné znaky velice líbezná bytost. Dokonale tvarované tělo už promodrávalo a kůže zmatněla. Vlasy měla rozčuchané, vytřeštěné oči zakalené.

Na mramorové desce nočního stolku stála porcelánová lampa a dóza s cigaretami. Vedle, na listu čistého papíru, ležela dlouhá, do tenkého ostří vybroušená dýka s kostěnou střenkou.

„Ošklivý nástroj, co?“ řekl muž od okna. „Skoro to vypadá, jako by byl schválně na tohle použití připraven.“

Muž se sehnul a natáhl ruku.

„Nechte to ležet, člověče!“ řekl Robert Knapp.

Muž se usmál. Obrátil se dozadu. „Tadyhle vaši kolegové se činili, žádné otisky na něm nejsou.“ Robert Knapp si všiml dvou mužů, sedících u stolku za malovaným paravánem. „Ošklivé, co?“

„Zatraceně hnusné,“ připustil. Obrátil se znovu na muže u okna.

„Vy jste doktor, nemýlím-li se?“

„Nývlt,“ kývl muž.

„Knapp,“ řekl poručík. „Řekněte mi, doktore, kdy asi nastala smrt?“

„To bohužel nemohu,“ usmál se muž. „To nevím.“

„Počítám, že jste placený od toho, abyste to věděl,“ řekl Robert Knapp. „Chápu, že to nevíte přesně, chci znát váš názor.“

„Přijel jsem v deset, a tak počítám, že smrt mohla nastat kolem,“ na tom kolem si dal doktor zvlášť záležet, „... asi před devíti hodinami. Přibližně,“ dodal.

„Podívejte se, doktore,“ řekl Robert Knapp a ztišil hlas, „já chápu, že pro vás práce skončila, ale vy byste zase měl chápat, že pro mne začíná, a to právě tím, že se dozvím, kdy ta dívka zemřela.“

Poručík počítal. „Někdy mezi jednou a druhou hodinou po půlnoci. Souhlasí?“ řekl mírně. A dodal: „Přibližně, ovšem.“

„Jestliže se postavíte na stanovisko, že dostáváte privátní informaci, a ne seriózní lékařskou zprávu,“ řekl doktor a začal hledat po kapsách zápalky, „tak souhlasí.“

„Na jaké stanovisko se postavím, je moje věc,“ řekl Robert Knapp. Zadíval se na muže u stolku. Pobaveně se usmívali. „Smrt nastala ihned?“

„Prohlédněte si tohleto.“ Vzal dýku do ruky. Přistoupil k poručíkovi a namířil mu hrotem na prsa. „Je ostrá jako jehla,“ řekl zálibně. „Tu stačí jen přiložit a nemusíte ani moc tlačit.“

„Dejte to pryč,“ vydechl poručík. „Vám je nějak do žertu.“

Doktor se zasmál a položil dýku na stolek.

„Jakživ jsem neviděl tak nervózního detektiva,“ divil se.

„Jakživ jsem neviděl tak zábavného doktora,“ řekl Robert Knapp.

„Rozumí se samo sebou, že smrt nastala ihned. Rána byla přesně namířená a nůž projel srdcem jako máslem. Ani o tom nevěděla. I druhé bodnutí bylo smrtelné.“

Poručík se s nechutí díval do dívčiných vytřeštěných očí.

Doktor sledoval jeho pohled. „Kdysi se říkalo, že existuje metoda, jak snímat zavražděným ze sítnice poslední obraz, který uviděli. Jenže to byl nesmysl – alespoň pokud vím. Vypadá to, že se budete muset poohlédnout po tom pánovi sám. Ta dívka má sice oči jako tuň, ale bohužel se v nich nezrcadlí nic.“

Robert Knapp řekl unaveně: „Proč myslíte, že to byl muž? Vylučujete, že by to mohla udělat žena?“

„Mám dost životních zkušeností, abych něco vylučoval, to obecně,“ řekl doktor. Trpce se usmál. „A konkrétně vám musím povědět, že možné to je, ale nepravděpodobné. Ženy obvykle nevráždí nožem, žena vás majzne žehličkou, když se otočíte. Nůž není v jejím stylu. Vrazit někomu nůž do těla, na to si troufne akorát pán tvorstva. Nakonec je toho plná literatura. Nebo nečtete detektivky?“

„Rozhodně pozorněji než vy Gutha-Jarkovského.“

„To máte pravdu, je z módy. Požírej, nebo budeš požrán, to se teď nosí víc. Svět opanovalo násilí. Jak račte vidět,“ ukázal na dívku.

„Připouštíte tedy, že to mohla udělat žena?“

„Připouštím.“

„Myslíte, že tělo leží tak, jak je zanechal vrah?“

„Myslím.“

„Domníváte se, že byla ta dívka zavražděna vleže, nebo v nějaké jiné poloze, popřípadě na jiném místě?“

„Domnívám se, že byla zavražděna vstoje nad postelí, popřípadě vsedě na posteli.“

„Z čeho tak usuzujete?“

„Z polohy mrtvé a ze směru, jakým byla vedena rána.“

„Vylučujete možnost, že by se zavražděnou po smrti nebo po zasazení smrtelné rány ještě někdo pohnul?“

„Nevylučuji, ale je to nepravděpodobné.“

„Proč?“

„Protože tělo zaujímá polohu, která je naprosto přirozená, alespoň pro tyto výjimečné případy.“

Robert Knapp se zadíval na zakrvácenou deku, shrnutou v nohách postele.

„Jak si vysvětlujete, že byla zavražděná přikryta dekou?“

„To asi udělal vrah.“

„Mimochodem, jak víte, že byla ta dívka zavražděna?“

„Nežertujte,“ řekl doktor vážně.

„Sebevražda nepřichází v úvahu?“

„Sebevražda nepřichází v úvahu.“

„Proč?“

„Protože tomu neodpovídá poloha.“

„Můžete to prohlásit závazně?“

„To nemůžu.“

„Proč?“

„Protože od toho jste zase placený vy,“ řekl doktor. „Spokojen?“ zeptal se přátelsky. Zřejmě mu poručíkův způsob jednání imponoval.

„Spokojen,“ řekl Robert Knapp. „Nemohla by být ta dívka zavražděna ve spánku?“ a dodal už trochu mírumilovněji: „Doktore?“

„Myslím, že ne. Nejspíš byla probodnuta v hádce nebo při rozhovoru, a když klesla na postel, vrah ji přikryl přikrývkou, aby vypadala, jako když spí.“

„Co znásilnění?“

„Jen se na ni podívejte, na chudinku. Měl byste chuť?“

„Myslím před tím.“

„Ne. S přesností se to dozvíte teprve po pitvě. Zrovna tak, jestli nebyla gravidní. To byste mohl potřebovat, že?“

„Všechno můžu potřebovat,“ řekl Robert Knapp. „Myslím, že jste mi dost pomohl, doktore. Děkuju vám.“ Maličko zaváhal a podal mu ruku. Zdálo se, že je ten stisk upřímný.

„Kdybyste něco potřeboval, zastavte se dole ve vesnici. Lidi vám řeknou, kde bydlím.“

Když doktor odešel, otočil se Robert Knapp na muže u stolu. „Zvláštní člověk. Na vesnického lékaře vůbec nevypadá.“

Muži u stolu vstali. „Že jste se s ním ale zapotil. Slyšel jsem, že je to gynekolog, ale měl v Praze nějaké neshody se svým šéfem, který byl prý mimochodem jeho žákem, a tak ho z Prahy vylili.“

„Ještě že nejsem v jiném stavu.“

Sebral z nočního stolku dýku, naposled se podíval na zavražděnou dívku, přistoupil k posteli a zamyšleně přes ni přetáhl deku.

„Vezměte otisky z okna, z kliky u dveří – prostě všude. Myslím, že nám to k něčemu bude. Zaříd'te odvoz na pitvu. Ať mi ihned pošlou zprávu. Vezměte také otisky lidem. Půjdu se podívat trochu po zámku.“

* * *

Prozatímní výslech už trval dvě hodiny – bez valného výsledku. Výpovědi se shodovaly až do chvíle těsně před ukončením večírku.

Robert Knapp si prohlédl rytířský sál, a když uviděl u dveří vyrovnanou řadu prázdných lahví, bylo mu jasné, že se toho o osudné noci příliš nedoví. To, co slyšel, vypadalo jako nepovedený scénář na strašidelný film s kýčovitými kulisami.

Václav Krasl podrobně vylíčil průběh večírku. Zdálo se, že nevynechává jediný detail, který by mohl mít význam; hodnotil situace, dělal perfektní závěry, vtipně a pohotově odpovídal na otázky. Čím rychleji správce hovořil, tím méně ho Robert Knapp

poslouchal a tím pevnějšího dojmu nabýval, že se touto metodou asi nikam nedostane.

Robert Knapp se rozhlédl po místnosti. Byla zařízena jako kancelář a zároveň obývací salón. Empírový manžetník, sekretář, v rohu místnosti kamna, naproti trezor. Pod oknem, v hlubokém výklenku, stála chaise longue⁵ s bleděmodrým proužkovým potahem.

Seděl u kulatého stolu, pohupoval se na rozvrzané židli a pohrával si se svým zápisníkem, který obsahoval celý výtěžek jeho dvouhodinové práce. Stálo tam:

průvodkyně	Hana Felixová	studující historie	21 let
studentka	Wanda Klementová	studující historie	21 let
správce	Václav Krasl	malíř	23 let
ved. party opravářů	Karel Spáčil		36 let
	Růžena Spáčilová	účetní JZD Verany	31 let
restaurátor	Ivo Machek	sochy, zbraně	26 let

Robert Knapp dlouho zíral do zápisníku. Během Kraslova vyprávění spojil jména správce, průvodkyně a Spáčila hrbolatou svorkou, která v rozích vyhnala lipové ratolesti, soustředěně načrtl před svorku přesně vykroužené srdíčko a po chvilce ho probodl podlouhlou skvrnou, která po mnoha opravách nabyla přibližnou podobu nože. Spustil znovu tužku na papír a připsal do řádky Ivo Machek – sochy, zbraně – velký otazník.

* * *

„Řekněte mi, pane Machku, kdy jste se rozhodli, že uspořádáte ten večírek?“

---

⁵ Čalouněná lenoška s podnožkou protaženou jako lehátko. *Pozn. red.*

Otázku položil Robert Knapp mladému muži, který se na něho usmíval z protější židle. Pečlivě si otíral z prstu skvrnu černé barvy do špinavých kalhot. Měl na sobě plátěnou halenu, přepásanou provázkem, a na hlavě čepici s tvrdým kšiletem. Měl drobný, unavený obličej, tváře pohublé a prokvetlé jemnými červenými žilkami. Husté narezavělé obočí mu nad ostrým, poněkud delším nosem srůstalo. Jako žíně silné vlasy. Ryšavé vousy se pod bradou rozdělovaly do dvou nestejně dlouhých pramenů. Měl malou, ale pevně stavěnou postavu a drobné ruce s vystouplými žilami. Na první pohled působil dojmem úporného chlapíka. Když čistil skvrnu na ruce, špulil rty a obočí vytvořilo lomenou čáru s pokleslými konci.

„Myslíte, že o tom mohl vědět někdo z vesnice?“

Machek si pátravě prohlížel prst zbavený nečistoty. „To, myslím, mohl. Pořádali jsme podobné večírky každou neděli. Pokaždé jsme vymysleli nějaké libreto, jako ten únos včera.“

„Jak jste připadl na myšlenku s těmi maskami? Nebo vám to někdo poradil?“

„To byl můj nápad.“

„Prohlížel jsem si v rytířském sále Rubense, tam přece žádné masky nejsou.“

„Podívejte se, znáte Manetovu Snídani v trávě, to je ten známý obraz...“

„Znám.“

„Nevím, jak bych vám to vysvětlil, ale v polohách, kde se u Maneta snídá, se v dnešní době miluje, chápete, téma se posunulo ze sféry diváckého požitku do sféry autentického prožitku...“

Robert Knapp pozorně poslouchal. „Ale ty masky?“ zeptal se.

„Napadlo mě to, když jsem viděl na tom Rubensovi rudou látku, kterou má jeden z jezdců kolem ramen. Šlo o to, tu situaci dotvořit, realizovat ji se starými rekvizitami na novém terénu. Únos, tak jak ho namaloval Rubens, je odporná selanka. Dneska nikdo neunáší ženu na koni za asistence buclatého andělíčka. Odvezou ji na periferii v zakryté limuzíně a znásilní v opuštěné párkařské boudě.“

To je přirozená daň, kterou platí svět za svůj materialismus.“ Odmklčel se a zapálil si cigaretu.

„Vy asi nevěříte na takové věci, jako je právo a spravedlnost,“ řekl Robert Knapp.

Machek řekl: „Právo je moc, právo je síla, spravedlnost je individuální a nikdo nemůže soudit druhého. Svět je uspořádán tak, že pro člověka je dobré být silný, nevýhodné být slabý. Slabost přináší utrpení, síla vítězství. Vezměte si například Spencera... altruismus jako ideál vyššího konání... ten dobrák Spencer byl snilek...”

„Vy v altruismus nevěříte?“ zeptal se Robert Knapp s rostoucím zájmem.

„Je nemorální přenášet své potíže na druhé, zrovna tak nemorální je zavazovat službou nebo prokazovanou milostí...”

„Podle vás byl Ježíš nemorální?“

„Ježíš Kristus zemřel na kříži.“

„No a?“

„Ježíš věřil v nesmrtelnost, pro něho byl altruismus výhodnou investicí. Jako Duch zvítězil, jako Hmota skončil žalostně. V povaze života je vzdorovat, hmota je moudřejší než filozofie a víra...”

Robert Knapp se zamyslel. „Podívejte se, pane Machku, Kazatel považoval všechno konání života za marnost a trápení ducha, a přesto shledával smrt ještě horší.“

„Vím, kam míříte. Lépe je živému psu než mrtvému lvu. S tím ovšem nemohu souhlasit. Krásná smrt má větší hodnotu než mizerný, zbídačený život. Lidstvo je smečka lhářů, všude slyšíte v poslední době řeči o nesmrtelnosti duše, ale zemřít se bojí každý. Lidé už neumějí riskovat, nesmrtelnost je největší risk, jaký znám. Zrovna tak jako smrt je jediná skutečná jistota života.“

Robert Knapp na Machka pohlédl s netajeným obdivem. „Vážím si vaší upřímnosti, pane Machku. Ale včera byla pár metrů od vás zavražděna vaše přítelkyně.“

„Život je plný paradoxů, pane. Tu dívku jsem měl opravdu rád.“

„Obávám se, že jste své přítelkyni moc neprospěli,“ řekl Robert Knapp a vstal od stolu. Machek na něho upřel nechápavé oči.

„To neříkejte. Její smrt nemá s naším večírkem nic společného. Nekonal se poprvé.“

„Ale poprvé vaše zábava skončila vraždou. Člověk může být v životě jen jednou zavražděn a tentokrát jste to byl právě vy, kdo pro to vytvořil ty nejpříhodnější podmínky.“ Přistoupil k Machkovi a položil mu ruku na rameno. Převyšoval ho téměř o půl hlavy. V Machkových očích se na okamžik objevil výraz nejistoty. Udusil v popelníku cigaretu a zůstal strnule stát.

„Tak spusťte, poručíku,“ řekl.

„Viděl jste zavražděnou?“

„Viděl.“

„Víte, jak zemřela?“

Machek ucukl ramenem a do tváří se mu nahrnula krev. „Co tím chcete říct?“ vydechl.

Robert Knapp řekl: „Myslel jsem na nůž, kterým...“

Machek řekl: „Ten nůž zná každý. Býval v kanceláři a Hana si ho odnesla do pokoje. Myslím, že ho používala na rozřezávání dopisů. Měla ráda neobvyklé předměty...“

„To souhlasí s výpovědí pana Krasla,“ řekl Robert Knapp.

„To souhlasí se skutečností.“

„No, ano, ano...“

Machek poodstoupil o dva kroky. Stále se díval poručíkovi do očí. „Nevidím na tom nic divného,“ řekl.

„Ne?“

Machek chvíli přemýšlel. „Celý tenhle svět je divný,“ řekl.

„Který?“

„Můj svět a váš svět. Svět Hany Felixové, svět, ve kterém žije vrah.“

„Hmm,“ zauvažoval Robert Knapp nahlas. Přelomil sirku, kterou vydoloval z krabičky, a jemně ji odložil do popelníku. „Vyprávějte mi, kdy jste viděl Hanu Felixovou naposledy,“ vybídl Machka.

Machek vypadal úplně klidně. Přešel ke stolu a přitáhl si popelník. „Jak skončil večírek, víte,“ řekl, „napadlo mě, že bych měl za Hanou zajít a trochu se jí omluvit. Měl jsem pocit, že jsme to tentokrát přehnali. Z mumraje před sálem si moc věcí nepamatuju. Vím jen, že jsem šel k Haně do pokoje a zastihl jsem ji, jak se chystá spát. Vyměnili jsme spolu pár slov. Byla ospalá.“

„Kde jste stál, když jste spolu mluvili?“

„U okna.“

„A Hana?“

„Hana stála u postele a svlékala se.“

„Ulehla, ještě než jste odešel?“

„Ne. Odešel jsem pochopitelně dřív, aby se mohla svléknout. Vím, že v takovém horku, jako bylo tu noc, spávala obvykle nahá.“

„Jak to, že víte takové podrobnosti?“

„Netajila se s tím.“

„Víte, kolik bylo hodin?“

„Ne.“

„Ani přibližně?“

„Ne.“

„Dobře, to stačí.“ Robert Knapp přelomil další zápalku. Uložil ji do kapsy. „Chcete k tomu ještě něco dodat? Vzpomínejte.“

„Jen to, že vypadala naprosto klidně a opravdu se chystala spát. Sotva držela oči otevřené.“

„Neslyšel jste, že se v pokoji zamkla?“

„Ne, nikdo se tady nezamykal.“

„Od té doby jste Hanu nespátřil?“

„N-e-e-e,“ řekl Machek. Řekl to důrazně.

„Děkuji vám. Nebudete se zlobit, když budeme ještě chvilku pokračovat?“

Machek stál u stolu. Prsty se dotýkal desky. S odpovědí vůbec nespíchal.

„Kdo šil masky?“ zeptal se Robert Knapp. „Byl jste to vy?“

„Nejsem švadlena.“

„Tak kdo?“

„Požádal jsem paní Vykysalovou, ženu převozníka, bydlí dole u řeky, je to takový žlutý dům...“

„Kdy to bylo?“

„Látku jsem jí odnesl v pátek a v sobotu jsem si masky vyzvedl.“

„Kde byly do neděle večer?“

„Měl jsem je dole v dílně.“

„Kdy jste je dal svým kamarádům?“

„V neděli odpoledne. Václav je zamkl do trezoru v kanceláři, aby je Wanda s Hankou neviděly.“ Při vyslovení jména zavražděné se Machkovo tělo sotva znatelně zachvělo.

„Kde jste vzal látku?“

„To je dekoráčnická látka. Používali jsme ji v depozitářích.“

„A teď dávejte pozor, zbývá poslední otázka. Kde jsou masky teď?“

Napětí v Machkově tváři povolilo. Oči opět dostaly výraz jistoty. Dokonce se maličko usmál. „Zůstaly ležet na chodbě, sám jsem je tam ještě v noci viděl.“

„Všechny tři?“ zeptal se Robert Knapp chladně.

„Všechny tři.“

„Neptal jsem se vás, kde byly včera v noci, ptal jsem se vás, kde jsou teď.“

„To nevím, poručíku,“ řekl Machek.

„Nejste sám, pane Machku. To totiž neví nikdo. Na zámku není jediná osoba, která by to věděla.“

Robert Knapp o krok ustoupil, sebral ze stolu zápisník a pomalu ho zasunul do kapsy. Machek na něho vyděšeně hleděl.

„Snad si, proboha, nemyslíte... S těmi maskami to byla hra...“ zarazil se. Rukama nervózně popotahoval za límec.

„Zatraceně vážná hra, hrálo se v ní o život člověka. Na zámku není jediná osoba, která by v tomto okamžiku věděla, kde masky jsou.“

Robert Knapp přešel pomalu ke dveřím. Machek stál u stolu a nehýbal se.

„Masky zmizely,“ oznámil Robert Knapp a vzal za kliku. „Mám nepříjemný pocit, že Hana Felixová byla poslední člověk, který jednu z nich viděl.“ Vyšel z místnosti a zavřel za ohromeným Machkem pomalu a pečlivě dveře.

* * *

Kráčel zamyšleně chodbou; bez zájmu hleděl na obrazy rozvěšené po zdech lodžie. V zámku bylo ticho, jen někde za zdí klepal psací stroj. Vydal se za tím zvukem, zastavil před dveřmi s cedulkou SPRÁVCE, přistoupil k oknu a vyhlédl na dvůr.

Na čtverhranném prostranství stálo nákladní auto a dva muži spouštěli po odložených prknech míchačku na maltu. U protější zdi ležela hromada ocelových trubek. Vrah asi použil masky, aby mohl nepozorovaně projít do pokoje Hany a neriskoval, že ho někdo pozná. Všichni přece měli masky úplně stejné, a navíc byla tma. Vražda nastala podle předběžného určení brzy potom, co večírek skončil. Všechno nasvědčuje tomu, že vrah žije na zámku. Robert Knapp sestoupil po schodech a prošel nádvořím před zámek. Pozorně prohlédl bránu. Pevná výplň zcela uzavírala oblouk vjezdu. Kování bylo masívní a původní. Patky, kterými byl zámek zašroubován do dřeva, byly vytepaný do tvaru listů. Napravo od hlavních vrat vedla nízká kovová branka na cestu do parku.

Robert Knapp se rozhlédl a přeskočil na druhou stranu. Cesta zatáčela kolem zámku. Prošel kamennou arkádou porostlou břečťanem a dostal se na neveliké plató vysypané pískem. Plató končilo kamennou terasou, ozdobenou sochami pískovcových puttů⁶.

Zámecký park byl krásný a zanedbaný. Cestičky zarůstaly travou; živé ploty vyháněly větve do výšky dospělé postavy. Jezírko pod terasou bylo zarostlé rákosím a žabincem. Na hladině plaval polorozpadlý domek pro labutě.

---

⁶ Drobná nahá dětská postava doplňující dekoraci, zejména barokní nebo rokokovou. *Pozn. red.*

Sestoupil po schodech s terasy. Po trávě před ním kráčel pomalu a vážně páv, naklonil hlavu, prohlédl si vetřelce, vykřikl a dal se na ústup.

Robert Knapp usedl na zem, vzal zápisník, tužku a všechny své poznatky shrnul do deseti bodů:

1. Po nepodařeném závěru večírku vyjdou všichni na lodžii před rytířský sál. Hana odchází do svého pokoje.

2. Na lodžii před sálem zůstanou: Wanda, Krasl, Machek, Spáčil.

3. Všichni mají masky.

4. Spáčil odchází na záchod.

5. Machek odchází těsně za Spáčilem. Jde spát. Zahlédne světlo pod prahem Hančina pokoje a zajde za ní. Hana se chystá spát. Machek jí popřeje dobrou noc a odejde do svého pokoje. Je to pokoj sousední!!!

6. Spáčil se vrací ze záchodu, projde kolem dvojice před sálem (Krasl, Wanda) a sejde na nádvoří. Kouří, aby vystřízlivěl. Tam někde odhazuje masku a jde přes nádvoří domů.

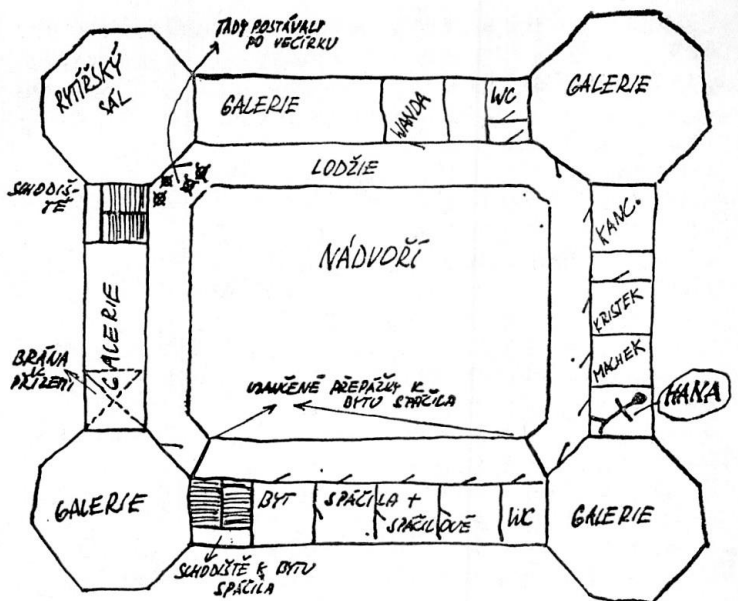
7. Krasl odchází chvíli za Spáčilem zamknout bránu. Když se vrací, zahlédne na dvoře postavu kouřícího Spáčila. Cestou k bráně odhodí masku.

8. Wanda zajde po odchodu Krasla do rytířského sálu, zapálí si cigaretu a usne v lenošce.

9. Krasl se vrací. Wandu už nevidí. (Ta je v rytířském sálu???) Jde spát. Spí v pokoji vedle Machka – ob pokoj od Hany. Nevšimne si, zda Hana svítí. Domnívá se, že ne.

10. Wanda se probouzí pozdě v noci. Neví, kolik bylo hodin. Jde spát k Machkovi!!!

Vytrhl čistý list papíru a chvíli soustředěně rýsoval:

Celou půlhodinu se věnoval meditacím nad právě načrtnutým plánkem:

Všichni si navzájem všechno dosvědčí a nebudou asi lhát. Podrobnosti nemohu vyžadovat. Pohybovali se neustále kolem sebe. Nikdo nebyl prakticky sám a asi se nemohl nepozorovaně vzdálit. Ostatně by to bylo příliš riskantní. Jde o chladnokrevně připravenou a vykalkulovanou vraždu. Ten večírek s rudými kápěmi – to nebude náhoda. Zajímavé je, že to byl právě Machek, který jako poslední viděl Hanu Felixovou; zajímavé je, že právě jeho pokoj sousedí s Haniným, a konečně zajímavé je, že zrovna tuto noc u něho spala Wanda, a tak mu zajistí alibi na zbytek noci. Wanda byla dost dlouho bez jakékoliv kontroly sama v rytířském sále. Potom neví (?), kolik je hodin.

Hana a masky mají souvislost. Právě proto zmizely. Mluví-li Machek pravdu, byla Hana zavražděna v době, kdy on spal vedle v pokoji za tenkou příčkou. Anebo... byla-li Hana zavražděna až

pozdě v noci, mohl to být prakticky každý, ale to by zas nepotřeboval masky.

Ale proč?

Cui bono?^z

Kde jsou masky?

Proč je *on* ukrývá?

Robert Knapp se zvedl a pokračoval v procházce. Došel až k vysoké zdi, kterou byl park obehnan, a pomalu se vracel k zámku. Prošel bezovým houštím a zastavil se. U jeho nohou se táhl mělký výkop s kameninovými kanalizačními rourami. Výkop byl do poloviny zasypán popelem a odpadky. Robert Knapp se zahleděl na haldu prázdných lahví. Přeskočil na druhou stranu a zamyšleně se sehnul. Private Club Whisky, Vodka, Pražský výběr, Leányka, Rum. Sebral láhev od rumu, postavil ji na okraj výkopu a poodešel asi sedm metrů. Třetím hodem trefil a láhev se s cinkotem rozbila. Došel k výkopu, sehnul se pro novou láhev, rychle vstal a pátravě se rozhlédl.

Sebral úlomek prkna a opatrně rozhrabával popel.

Po chvilce se napřímil, vytáhl zápisník, rozevřel ho a mezi čisté listy opatrně vložil tři ohořelé útržky rudé látky.

* * *

Vystoupil po schodišti na lodžii s obytnými pokoji, zastavil se a pozorně naslouchal hudbě vycházející z místnosti, kde bydlel Václav Krasl. Přistoupil k etažeru se zaprášenými čísly nějakého vědeckého časopisu.

Zvolna listoval a poslouchal hudbu, která k němu ve svých exponovanějších částech doléhala. Pročítal článek pod názvem Úvod do ekologie rukodělné práce lidu východomoravského. Nějaký učený profesor etnografie se snažil sdělit čtenářům v desetistránkové studii nesmírně zajímavý fakt, že v Dolních Kopanicích – tak jako všude jinde na světě – seberou selky čas od

---

^z Komu ku prospěchu? Pozn. red.

času z mléka smetanu, vloží ji do dřevěného soudku, a vrtíce v něm chvilku blíže neurčenými předměty, získají máslo. K článku byl připojen bibliografický soupis dvanácti titulů cizojazyčné literatury.

Robert Knapp odhodil časopis a vytáhl z kapsy zápisník. Václav Krasl, narozen 1944 v Praze. Správce. A pod tím prázdná stránka. Tabula rasa.

Zaklepal a otevřel dveře. Krasl rozpačitě vstal a vypnul gramofon. „Odpusťte, ale nevěděl jsem, že přijdete...” Po podlaze se válely obaly gramofonových desek.

Robert Knapp řekl: „Poslouchal jsem chvíli za dveřmi.“

„Od toho jste tady.“

„Prosím vás, co jste to hrál. Takovou zvláštní hudbu.“

„Asi se vám moc nelíbila,“ řekl Krasl a nabídl židli.

Robert Knapp se pohodlně usadil a vytáhl cigarety. „Kouříte?“

„Děkuju. Většina lidí nemá tuhle muziku ráda. Převládá názor, že hudba má být melodická, zachovávat základní pravidla harmonie. Lidé nesnášejí disharmonii a naléhavost Nové hudby. Jsou to Pendereckého Pašije. Mladý polský skladatel... Zrovna když jste klepal, hráli ústřední motiv celé skladby Deus Meus. Árii Krista na hoře Olivetské. Když tuhle pasáž posloucháte, jako by zmizel čas a prostor... V zoufalé temnotě ten lkavý hlas... Stále se to odehrává v každém z nás, všichni trpíme na té proklaté hoře, ale naše volání je bohužel němé.“ Krasl se zarazil. Z očí pomalu vyprchávalo nadšení. „Promiňte, že jsem se tak rozpovídal, ale tohle je hudba, kterou mohu poslouchat stále.“

Poručík pokývl hlavou. „Přišel jsem vás požádat, abyste mi trochu pomohl.“

Krasl zaklapl gramofon a zatvářil se neutrálně.

„Neberte to jako výslech,“ řekl Robert Knapp přátelsky. „Jistě si uvědomujete vážnost svého postavení. Říkám vám zcela otevřeně, že každý ze zámku je podezřelý z vraždy. Vrah chodí mezi námi...”

„Zemřela krásná,“ řekl mladík zasněně. „Za deset let by to byla nudná historie. I když si nedovedu představit, že by zestárla.“

Prohrábl si zamyšleně vlasy. „Nezáleží ani tolik na vrahu a na soudech...”

Poručík zvedl udiveně oči od stolu.

Krasl pomalu pokračoval: „Odpusťte, co vám teď řeknu, je to hrozné, ale musím na to znovu myslet. Její smrt k ní totiž patří...”

„Myslel jsem, že jste ji miloval?” řekl Robert Knapp.

Krasl na něho posměšně pohlédl. „To sem nepleťte,” řekl. Posbíral ze stolu několik drobků a hodil je bez zájmu na zem.

„Zemřela opravdu královsky. Copak nechápete, jak jsou vedle toho infarkt nebo rakovina vulgární?”

„To nic nemění na tom, že...”

Krasl ho bez rozpaků přerušil. „Vražda je dnes jediná krásná smrt... a krásná žena má mít krásnou smrt. Hana byla krásná a to ji pravděpodobně zabilo. Krása mívá kruté konce.” Podíval se na poručíka. „Jde mi spíš o postižení atmosféry... Snad se vám to zdá podivné, když víte, že jsem ji miloval, víte i leccos o avantýře se Spáčillem... Vlastně bych ji měl asi zavraždit já! Na to jste nepřišel?”

Robert Knapp řekl: „Přišel, pane Krasle.”

„Jste bystrý muž, poručíku,” řekl Krasl, zapálil si cigaretu a procházel se po místnosti.

Nepořádek v pokoji působil příjemně. Na intarzovaném stole leželo umyvadlo plné štětců. Kresby, noviny, hlavy hereček a manekýnek vystříhané ze zahraničních časopisů, načaté krabičky cigaret, popelníky – to všechno se válelo po pokoji. V rohu, na polici sbité z hrubých prken, halda knih. Některé rozevřené, se spoustou záložek a papírů. O barokní sekretář s rozházeným rukopisem, psaným velkým neumělým písmem, byly opřeny pušky s cizelovanými hlavněmi a tepanými zámky.

Na stojanu uprostřed místnosti stál rozmalovaný obraz s renesančním parkem v popředí. Na šachovnicové podlaze terasy ležela nahá dívka se šípem v prsou. Hned vedle dívky, u ještě nedomalované fontány s chrličem vody, rostl strom, z jehož větví vylétalo hejno poplašených kolibříků. V perspektivním pozadí

zalesněného parku pronásledovali ozbrojení muži na koních prchající dívku s vlajícími vlasy.

Krasl řekl: „Italský mistr z 15. století. Nedělám přesnou kopii, spíš současnou repliku, i když se snažím výjev zachovat tak, jak je v originále.“

„Kde je ten originál?“

„V depozitáři, tady na zámku. Je to neznámý mistr, vedený pod názvem Krajina s kolibříky a mrtvou Amazonkou.“ Krasl pokračoval nenuceně v hovoru. „Haně se moc líbil a chtěla si ho pověsit do pokoje. Ale ten obraz má velkou cenu, a tak jsem to nemohl dovolit. Slíbil jsem jí kopii...“

„Škoda, že jste svůj slib nemohl dodržet,“ řekl Robert Knapp, odešel od stójanu a posadil se.

Krasl si přihladil vlasy. „Škoda.“

Robert Knapp nabídl Kraslovi druhou židli a řekl: „Nezdá se vám, že mezi obrazem a tím, co se stalo Haně Felixové, je mnoho podobného?“

Krasl sotva zmatelně pobledl. Nervózně vtáhl kouř a odklepl popel. „Máte pravdu, poručíku. Vím to. Mohl jsem ten obraz schovat.“

„To by nebylo rozumné. Viděli ho ostatní.“

„Ano, s Ivem jsme o něm mnohokrát mluvili.“

„S Machkem?“ zeptal se Robert Knapp.

„Divil se, že v té krajině není ani náznak spojitosti s mrtvou. Chápete, taková netečnost ke smrti... To není jenom můj subjektivní dojem, i Spáčil to cítil. Měl pravdu, smrt má určité dimenze...“

„Nevíte, proč se Haně ten obraz tak líbil?“

V pokoji se zešeřilo. Krasl vstal od stolu. Prošel místností a rozsvítil.

„Nevím. V poslední době jsem jí přestával rozumět. I její vkus se měnil. To se ale netýká obrazu. Ten má objektivně značnou uměleckou hodnotu. Skoro to vypadá jako nějaká předtucha nebo ironie osudu, ale na takové věci vy nevěříte.“

Robert Knapp řekl: „Možná, že se mýlíte.“

Krasl se zastavil před obrazem a zblízka si ho pozorně prohlížel.

„Kde jste se vlastně seznámili?“ zeptal se Robert Knapp.

Krasl vzal do ruky štětec a podíval se z okna na zahradu, zalitou odleskem zapadajícího slunce. Střechy vesnice se matně leskly.

„Dříve jsem jezdil do Prahy často,“ řekl a otevřel okno. Místností zavanul příjemný chlad. „Bývaly doby, kdy jsem to tu nemohl vydržet. Nevím, jestli to dokážete pochopit, ale byl jsem tu sám a s panem Spáčillem jsme už proseděli spoustu nocí... Jeden čas jsem měl v Praze malý ateliér... Wanda jednou přivedla Hanu do Veran. To už tu byl Machek. Líbila se mi hned od začátku, nebyla z těch potrhých holek, co se pořád chichotají a mluví o dermacolových maskách. Nabídl jsem jí v legraci, aby tu zůstala přes prázdniny jako průvodkyně, měl jsem souhlas od vedení, to místo je systemizované, ale nikdo sem nechtěl jít. Druhý den za mnou Hana přijela a zůstala. Na nic jsem se nevyptával, milovali jsme se od prvního okamžiku. Die Liebe auf den ersten Blick...“⁸ Ušklíbl se. „Nikdy mi o sobě nic nevyprávěla, jen malé útržky. Měla plno plánů, pro mne v té době znamenala mnoho a byl jsem na ní dost závislý. Někdy se ale rychle změnila. Byla urážlivá, zlá a na několik dní mizela do Prahy. Pak se náhle vrátila... rozkošná a vážná a zdálo se, že mě opravdu miluje.“

Robert Knapp pozorně poslouchal. Pozoroval netopýra, který se co chvíli mihl před otevřeným oknem.

„Měla plno elánu,“ pokračoval Krasl. „Plánovali jsme, že se, až dostuduje, odstěhujeme na nějaký jiný památkový objekt. Hana někdy malovala... Nemluvili jsme o tom, že bychom se vzali, to ji vůbec nezajímalo a já s tím souhlasil. Každý si má zachovat co největší míru svobody. Jenže to zase skončilo, zmizela, vrátila se... Já měl během té doby malý románek s jednou slečnou, ale to nebylo opravdu podstatné. Hana se začala zajímat o Spáčila, nevím, co mezi nimi bylo, nestaral jsem se o to, chtěl jsem na celou historii s Hanou zapomenout. Nešlo o žádné podvádění, nic se netajilo, s Karlem Spáčillem jsme o tom mnohokrát hovořili, oba dva uznáváme

---

⁸ Láska na první pohled. Pozn. red.

absolutní volnost volby... Myslím, že Spáčil je v těchto věcech rozumnější..."

„Vám nevadilo, že spí s vaším kamarádem?“

„Ne, proč?“

„Myslím, že je to nepříjemný pocit. Občas jste se přece spolu stýkali, nebo ne?“

Krasl zvedl pomalu hlavu, jako člověk, který se probouzí. „Ano, přicházely situace..."

„... že jste se usmířili?“

Zvedl ruce a pak je nechal klidně klesnout podle těla.

„Nikdy jsme se nehádali," řekl.

„Ani se Spáčilem?“

„O těchto věcech nikdy. Někdy o problémech tvorby, o filozofii..."

Do pokoje vlétla mūra, narazila do světla a spadla na stůl. Robert Knapp do ní strčil tužkou. Mūra lezla těžkopádně k popelníku.

„Přástevník medvědí," ukázal na motýla Krasl. „Víte, že v zámeckém parku hnízdí celá kolonie slavíků? Někdy si je poslechněte. Často jsme tam s Hanou chodili. Je to něco nezvyklého. Slavíci zpívají i trojhlasně..."

„Snad později," řekl Robert Knapp. Mūra popolezla na okraj stolu a spadla na podlahu. Poručík se sehnul a zamyšleně ji vyhodil z okna. „Nebylo vám nepříjemné být po tom všem na večírku s Hanou?“ zeptal se. „Nedošlo k nějakému nedorozumění?“

„Ne. Já jsem se tomu nesnažil porozumět. To nejsou otázky rozumu, ale citu, chcete-li, srdce.“

„Chtěli jste ostatním dokázat, že se nic neděje?“

„Tady nemusí nikdo nic dokazovat, poručíku," řekl Krasl. „Leda snad vy.“

„Kdo přišel s návrhem, aby se ten mejdan udělal?“

„Já.“

„Ne Machek?“

„Ne, já. Pochopitelně, že jsme to s Ivem a Spáčilem připravovali.“

„Kdy?“

Krasl chvíli přemýšlel. „Ve čtvrtek odpoledne. Dopoledne jsme se byli koupat v řece a tam jsme o tom mluvili.“

„Hana s Wandou byly s vámi?“

„Ne, zůstaly v zámku.“

„Souhlasili všichni?“

„Myslím, že se do toho Ivovi moc nechtělo, ale to je jen můj dojem. Býval obvykle duší těchhle podniků.“

„Ale ty masky vymyslel on, nebo ne?“

„Ano, ale až druhý den.“

„Vy jste s ním o tom nemluvil?“

„Mluvili jsme o Rubensovi všichni, Ivo i Karel, ale na nápad s maskami přišel Ivo.“

„Jiný návrh nebyl? Třeba od pana Spáčila?“ zeptal se Robert Knapp a zašilhal po Kraslovi. Seděl u stolu a pozoroval ubrus.

„Ne.“

Robert Knapp vstal, sejmul ze zdi oprýskanou přilbu a nepřítomně zaklapal hledím. „Proč vlastně takový mladý člověk jako vy,“ obrátil se na Krasla, „dělá ve Veranech správce? To se vám tu tolik líbí?“

Krasl seděl u stolu, jako by dřímal. „Myslel jsem, že tu budu mít čas pokračovat v tomhle,“ ukázal na obrazy naskládané v rohu místnosti. „Po čase jsem se přesvědčil, že tohle není zrovna nejideálnější místo ke kontemplaci. Pořád se tu něco děje. Zámek se opravuje, předělává se expozice. Byl jsem na to prakticky sám.“ Zvedl hlavu. „Beru 850 korun měsíčně, pane Knappe.“

„Za tohle nemáte nic?“ zeptal se poručík a ukázal na obrazy. Krasl zavrtěl hlavou:

„V poslední době mě tu držela jen Hana... celé to prostředí působí strašlivě, jsme tu všichni již dávno mrtví, polorozpadlí, ztrouchnivělí, lapáme po dechu... radši sem nepouštějte moc vzduchu, poručíku, aby se vám to nerozsypalo pod rukama... A jako stín mrtvá... krásná mrtvá...“

Mladíkova tvář zkrásněla. V jeho posledních slovech zazněla něha a smutek.

Robert Knapp řekl: „Nechtěl byste mě doprovodit do pokoje, kde spala Hana, pane Krasle?“ Pokynul ke dveřím. Pak dodal: „Víte, že se mi na zámku docela líbí?“

Krasl na něho vrhl nechápavý pohled a vyšel na chodbu.

* * *

„Vypadá to tu nezabydleně.“

„Hana bydlela do nedávna u mne, pak se odstěhovala. Tohle býval inspekční pokoj,“ řekl Krasl.

„Nespala třeba u Wandy?“ Robert Knapp otevřel skříň.

Viselo v ní splihle pár kusů oděvů. Na dně se povalovaly plavky a balíček pečlivě zabalený do novin. Na regálu leželo několik knížek. Inspektor jednu otevřel – Böll: Klaunovy názory. V dolejší zásuvce trochu spodního prádla, podprsenky, podvazkový pás, dva páry punčoch v igelitovém sáčku, černé kalhotky s rudou krajkou. Byly tak malé, že by je mohl přikrýt dlaní. Otevřel kabelku. Drobné peníze, legitimace, lak na nehty, kleště na řasy, rozsypaný tabák – nic zajímavého, žádná stopa. Zavřel skříň a přistoupil k oknu. „Víte, nedovedu pochopit, že se trochu nezabydlela. Vždycky poznáte, když v pokoji bydlí žena. Stačí pár maličkostí... Nebo ta skříň... chybí tu přítomnost ženy... vůně...“

„Když bydlela u mne, vozila z Prahy spoustu maličkostí. Možná, že tu opravdu nespala, nestaral jsem se o to.“

„Krásný rozhled,“ řekl Robert Knapp. „Nelákalo vás to nikdy jako malíře?“

Krasl přistoupil k oknu. Jeho zrak se zastavil na bílém prostěradle. „Nechal jsem se několikrát zlákat krajinou, ale je to jen výsek povrchní skutečnosti. Objektivně existující prvky... Já se zajímám o podstatu, vztahy, atmosféru. Krajina na Capri nebo úlomek smrkové kůry, to je ve své podstatě stejné. Přírodní formy jsou v malířství vyčerpány.“ Odvrátil se. „Mne zajímá tato krajina,“ ukázal na fantaskní strukturu mramoru na nočním stolku. „A je to také příroda.“

„Hana obrazům rozuměla?“ zeptal se Robert Knapp.

„Víc, než ji učili ve škole. Měla cit. Upozorňovala mne někdy na detaily, kterých jsem si sám nevšiml. Často měla dobré nápady, říkala mi je a já je kreslil. Někdy obhajovala věci vyložené špatně a tvrdošíjně se hádala o jejich hodnotu. U ní to byla spíš záležitost citu a intuice než vzdělání. Myslím si, že škola pro ni byla zbytečná. Dovedl jsem si ji představit všude, jen ne jako frigidní kunsthistoričku nad zaprášenými soupisy nějakých kreseb.“

Robert Knapp se vyklonil z okna a díval se pod sebe. Římsa, která se táhla pod oknem, tvořila malou plošinku. Asi po dvou metrech se zeď lomila o stěnu jednoho z bastionů. V těch místech procházela roura na dešťovou vodu. Římsa byla opatřena malou zídkou, zdobenou dvěma rustikovými pásy.

Robert Knapp řekl: „Děkuju vám, pane Krasle. Mimochodem, provedete mne někdy zámkem?“

„Jakmile budete mít chuť.“

Robert Knapp vzal správce pod paží a doprovodil ho na chodbu. „S tou přírodou asi nemáte pravdu,“ řekl. „Na vašem místě bych si namaloval pohled z pokoje Hany Felixové.“

Krasl se shovívavě usmál.

* * *

Robert Knapp se vrátil ke dveřím, zastavil se, sledoval správce, dokud nezašel do svého pokoje, opatrně zavřel dveře a otočil klíčem v zámku. Přeběhl svižně místností, vyskočil na okno, vysunul nohu a snažil se dosáhnout na římsu.

V rohu, u okapové roury, ležel malý tmavý balíček. Robert Knapp seskočil do místnosti, rozhlédl se, přistoupil k stojacím hodinám, otevřel je a vyjmul po chvilce zápolení kyvadlo. Bylo skoro tak vysoké jako on. Vyklonil se znovu z okna, jednou nohou vstoupil na podokenní římsu, přidržel se rámu a kyvadlem zachytil tmavý předmět.

Na háčku kyvadla visela rudá látka.

Seskočil zpátky do pokoje, postavil se před zrcadlo a masku si nasadil. Dosahovala mu až k pasu. Přistoupil těsně k zrcadlu a pozorně se na sebe zadíval. Masku byla na prsou zřetelně potřísněná. Byly to rudé skvrny.

Byla to krev.

Kapitola III

Poručík počítá do čtyř

Robert Knapp otevřel oči, zjistil, že je půl osmé, vstal, oblékl se, nakoukl do notýsku a pohladil prsty tři útržky ohořelé látky. Přistoupil ke skříni, otevřel dveře a zadíval se na šarlatovou masku ležící ve spodní přihrádce na úhledných balíčcích dívčího prádla.

Otráveně si přejel rukou po zarostlé tváři. Trpce se usmál, přistoupil k oknu a pohlédl přes park k vesnici.

Vítr povíval korunami stromů a jasně zelená tráva se vlnila. Slunce svítilo a nad lesy se vznášel lehký závoj mlhy. Omyté listy se leskly jako rybí šupiny; ve vzduchu voněla voda a větřík přinášel od řeky kořeněnou vůni puškvorce.

Vrata jednoho statku se s vrzáním otevřela a mladičká pasačka vyhnala na náves hejno hus. Šly pomalu a vážně po kamenité cestě, děvče za nimi poskakovalo a trhalo květiny. Husy ucítily vodu, rozběhly se, s hlasitým kejháním se vznesly v oblacích prachu a s těžce mávajícími bělostnými křídly odlétly k řece. Děvče za nimi utíkalo a vesele pošvihávalo proutkem. Proti němu přicházela žena s bandaskou na mléko. Pozdravily se a žena pokračovala namáhavě v chůzi.

Robert Knapp pohlédl do okenní tabule, učesal si vlasy a opřel se o zeď. Kamenné ostění po včerejším vedru příjemně hřálo do nahé paže.

Vytáhl z kapsy cigarety, jednu si zapálil, několikrát vdechl kouř, zavřel okno pečlivě na kličku a vyšel z pokoje hledat toaletu a umyvadlo s vodou. Prošel chodbou a po schodech sestoupil do přízemí.

Na stěnách visely podobizny zámeckých pánů, mezi nimi genealogický strom, hojně rozvětvený a malovaný s akribií konce šestnáctého století; v rohu na odpočívadle stálo křeslo s vyřeznutými péry.

Schodiště bylo temné a zdi špinavé. Vlhkost kreslila na stěnách mapy fantaskních tvarů. Robert Knapp přešel okolo dveří s nápisem DEPOZITÁŘE HUDEBNÍCH NÁSTROJŮ, sestoupil ještě o půl patra dolů, nahmatal na zdi vypínač, žárovka ověšená pavučinami mrkla a chodbu zalilo žluté světlo. Vykročil chodbou s řadou dveří; namátkou vzal za kliku. Zamčeno. Chvilku váhal, rozhlédl se, vylovil z kapsy svazek klíčů, v zámku cvaklo a dveře se otevřely. Robert Knapp se vrátil, zhasl světlo a vstoupil do velké místnosti s klenutým stropem, podepřeným sloupem z pískovcových kvádrů. V pravé stěně byly vytesány výklenky a do nich zasazena zčernalá prkna. Na stropě svítily sádrové koláčky s příchytkami, kterými procházelo elektrické vedení. Přímo proti dveřím uviděl vchod napolo zastavěný skříní, zaházenou starými rámy od obrazů.

Prošel ke dveřím, stiskl kliku, ale prostor mezi dveřním rámem a skříní byl příliš malý. Už chtěl skřín odstrčit, když si všiml, že nemá zadní výplň. S úsměvem vstoupil do skříně, opatrně za sebou zavřel dveře a ocitl se v další místnosti. Ucítil vůni tlejících věcí.

Stál v jakési komnatě vytapetované vzory fialových a růžových macešek. U postele, na nočním stolku, stál svícen, vedle ležela krabička zápalek. Robert Knapp zápalky uschoval v kapse, napřímil se, vrátil se ke dveřím a pozorně naslouchal. Zdálo se mu, že zaslechl kroky a bouchnutí dveří. Chvilku nehnutě stál a poslouchal, jak mu v hlavě šumí krev napětím a zadržovaným dechem, pak prudce vydechl, nahmátl v kapse zápalky, které sebral se stolku, vylovil cigaretu a škrtl.

Ani se nepodivil, když zápalka ihned chytla.

Uvědomil si, že je v opuštěné dívčí ložnici. Opatrně vytáhl zásuvku nočního stolku. Na dně ležela zaprášená kniha. Elisabeth Barret Browning: Sonnets from the Portuguese. Zaklapl knížku, zasunul zásuvku a pohledem spočinul na kamnech stojících v rohu místnosti. Byla to bílá kachlová kamna, zdobená reliéfem antických dívčích postav. Vedle stál, opřen o zeď, tepaný pohrabáč s rukojetí ve tvaru srnčího kopýtka.

Robert Knapp rozhrnul zamyšleně mušelínové záclony. Zasypala ho oblaka prachu. Zašpiněným oknem viděl do zámeckého parku. Podlaha byla pod úrovní terénu a světlo se jen stěží prodíralo keři vzrostlých pivonek. V pavučinách se válely stovky mrtvých much a mūr. Na okenním parapetu ležela soška myslivečka a dámy s vykasanými sukněmi, pokrytými modrými věnečky.

Robert Knapp pozorně prohlédl okna: pavučiny jako pečete ovíjely rámy na mnoha místech.

S melancholií si prohlížel vzor na shrnutém koberci; barvy zvláštní harmonie, bezútěšný smutek, vanoucí z věcí zbylých po osobách dávno odešlých.

Stál tam uprostřed pokoje, vsunul ruku do kapsy, nahmatal zápisník, prudce zahodil cigaretu a přistoupil ke kamnům. Uchopil pohrabáč, poklekl na koberec, rozhlédl se komnatou, vstal, přešel k posteli, sklonil se a zvedl ze země malý předmět, který se leskl za jednou nohou postele.

Nic mimořádného to nebylo. Jen stříbrné pouzdro na rtěnku.

Odšrouboval uzávěr a přičichl: růžová rtěnka módní barvy, s jemnou delikátní vůní.

Dvířka kamen se otvírala těžko; zrezivělé panty zaskřípaly. Robert Knapp vyhrábl trochu popela, hrábl podruhé pohrabáčem nad rošt, uslyšel jemné zašustění papíru, vyhrnul rukáv a vnořil ruku až po loket do topeniště. Nahmatal zmuchlaný papír, přešel ke stolu uprostřed místnosti a opatrně uhladil tři dopisní papíry.

S údivem četl na prvním listu:

Praha 13. března 67

Milý Jindřichu,
muchaš říct, že bys byl přišel vstávat, ale já se s ní
zda, že ti děláš zvláštní starosti. Nechvil máš, já se
nemohu se ode mne ničeho bát. Ani se nemohu
nemohla na to, že bych se měla stát „milostnou“
poví! Asi mi málo znáš. Přijím, že v udeči upo-
jdu, mám talant dělat, že bys byl radši, i když přišel
mnoh jině to. Já o těchto věcech nemohu být ty.
Nic ti nezataju, a to, co se stalo, nemohu nikdo s náš
literat ještě ni vyplít, že by (obráťte) bylo na př-
bážen tak „málojem“ cestě. Lidé mi to říkají. Když je
se ale přesto rozhodla přit, celý jsi užij u všichni:

byl klid!

Kača

Lístek byl zamazaný, zmuchlaný a přeložený na malý formát jako dopis, který někdo nosil dlouho v kapse. Spokojen výsledky uhladil další list a četl:

Praha 13. března 67

Milý Jindřichu
muchaš říct že bys že bys
muchaš říct nechvil máš vše ty
muchaš říct

Kača

Na třetím lístku stálo:

---

jinak, jinak
lible nade mazu nido zed's ktnos
na pěkajku, kůl a nortupol asti⁸ tak mi kldu⁸
z⁸ z⁸ lzs nede kmitokim fané⁸ naps⁸
7 !!!m
Hana Hana
Hana.

Robert Knapp vylovil z kapsy rtěnku, přičichl k ní, opět ji uschoval a psaníčka složil. Ještě jednou nahlédl do vymeteného popelníku, uložil pohrabáč pozorně na původní místo a vyšel z komnaty.

Prošel klenutou místností s výklenky, prolezl skříň a vyšel na chodbu. Když vystupoval po schodech, zaslechl tiché šoulavé kroky, zastavil se a naslouchal. Prošel pár kroků, otevřel první dveře a vstoupil do tmy. Přitiskl ucho na výplň dveří a poslouchal. Kroky se pomalu blížily, zastavily se před místností, kde se schoval, dveře se prudce zabouchly a v zámku cvaklo. Vzal za kliku. Bylo zamčeno. Chvilí stál mlčky ve tmě, nahmatal zápalky, škrtl a zjistil, že je v podlouhlé místnosti. Prošel několika prázdnými sály a konečně se dostal k lodži.

Tam ji uviděl. Stařenu s kýblem a smetákem. Vlasy měla svázané šátkem a přes černé šaty jí visela ušmouraná bleděmodrá zástěra. Popotahovala nosem a mrkala. Mžikající víčka se na okamžik ustálila, klesla a zakryla oči. Zdálo se, že žena usíná.

Robert Knapp řekl: „Vy jste paní...?“

„Nováčková, milej pane. Já to věděla, že to takhle skončí...“

„Vy tady uklízíte, že ano? Proč jste mě před chvilkou zamkla?“

Stařena otevřela oči a zapátrala v Knappově tváři. „Váženej pane, já mám ráda pořádek a ten tady nikdá nebyl, to pak jsou ty konce...”

„Proč tady není pořádek, paní Nováčková?”

„Správce je mladej, chodí jako boží umučení a je mu fuk, jestli tady leží metr špíny. A ty slečinky nade vším vohrnujou nos. Jak jsem ji prvně viděla, hned jsem si řekla, ty jseš asi pěkný kvítko...”

„Myslíte Hanu Felixovou?”

„Jo, zrovna tu. Chudinka malá, jak ta dopadla...” Paní Nováčková přendala smeták do druhé ruky, pokřižovala se a zatroubila do zeleného kapesníku. „Vona to byla, váženej pane, taková hezká holka, já jí říkala, Haničko, děvenko, ale kdepak. A ta druhá, ta je zrovna taková, válí se u vody v plavkách a furt se někde muchlá s tím fousáčem...”

„A co správce, paní Nováčková? Myslíte, že je to jeho vina?”

„Vašíček je hodnej kluk, ale jak sem přišly ty holky, je s ním ámen. Jednou takhle přijdu pro klíče, vtevřu a koukám jako blázen. Wanda tam stála celá nahá a von ji maloval. To jim nestačí, co prováděj, ještě musej ty sprostárny malovat...”

„Kdy sem přišla Wanda poprvé, paní Nováčková?” zeptal se Robert Knapp.

Paní Nováčková nakrčila čelo. Smeták svírala jako halapartnu. „Druhého února, váženej pane, akorát na Hromnice.”

„Víte to určitě?”

„Já vím všechno určitě, váženej pane,” řekla stařena a upřela na poručíka soví oči.

„Ale Hana přijela do Veran později. Nevíte, kdy se tady poprvé objevila?”

„To bylo druhého července, váženej pane. Akorát na den Navštívení Panny Marie.”

„Mockrát vám děkuju, paní Nováčková.”

Žena se zatvářila zděšeně. „Pro Kristovy rány, snad mě tu nevyslejšcháte, já jsem jenom hloupá ženská. Děti jsou to... trochu holt vyváděj...” Zase vytáhla ten zelený prapor a pečlivě se vysmrkala.

„Kdepak výslech, jen jsme si trochu popovídali.“

„No, když to není vejslech, tak se můžete zeptat. Já vím všecko.“

Robert Knapp řekl: „Pořádali často takové večírky? Víte, jako ten v neděli?“

„Voni nevěděli roupama co dělat,“ zašeptala, „pořád něco voslavovali,“ významně se odmlčela. „Ale řeknu vám, někdy to ani nebylo moc veselý.“

„Vypravujte mi něco,“ pobídl ji Robert Knapp. Žena opřela smeták a odsunula kbelík nohou ke zdi. „Vzpomínám si, že jednou takhle táhli ven, flašky samozřejmě s sebou, voni tomu říkali piklik...“

„Piknik,“ řekl Robert Knapp.

„Jo, piklik. Já jsem si jich nevšímala, víte, já si nikoho nevšímnu...“

„O tom nepochybuju, paní,“ ujistil Robert Knapp podřimujícího detektiva v sukních. „Jen klidně pokračujte.“

„Byli asi v parku, dívala jsem se z okna... Najednou přiletí Hanka celá rozčilená a tadyhle na prsou měla blůzu roztrhnutou, že si chce jako tu blůzu zašít a esli bych jí nedala trochu napít, tak jsem jí dala hrnek vody a jehlu. Najednou koukám, ta holka vylítne, ve vočích slzy jako hráchy, kouká na mě, brečí a najednou se splaší a uteče ven. Ani si tu blůzu nezašila. Za chvíli ji u mne Vašíček hledal – a druhej den je vidím spolu, jako by se nechumelilo. Vona celá vyfintěná a správce celej den zalezlej v kancliku. Jo, váženej pane, já bych vám mohla povídat celej den...“

„Děkuju, vám, paní Nováčková,“ řekl Robert Knapp. „Snad někdy jindy.“

„Jen přijďte, pane esenbé, jak se vám to bude hodit. Vodpusťte, že jsem tak zvědavá, už víte, kdo to udělal... kdo tu chudinku...?“

„Zatím ne, paní Nováčková,“ řekl Robert Knapp. „Neviděla jste dnes ráno Wandu?“

„To tedy viděla. Šla s tím kumštýřem fousatým k řece, víte, voni se choděj vždycky po ránu koupat, jednou takhle, to bylo 17. srpna, na den sv. Hyacinta vyznavače, se tam utopil Ládík Konopásků...“

„A kam se chodí koupat?“ zeptal se Robert Knapp. „Rád bych za nimi zašel.“

„Projdete kolem Janáčovic hospody a viaduktem pod tratí sejdete k řece. Byl tam plac na plavení koní, teď je tam přivoznická bouda. Tak se dejte po proudu asi tak sto metrů, u takový skupiny vrbiček voni vždycky lehávaj. Když se jdou koupat, tak si schovávaj šaty do toho proutí. Wanda se povaluje na dece, ten fousáč se koupá, pak si lehne k ní a...“

Robert Knapp řekl: „To já je určité najdu, když jste mi to tak hezky vysvětlila.“

Stařena se blaženě uculila, ozbrojila se smetákem a chystala se narazit na někoho, s kým by si mohla trochu popovídat.

„Paní Nováčková,“ řekl Robert Knapp, „myslíte si, že to... že Hanu... že to udělal někdo ze zámku?“

Stařena poděšeně zamrkala. „Kriste Ježíši, spasiteli náš,“ zalomila rukama, „to určité ne. Dyť je za ten čas znám jako vlastní děti. Jsou pořádně praštěný, ale tohle?“ Zavrtěla hlavou. Povadlé tváře se roztřáslы hrůzou a čelo se zalesklo potem. „To určité ne, kdepak... Nikdo z nich by to neudělal. To musel bejt rozhodně někdo cizí!“

* * *

Ačkoliv bylo teprve půl jedenácté, na nádvoří to vypadalo jako na dně vyprahlého terária. Zdi zámku vytvořily čtvercovou hradbu žhnoucího kamene. Od řeky zazníval křik a hudba z ampliónu Janáčova hostince.

Robert Knapp prošel k pumpě, usedl na kamennou skruž, svlékl košili a na rozpálenou hlavu si napumpoval vodu. V podzemí šuměl padající proud. Nádvořím přejel blesk, Robert Knapp pustil táhlo a zadíval se po zdech zámku. V prvním poschodí, kde se zvolna pohybovala okenice, zářilo ještě jedno slunce, oslnivější než to, které tak sužovalo jeho hlavu.

„Haló, poručíku,“ zavolal ten někdo. Světelný fleš přelétl nádvoří a zastavil se na protější zdi. Z prvního patra se na Roberta Knappa usmívalo cosi, co vypadalo jako zlacená monstrance. Wanda

Klementová se vyklonila z okna. „Haló, poručíku, nechte tu pumpu,“ zavolala. „Jdu dolů a přinesu umyvadlo.“

Robert Knapp řekl: „Díky.“ Wanda zatřásla na pozdrav hlavou a oheň v prvním patře uhasl. Robert Knapp si zapálil cigaretu. Wanda vstoupila na kamenné nádvoří jako na scénu operního jeviště, protančila těch patnáct metrů, které je od sebe dělily, a postavila poručíkovi k nohám velké porcelánové umyvadlo.

„Já myslela, že se detektivové nemyjí,“ řekla a posadila se vedle na skruž. Měla na sobě sportovní trenýrky s malými koketními rozparky po stranách a přes prsa bílé síťové tričko. Její osmahlá pleť zářila jako kůra pomeranče. Nohy i štíhlé paže se leskly broskvovými chloupky. Oči měla přepečlivě namalované; vrchní víčka s ostrou černou linkou byla v rozích natřena svítivě bílým filmem a pod ním modrým líčidlem, které přecházelo v jemných valérech do zelenofialové barvy. Bohaté platinové vlasy nepotřebovaly žádnou úpravu. Měla dokonalou postavu, trochu plnější, ale krásně modelovanou. Vstala, ponořila ruku do trenýrek a začala si stahovat tričko. „Podržte to umyvadlo,“ řekla, když bylo tričko vypjato. „Podržte ho pořádně. Já vodu po ránu nesnáším.“ Upřela na poručíka zelené oči. „Tak do toho, vojáku.“ Zarazila se a skousla jemný prstík mezi perlovými zoubky. „Nebo nejsou detektivové něco jako vojáci?“

„Ale jsou,“ řekl Robert Knapp. „Vy budete pumpovat?“

„Já to беру jako tělocvik.“

Robert Knapp podržel vrchovaté umyvadlo, postavil je na zem a rozhodně si nacákal do obličeje a na prsa ledovou vodu. Wanda ho po očku pozorovala. „Bravo, vojáku,“ zajásala. „Tohle je mužný čin, jaký jsem už dlouho neviděla.“ Ohrnula nosík směrem k zámku. „Tady se spí do oběda a vodu uznávají pouze sodovou, a to musí být pořádně rozředěná vodkou.“

Robert Knapp se vytřel modrým froté a oblékl si košili. „Děkuju, slečno,“ řekl, „jste milá, hodná, půvabná a okouzlující.“

Wanda Klementová pohodila hlavou a zatvářila se smutně. „Škoda že jste placený za něco jiného,“ řekla tiše. „Nebo máte speciální kurz, jak svádět mladé dívky?“

„Tím kurzem jste vy, slečno Klementová,“ řekl Robert Knapp a vytáhl cigarety. „Kouříte?“

„Děkuju. Vezmu si jednu.“

Wanda Klementová si připálila, vydechla kouř a sebrala ručník, do kterého nejdřív zabalila mýdlo. „Poslyšte, pane Knappe, že jste ještě nesnídal?“

Robert Knapp řekl: „Chystám se k Janáčovům. Slyšel jsem, že se půjdete koupat. Dostal jsem chuť si zaplavat...“

„Nesmysl, poručíku,“ rozhodla Wanda. „Zvu vás na dvě kávy, vychlazený ananasový kompot a seznamovací návštěvu.“

Robert Knapp poděkoval.

„Dovolíte, detektive,“ zašeptala Wanda a zavěsila se do něho, „jsem jenom slabá žena –“ nahnula se a Robert Knapp ucítil u ucha její horký dech, „na zámeckých chodbách žijí upíři.“

„Já to vím,“ řekl Robert Knapp vážně.

Pokoj slečny Klementové nepůsobil zrovna uklizeným dojmem, ale rozhodně se o něm nedalo říci, že by byl neútulný. Jeho majitel asi dobře věděl, že nejparádnějším kusem v celém interiéru je právě on – slečna Wanda. Uprostřed místnosti stál na perském koberci mléčné barvy džbán z hrubé kameniny a v něm větev borovice. Na zdi nad postelí viselo několik fotografií.

Slečna Wanda pobíhala po místnosti, s veselým smíchem sypala kávu na koberec, pletla si cukr se solí a popotahovala si tričko. Robert Knapp se posadil ke stolu, vypil kávu, snědl slíbený ananasový kompot pokapaný rumem a vypil další kávu. Slečna Wanda natřásla polštáře na posteli, přetáhla přes žíněnku přehoz a sebrala ze židlí a z podlahy pár kousků prádla. Postavila se vedle poručíka a opřela se jednou rukou o stůl. Prsty zanechaly na leštěné desce zvlhlé otisky.

„Víte, že je to poprvé, co mám v pokoji policajta?“ usmála se a nakreslila prstem na stole podlouhlou smyčku.

„Co s tím chcete dělat?“

„Nevím, je to zvláštní, ale z vás zrovna nečíš hrůza. Spíš bych řekla, že dovedete být příjemný společník.“

„Děkuju,“ řekl poručík a uklonil se. Jeho hlava se tak dostala do nebezpečné blízkosti Wandina trička. Vstal od stolu, postavil se před zrcadlo a zahleděl se na alchymistickou laboratoř na policiče. „Tohle všechno je potřeba, aby byla žena žádoucí?“ zeptal se. Sebral zamyšleně hřeben se stříbrnou rukojetí.

Slečna Klementová se nervózně zasmála. Hřbetem ruky si uhladila vlasy nad spánkem. „Tohle všechno a ještě něco k tomu. Vy máte rád přirozený půvab? Přírodní krásu?“ Nahlédla mu přes rameno do zrcadla. Ucítil jemnou mandlovou vůni a na zádech dotek něčeho měkkého a teplého. Obraz v zrcadle se mu zamžil před očima. Zvedl ruku s hřebínkem a prohrábl si vlasy.

Řekl: „Půjdete k vodě?“

Slečna Klementová zkřížila ruce na prsou a zamyslela se.

„Dobrá, dejme tomu. Kde se sejdeme?“

„Já myslel, že jdete s panem Machkem?“

„Ivo má nějakou práci. Pár dní se tady na nic nemáкло. Ta věc... je to hrozné... víte alespoň něco?“

Robert Knapp se zamračil. Neříkal nic.

Slečna Klementová pozdvihla oči. „Ještě jste se mě na nic neptal, poručíku. Nejsem tak hloupá, abych nevěděla, že to všechno nemůže jen tak kolem mne přejít, jsme – totiž byly jsme,“ řekla Wanda a kousla se do rtů, „s Hanou přítelkyně.“ Přistoupila k poručíkovi. „Musíte mi věřit, že bych chtěla pomoci. Přece tu nemůžu jen tak bloumat. Víím, že jste Václava i Iva vyslýchal. Já přece s Hanou bydlela v Praze, znám ji tři roky...“

Robert Knapp se podíval na hodinky. „Děkuji vám, Wando. Budeme spolu ještě mluvit, mám pro vás totiž malý návrh, ale prozatím to necháme plavat.“ Usmál se. „À propos, když jsme u toho plavání, jak je to s vámi? Jdete?“

„Jasně. Víte, kudy se dostanete k řece?“

„Budete na starém místě?“

„Výborně, poručíku. Je vidět, že nemaříte svůj čas. Půjdu asi za hodinku. Budu vás čekat.“ Přistoupila k zrcadlu a obtáhla si rty bledou rtěnkou v pouzdře z umělé hmoty. „Mohla bych vás o něco požádat?“ řekla. Odněkud z vlasů vytáhla sponku.

„Jistě.“

„Stoupněte si za tu skříň, převléknu se.“ Otevřela dvířka a zatáhla za tričko. Robert Knapp se otočil ke zdi a snažil se postihnout rytmus, ve kterém se v malbě střídaly květy tulipánů s listy jakési tropické rostliny.

Wanda řekla: „Hotovo, pane,“ a vystoupila z úkrytu. Měla na sobě modré džínsy a fialové tričko. Obouvala si střevíce a balancovala na jedné noze.

Robert Knapp k ní přistoupil a uchopil ji za paži. „Kam jste dala tu fotografii?“ zeptal se.

„Kterou?“ Slečna Klementová zajiskřila očima. „Kterou, proboha?“

„Tady nad postelí.“

Přešla ke stolu a posadila se. „Nevím o žádné fotografii,“ řekla klidně. „Nespletl jste se?“ Uchopila ho za rukáv košile. „Nesmíte mě mít za tak hloupou. To nemá s ničím nic společného.“

„Určitě?“

Wanda nadzvedla přehoz. „Vy muži jste tak legrační, když se tváříte vážně,“ zasmála se. „Ale postřeh máte. Jak jste si toho všiml?“

Robert Knapp ukázal na okno.

„Líbíte se mi, poručíku. Ví bůh, že jsem si myslela, že jsou u policie samí troubové. Gratuluju.“ Zalovila v posteli. „Myslel jste tohle?“ vytáhla fotografii a podala mu ji. Byla to koláž a na ní na prostřeném stole, uprostřed opékaných brambor, rudého masa, zeleninové oblohy a sklenic s vínem seděla schoulená nahá žena. Seděla obrácená zády a obličej otáčela přes rameno. Byla to Wanda.

„Má ostražitost byla tentokrát odměněna,“ zasmál se.

Wanda mu vytáhla koláž z ruky. „Dělal to Václav na nějakou výstavu aktů.“

„Proč jste ji schovala?“ zeptal se Robert Knapp a zadíval se do Wandiných očí. Měla úžasné veliké rohovky, poseté modrými a zlatými tečkami.

Wanda pohladila poručíka po rameni. „Chudáčku detektive, vy si musíte všechno zkazit tou zatracenou ostražitostí. Jak to děláte, když se zamilujete! Vsadím se, že nejdříve ze všeho sejmete milence otisky prstů a přesvědčíte se, jestli není náhodou falešný hráč karet. Nebo se umíte taky chovat alespoň jeden den lidsky?“

„Rád bych to někdy zkusil.“

„Tak si pospěšte, nebo jednoho dne zjistíte, že ze všeho nejvíc toužíte po celerovém salátu,“ zamyslela se. „Kolik je vám vlastně let, pane Knappe?“ zeptala se. „Třicet? Nebo méně?“ Usadila se pohodlně na pohovce a pomalu si olízla dolní ret.

Robert Knapp řekl: „Devětadvacet, a jsem poručík. Detektivové se vyskytují jen v detektivkách.“ Podíval se na hodinky. „Ale hádáte dobře. Umíte taky tak dobře plavat?“

„To se ukáže. U vody nebudete mít co propátrávat, tak si dáme závod přes řeku. Platí?“

„Dám vám dvacet metrů náskok.“

Podala mu ruku. Byla hebká a chvěla se.

* * *

Paní Růžena Spáčilová byla jednou z těch žádoucích dam, o kterých se zpravidla říká zralá žena. Seděla u stolku na terase Janáčova hostince a pohupovala nožkou obutou do zlatého střevíčku, ozdobeného bižutérií ve tvaru zubů nějaké šelmy. Pod zvlhlou halenkou se jí rýsovaly tvary těžkých ňader. Oblékla se na mokré plavky. Míchala ve sklenici s limonádou roztřepeným brčkem, čas od času nadzvedla hranaté brýle a utřela si tvář malíčným kapesníkem.

Robert Knapp prošel vesnicí, přelezl trať a seběhl podél skal rovnou k řece. Byl nízký stav; na kamenech osychaly zelené řasy. Voda pomalu plynula a na hladině spatřil hlavy několika plavců. Do

bronzova opálené dívky pleskaly do míče a srkaly limonádu. Sedmnáctiletí muži cestovali od řeky k hospodě a zase zpátky.

Prodíral se polonahými postavami jako popartistickým snem: desítky stehen a paží, hlavy ukryté pod kapesníky a lopuchové listy; poslední soud, postavy ze Sixtinské kaple v bikinách, před bránou nebes kiosky s pivem a Gloria z tranzistorů...

Došel k hostinci a vystoupil na terasu. Paní Spáčilová postrkovala na stole znuděně korunu nožičkou od brýlí.

Zapnul si knoflíčky u košile a přistoupil ke stolku. Paní Spáčilová se usmála a odsunula židli. „Posaďte se,“ řekla příjemným altovým hlasem. Zalovila v kabelce. „Dovedu si představit, co vás asi zajímá.“ Kouřila kamelky. Než si připálila, navlhčila cigaretu jazykem.

Robert Knapp řekl: „Chtěl bych jen pár maličností. Mrzí mě, že vás otravuju...”

Paní Spáčilová mávla rukou. „Nechte být. Čekala jsem vás.”

U vedlejšího stolu cvrnkaly dvě krasavice unuděně do krabičky zápalek. Muž, co seděl naproti, věnoval pozornost jejich úsporným plavkám. Jedna z dívek upustila krabičku na zem, vyskočila ze židličky, předklonila se a její tvář zmizela pod stolem. Muž vytřeštil na půvabnou dívku oči, sáhl zmateně po sklenici piva, napil se a minul stůl o dobrého půl metru. Půllitr pleskl do písku a pěna vyšpláchla dívce na lýtko.

„Dovedu si představit, co vás zajímá,“ opakovala paní Spáčilová. „Určitě jste se doslechl o našem životě s Karlem. Těžko tomu budete rozumět, poručíku. Když jsem se s Karlem seznámila, byla jsem jím nadšena – psal tenkrát nějakou knihu. Seznámil mě se spoustou zajímavých lidí. Vzali jsme se a odstěhovali do Veran. Karel tu chtěl dokončit svou knížku. Netrvalo to dlouho,“ povzddechla si. „Tohle byla má jediná zábava,“ ukázala na obtloustlé muže hrající u vedlejšího stolu mariáš. „Zůstala jsem tu kvůli dětem. Rozešli jsme se bez hádek, klidně. Neměla jsem kam odejít, a tak jsme se snažili si vzájemně nedělat potíže. Naše manželství prakticky neexistuje.

O děti se staráme společně. V těchto věcech se na svého muže mohu spolehnout.“

Robert Knapp odsunul popelník plný nedopalků. Moc kouřila. Pokaždé cigaretu olízla a promnula mezi prsty.

„Víte, poručíku,“ řekla po chvíli ticha, „už dlouho přemýšlím o tom, že bych měla změnit vzduch. Teď, po tom, co se stalo, jsem se rozhodla. Zním jednoho muže. Vdát se nebudu, ale rozhodně se chci ještě jednou pokusit o slušný život.“

„Čím vás k sobě poutá Karel Spáčil?“ řekl Robert Knapp.

Paní Spáčilová udiveně pozvedla obočí. „Jak to myslíte?“

„Čím vás k sobě poutá?“

„Dobrá,“ řekla klidně.

Robert Knapp se usmál. „Nemyslete, že jsem padlý na hlavu. Věděla jste o jeho nevěrách, věděla jste o jeho epizodě s Hanou. Máte tři děti a peněz vám jistě nezbyvá. Pan Spáčil spotřeboval spoustu peněz – vy také –, v rozděleném manželství peníze jen letí. Všechno jste to snášela, jste inteligentní žena, víte, že to k ničemu nemohlo vést. Jste mladá a pohledná, za vámi se určitě ohlíží spousta mužů, a přesto jste několik let žila v tomhle stavu. Čím vás k sobě poutá, paní Spáčilová? Milujete ho?“

„Nechte to, poručíku,“ řekla. „To k ničemu nepovede. Jsou věci, o kterých ženy nehovoří. Myslím, že jste něco objevil, ale já do tohoto případu nepatřím. Mě vynechte.“

„Dobrá, necháme to být. Dovolíte mi ještě jednu otázku?“

„Samozřejmě. Víte sám, že se nemusíte dovolovat.“

„Věděla jste o vztahu mezi Hanou a manželem od začátku?“

„Ano.“

„Prozradili se?“

„Ne. Jsou věci, které žena nepřehlédne. Nemusel nic tajit, s ničím se skrývat. Tohle byla svobodná půda, kdybych byla chtěla, mohla jsem se té hry zúčastnit.“

„Hry?“

Paní Spáčilová řekla: „Karel nebral manželství nikdy vážně, a mně to nevadilo. Já si vždycky víc přála mít přítele než manžela.“

Hanu jsem měla ráda. Byla vždycky trochu výstřední. Ten flirt s Karlem byla jen avantýra. Ona ho nemohla milovat, ale byli si sympatičtí, a tak se mohli docela dobře milovat bez velké lásky. Na tom není nic nemorálního. Já do té věci nechtěla nijak zasahovat...”

Před terasou se zastavil muž s hustými světlými vlasy a prohledával očima stolky. Když spatřil Růženu Spáčilovou, pokynul jí rukou. Zůstal stát před brankou.

Paní Spáčilová řekla: „Promiňte, mám tu schůzku.“ Ukázala očima na muže. „Pan Grosz je vám k dispozici, kdybyste potřeboval jeho výpověď...”

„Myslím, že pana Grosze potřebovat nebudu. On by vám potvrdil alibi na neděli večer a v noci?”

„On a několik jeho i mých přátel v Zemanech. Jezdím k němu i s dětmi na víkend.”

Paní Růžena Spáčilová vstala a podala poručíkovi elegantní ručku.

„Mnoho štěstí i bez zámku.”

„Děkuju.”

Prošla vlnivým krokem mezi stolky a přistoupila k brance. Muž pozdravil a políbil jí ruku. Zdálky vypadali jako hezký a šťastný pár. Muž se rozhovořil, paní Spáčilová se pobaveně zasmála a uchopila ho za paži.

Odcházeli k řece.

* * *

Z terasy byl vidět brčálově zelený kus rákosím zarostlého břehu a za ním louku s ovocnými stromy. Tvořily dvě souměrné řady a končily u polní cesty, která se otáčela podél dřevěného stavení a mizela v dubovém lese. Asi třicet metrů proti proudu vyčníval z vody kůl. Čas od času se na něj vydrápal plavec a skočil do vody. Postavy na protějším břehu vypadaly jako figurky loutkového divadla; v mihotavém horkém vzduchu se pohybovaly trhaně.

Na terase seděla žena a zasněně pozorovala plynoucí tok. Měla na sobě nějaký krejčovský zázrak z oranžové látky. Loket, opřený

o kámen zídky, se pomalu pohupoval a jantarová špička s cigaretou opisovala malé elipsy. Na krku se jí leskl náhrdelník z českých granátů, bezesporu pravý. Prostřední kámen byl vybroušen do kosočtverce, a pokaždé když se žena pohnula, odrážel paprsky. Mezi výletníky a vesničany se žena vyjímalá asi jako rajka, která právě uletěla ze zoologické zahrady a přistála někde mezi slepicemi. Když zpozorovala, že si ji Robert Knapp prohlíží, přimhouřila oči a zvedla na pozdrav sklenku s nazelenalou tekutinou. Vše dokonale ladilo. Robert Knapp se usmál a odvrátil oči. Žena upřela pohled do dálky. Seděla napjatě a očekávala, že se bude dít, co se v této situaci obvykle vždy dělo. Její pohled vyjadřoval možná smutek opuštěné ženy, možná touhu po dobrodružství a možná že jen zcela prostý sexuální zájem.

Hostinský se míhal mezi stolky a kroužil nad hlavami hostů tácem s püllitry. Mrkl na poručíka a pozdravil. „Dáte si pivo?“ zeptal se.

„Určitě, pane Janáč. Dneska mi bude chutnat.“

„Já vám tu radši nechám dvě.“

„Jedno mi stačí,“ řekl Robert Knapp. „Rád bych si zachoval jasnou hlavu a svěží dech,“ zasmál se.

„V tomhle horku se z vás pivo vypaří za půl hodiny. Jak říká starej Vykysalej, žízeň je horší než válka. Válka skončí, ale žízeň nikdy. Jenže on je Vykysalý moc velkéj vožrala, pane.“

„Díky,“ řekl poručík.

V dálce zaječela lodní houkačka. Nad řekou se protahoval kouř připlouvajícího parníku. Dívky, hrající vedle terasy na louce volejbal, se nechaly svlažovat od opálených mladíků vodou z kelímků od limonády. Skútry stály opřeny o sloup elektrického vedení. Tranzistory chrčely a zpěvačka prozpěvovala:

you are the star for me
every time come to me...

Robert Knapp se zaposlouchal do textu a upřel pohled na krasavici u zídky. Parník proplouval kolem terasy. Lidé na člunech

poléváli rozpálené podlahy vodou. Dívky zanechaly volejbalu a s křikem utíkaly k vodě.

Robert Knapp se zhluboka napil, zahleděl se na sklenici, v které se odrážel kmen stromu, pod jehož korunou byl tak příjemný chládek, a vyhlížel mezi stolky Janáče. „Budu platit,“ křikl a zalovil v kapse.

Janáč postavil prázdný táč na stůl a sebral půllitr. „Už si nedáte?“

„Ne, díky.“

Janáč zastrčil bankovku a hledal drobné.

Robert Knapp řekl: „Pane Janáč, rád bych se vás na něco zeptal.“

„Samozřejmě, pane, když to nebude dlouho...“ ukázal rukou na klikatou frontu u pultu. „To víte, v tomhle horku...“

„Vy tu určitě znáte většinu hostů,“ řekl Robert Knapp. „I v tom fofru si možná všimnete, když přijde někdo cizí.“

„Zdejší znám všechny. Pak sem jezdí lidi na výlet. Ty si pamatovat nemůžu. Někteří jdou na zámek, někteří jen na pivo. A pak sem jezdí hodně mladejch z okolí, to víte, láká je dobrý pití.“

Robert Knapp ukázal očima na ženu u terasy. „Co támhleta paní, znáte ji?“

„Moc dobře, je tu podruhá. Prvně se tu ukázala v neděli. Celý den se povalovala dole u řeky a pak přišla na oběd. Víte, já nemám rád, když se mi tu ženský producírujou jen tak, tak jsem k ní šel a povídám, že tu takhle nemůže sedět, aby si na sebe něco vzala. Jiná ženská by se zastyděla a odešla, ale tahle se zasmála a povídá: Copak se vám nelíbím...?“

„A co? Nelíbila se?“

„Copak o to, líbila, ale to víte, už to pro mne není,“ rozchechtal se. „Kdyby mi bylo jako vám, nevím. Mimochodem, střílí po vás očima jako vostrostřelec. Jestli byste chtěl separé,“ řekl a mrkl k podkrovním oknům hostince.

„Díky, díky, pane Janáč...“

„Pak se tu objevila ještě večer a odjela s nějakým chlápkem v autě...“

Robert Knapp poslouchal jen na půl ucha. „Jinak v neděli nic? Nikdo nepřespál? Nebo tak...?“

„Nabízěl jsem jednomu pánovi nocleh, zdálo se mi, že by mohl mít zájem. Byl to nějaký inteligent, ale asi se mu tu nelíbilo, nebo odjel autem.“

„On tu měl auto?“

„Já ho neviděl, ale asi jo. Seděl tu do jedenácti a pak odešel.“

„Jede po jedenácté ještě nějaký vlak do Prahy?“

„V neděli už ne, proto myslím, že odjel autem.“

„Co si dal?“

„Pivo a cigarety.“ Janáč se zarazil. „Hrome, to mě nenapadlo. Když si dal dvanáctku, tak to asi autem nejel. Vás ten člověk zajímá?“

„Ano, velmi mě zajímá. Víte o něm něco? Kam šel? Odkud přijel? Prostě cokoliv.“

Hostinský se zamyslel. Zpocenou tvář si utřel do rukávu. „Přišel po sedmý, dal si pivo a cigarety. Seděl tu, s nikým se nebavil. Prohodil jsem s ním pár vět, to víte, hostí si musí člověk hledět, o počasí a tak. Že přijde bouřka, jestli nechce nocleh. On se moc nebavil. Asi mu nebylo do řeči. Potom zaplatil – vlastně přišel za mnou do kuchyně a dal mi peníze. Určitě to byl nějaký lepší člověk. Nejspíš Pražák.“

„Kam odešel, nevíte?“

„To nemohu sloužit.“

„Alespoň kterým směrem?“

Hostinský se usmál a ukázal před sebe. „Tady jsou akorát dvě cesty,“ řekl. „A obě vedou na zámek.“

Tak to bylo. Cesta od hostince se připojovala na úvoz od řeky a zahýbala pod tratí k zámku.

Robert Knapp se zvedl, pokynul udivenému hostinskému na pozdrav a šel a bručel si: „Všechny cesty vedou na zámek.“

* * *

Prošel zapleveleným chodníkem a dal se kolem kandelábru vymletou cestou rovnou k řece. Dlouhá mělčina, která sloužila jako miniaturní pláž, nesla znaky pokusů břeh nějak upravovat. Na vodě se houpaly čtyři pramice a velký ponton, zastávající funkci můstku pro přívozní plavidlo. Napravo, asi dvě stě metrů proti proudu, tvořila řeka zákrut a na vnitřní straně koryta se zelenaly dvě tůně obrostlé vrbičkami.

Robert Knapp se vydal po proudu. Vyšlapaná cestička se pomalu ztrácela a přecházela v trávník posetý husími pírký. Nad náspem svítila vesnická stavení, zpola zakrytá keři a stromy. Na písčínách se občas zableskla stříbrná bříska rybího potěru. Vůně stojaté vody prolnula vzduchem.

Po deseti minutách chůze objevil skupinu bříz a za ní cíp kostkované deky.

Modré vážky usedaly na listy rákosí. Jako zelenomodrý blesk se mihl nad vodou ledňáček.

Wanda Klementová odpočívala na dece, hlavu zakrytou kapesníkem. Zdálo se, že spí. Vedle ležel v igelitovém obalu druhý díl Dantovy Božské komedie. Opálená hrud' se lehce zdvihala pravidelným dechem.

Robert Knapp se svlékl, uložil šaty vedle deky pod větve keře, zalovil v kapse a klekl na zem. Položil do trávy malý lesklý předmět a po špičkách odešel k řece.

Břeh nebyl písčitý. Voda omývala zčernalé kameny, na kterých povívaly cáry zeleného šlemu. Koryto řeky se prudce svažovalo.

Kousek proti vodě objevil Robert Knapp místo s plochými kameny. Opatrně našlapávaje vstoupil do vody, položil rozpažené tělo do vln, několika tempy se dostal do hloubky, zvolna plaval a nechal se unášet proudem.

Na druhém břehu obracel sedlák na louce seno. Položil hrábě na kupku, sešel k vodě, namočil košili a zase si ji mokrou oblékl. Potýkal se s látkou, která se mu lepila na tělo.

Robert Knapp doplaval do půli řeky a mohutnými záběry se dostal nad místo, kde ležela Wanda, položil se naznak a plynul v proudu pomalu zpět. Zavřel oči.

Z blaženého rozjímání ho probudil zvuk pleskající vody. Wanda plavala rychlými, pravidelnými tempy. Hlavu držela hezky vysoko, aby si nezamáčela vlasy.

„Ahoj,“ zavolal. Připlavala blíž a zamávala paží nad vodou. „Poplavte na druhou, ano? Je to jen kousek.“

„Víte, jak se zachraňují utopenci? Nerad bych vám poničil účes.“

Wanda řekla: „Se zachraňováním si nedělejte starosti, vy profesionále. Uchovejte svou mužnost pro jiné situace.“ Usmála se. „Jste strašně hodný,“ a naznačila pohyb, jako by ho chtěla pohladit po rameni. Hlava jí povážlivě klesla. Honem udělala dvě tempa.

„Říkal jsem vám, abyste si dala pozor.“

„Na vás?“ Lehce si upravila vlasy. „Vždyť mě ani neznáte.“

Byla milá, plavala mrštně jako mořská panna a nebyla ani o málo ošklivější. Robert Knapp se nepatrně přiblížil. Wanda si všimla všeho.

Robert Knapp se zeptal: „Umíte se potápět?“ a přiblížil se ještě o další tempo.

„Neumím.“

„Tak já vás to naučím!“

„Zůstaňte tam, kde jste!“ řekla vážně, ale spodní tón se zachvěl pobaveným očekáváním. Robert Knapp jí položil ruku na rameno a maličko přitlačil.

Wanda Klementová přerušila pohyby a zmizela pod vodou. Vynořila se a urousaná hlava se mu položila na rameno. „Tak zachraňujte,“ řekla, zavřela oči a mírně mu v plavání pomáhala s hlavou na jeho rameni.

Vystoupili na břeh.

Wanda se otřepala jako pes. Bronzová pokožka se třpytila kapičkami vody jako Maillolovy sochy po dešti. Vypadala spokojeně. „Asi jste se pořádně zapotil, co? Nechtěla jsem vás moc unavovat,“ začervenala se. „Máte ale sílu!“

„Kdybyste zase někdy potřebovala...”

„Potřebovala bych se něčeho napít. Že nevíte, co uděláme?”

„To tedy nevím.” Vzal Wandu za ruku a vyvedl jí na pěšinu.
„Doufám, že si nebudete přát, abych běžel do nejbližší vesnice pro láhev šampaňského.”

„Udělal byste to?”

„Přijde na to...”

„Na co?”

„Co byste byla ochotna za to nabídnout?”

„Hrome,” řekla Wanda. „To nezní příliš galantně.”

„Zato přirozeně.”

„Takového vás neznám.”

„Neznáte mě vůbec.”

Wanda řekla: „Ale znám.” Dlaněmi si zmáčkla ňadra a počkala, až z podprsenky vykape voda. „Znám,” pohodila hlavou. „Jste zralý muž, plně zaměstnaný a na ženy nemáte čas. Musíte se červenat, když si před vámi dívka vyždímá podprsenku. Jste takový mravný a nepřístupný člověk. Toužíte po vážné známosti a dětech. Svě manželce budete věrný – až si vás některá vezme.”

„Někdy takový jsem.”

„Jenom někdy?” Zavrtěla hlavou. Podívala se na něj zpríma a vážně. „Řekněte, poručíku, nikdy vás nenapadlo mě políbit?”

„Abych řekl pravdu, něco v tom smyslu mě opravdu napadlo.”

„Co si počnete sám se sebou v podobných chvílích?”

„Použiju rozumu.”

Wanda řekla: „Hm.” Pak se zamračila. „Jste soběstačný, samolibý chlap. Dejte si pozor, tohle řemeslo můžete provádět jen do určitého věku. Nemyslete si, že za vámi budou ženské bláznit celý život... Zůstanete s tím svým rozumem hezky sám, v pokoji pro staré mládence...”

„Vy máte ale starosti,” řekl a přistoupil k ní. „Skoro bych řekl, že vám na mně záleží.”

Pomalů se k němu nakláněla s plachým výrazem v očích.

Robert Knapp řekl: „Tak pojďte,” a vykročil. „Půjdem?”

Wanda řekla: „Vy blázne, vy sakramentský blázne, pojd'te se napít. Vím tu o něčem.“

Byla to malá dřevěná chajda s podepřenou verandou, seníkem a zastřešeným přístěnkem na nářadí. Betonové stupně vedly ke dveřím a svítily novotou. Šalování se povalovalo kolem po trávníku. Za budovou se táhla louka lemovaná duby. Všude v trávě se leskly zbytky roztržštěných bakelitových terčů. Napravo stálo metací zařízení a malá věžička na pozorování zásahů. Myslivecká střelnice, kam se sjížděli střelci z okolí – hlavně z Prahy – na střelecké závody.

Wanda vylovila klíč ukrytý pod prahem, odemkla, vtáhla poručíka za ruku do místnosti a odsunula okenici.

V pokoji stál dlouhý úzký stůl – spíš jen vysoká lavice –, kolem židle, u zdi na vesnickém kredenci se povalovaly sklenice, popelníky, vařič a trocha kuchyňských potřeb. Na protější zdi viselo několik barvotiskových obrázků a pod nimi stálo kanape s malým etažérem v záhlaví. Celá místnost měla jen jedno malinké okénko.

Wanda řekla: „Žádné strachy, poručíku. Nic nezákonného se neděje. Mám se správcem dohodnuto, že se tu občas zastavím... Když si vyjdu na procházku.“ Ukázala na kredenc. „Zkuste otevřít ta dvířka.“

Robert Knapp to zkusil a před jeho očima se objevila basa piv promíchaných několika sklenicemi limonády.

„Fajn,“ řekl. „Musím uznat, že mě překvapujete čím dál tím víc.“ Sebral dvě sklenice. „Vezmete si limonádu, nebo pivo?“

„A vy?“

„Pivo.“

„Napiju se s vámi, jestli proti tomu nic nemáte.“ Usedla za stůl. Byl tak vysoký, že jí sahal skoro pod bradu. Otevřela láhev o desku a nalila.

Robert Knapp se posadil vedle a zadíval se na Wandu. V šeru vypadala ještě krásnější. Dětsky nevinná a žensky svůdná. Seděla nedbale na hrubé lavici a popíjela pivo.

„Je moc dobré,“ řekla, položila sklenici, otočila se k poručíkovi a opět se jí objevil v očích ten zvláštní nvyvý pohled. Beze slova se

opřela hrudí o stůl a pomalu vstala. Podprsenka jí sklouzla a zachytila se na bocích. Wanda Klementová vzala jemně poručíkovu hlavu do rukou, v jakémisi milostném zoufalství si ji přitiskla na řadra, naprosto přirozeně a bez kapičky teatrálnosti se mu svezla do náruče a pevně se k němu přitiskla. Zavřela oči.

Robert Knapp cítil, jak se její tělo chvěje. Víčka jí prudce kmitala a její dech ho pátil na krku. Spočívala mu v náručí úplně bezvládně.

„Od počátku jsem si přála, abys mě políbil,“ řekla. „Tolik jsem to chtěla. Nic jsi nedal najevo, ani pohled, nic, myslela jsem, že si mě ošklivíš. Nezlobíš se?“ Zvedl se a přenesl ji na kanape. Byla lehká.

„Nezlobím, slečno. Chcete si trochu zdřímnout?“

Odtáhla maličko hlavu, ale ruce stále ovíjely jeho ramena.

Aby udržel rovnováhu, natáhl paži a opřel se o stěnu. Vzala mu tu ruku, přitiskla si ji na řadra a pak ji pomalu a lehce vodila po svém těle. Ucítil pod prsty chvějivou hebkost břicha. Vstal a poodešel k oknu.

Wanda otevřela oči, pohlédla na něho, opět se položila naznak a zavřela oči. „Chtěla bych se ještě trochu napít,“ řekla.

Robert Knapp odešel ke kredenci, otočil se zády a pomalu naléval. Když se vrátil, seděla a zapínala si podprsenku.

„Pomůžete mi?“

„Rád.“

Napila se, postavila prázdnou sklenici na zem a řekla: „Myslím, že jsem to zpackala, poručíku. Nejsem tak lehko k mání, jak si asi myslíte. Selhaly mi nervy. Měla jsem dojem, že vám nejsem tak úplně lhostejná. Nesnažil jste se mě o tom přesvědčit.“ Zavrtěla pomalu hlavou a usmála se. „Nabídla jsem vám všechno, co může žena muži nabídnout...“

„Nepřehánějte, Wando. Nabídla jste mi své tělo. Ohromně mi to lichotí. Jste krásná a svůdná žena. Nikdy jsem svůdnější neviděl.“ Odmlčel se. „Jestli na své nabídce trváte,“ zauvažoval, „můžeme si dát ode dneška za měsíc schůzku.“

Wanda vstala, přešla místností, vrátila se a usedla vedle něho na parapet. „Jste ten nejpyšnější a nejsamoliběžší chlap, jakého jsem kdy viděla. Ale i to se mi na vás líbí.“

„Za půl roku si nevzpomenete, jak se jmenuju.“

„A navíc domýšlivý.“

„Dobrá, zapomenete na mne dokonale. Ale možná, že se ještě do té doby něco stane, co vám zapomenout nedovolí.“

Ve Wandiných očích se objevil na zlomek vteřiny výraz zmatku a údivu. Řekla: „Nehrajte si pořád na detektiva. I detektiv má právo se pomilovat se ženou, o které prohlašuje, že je svůdná. Co vám v tom brání?“

„Jistá maličkost.“

„A to?“

Robert Knapp řekl: „Kdy a proč jste začala nenávidět Hanu Felixovou?“

Ani se nepohnula. Jen se trochu usmála. „Nerozumím tomu, poručíku.“

„Já také ne. Čím vás proti sobě popudila? Byl v tom nějaký muž?“

„Nerozumím tomu.“

Objal ji kolem ramen a dlaní odhrnul z čela pramen vlasů. „Asi jsem se mýlil. Ted' už nám nic nebrání.“ Položil se na kanape a zadíval se Wandě do obličeje. „Ted' už mi doopravdy nic nebrání, abych se s vámi pomiloval.“

„Nehrajte si na cynika, poručíku.“

„Dobrá, nemusíme spolu spát, když nechcete. Musíte ale odejít,“ řekl. „I detektiv má právo udělat něco proti tomu, aby nezůstal sám v pokoji pro staré mládence. Nebo jste mi něco takového neradila?“

„Možná.“

„Tohle byla vaše příležitost.“

„Já myslela, že vaše.“

„Bylo by škoda, kdyby vyšla úplně naprázdno.“

Wanda řekla: „Nemyslete si, že můžete všechno.“

„Nemůžu?“

Řekla: „Můžeš.“ Vstala a vyšla z místnosti.

* * *

Ivo Machka zastihl Robert Knapp na štaflích. Prohlížel si velký nástěnný obraz; takové to zčernalé plátno, na kterém není nic kloudného vidět. Pod jeho prsty se pomalu vynořoval výjev z nějaké holandské vesnice. Na návsi, před velkým domem, se odehrávalo něco, co mohla být slavnost, hostina nebo svatba. U stolu plného jídla a pití seděla veselá společnost mužů a žen a naslouchala hudbě, provozované skupinou muzikantů sedících a postávajících stranou. Kolem stolu se motalo plno dětí, psů a zevlujících vesničanů.

Ivo Machek opatrně otíral malbu navlhčeným hadříkem a zaznamenával si něco do notýsku. Otřená místa ztmavla a objevily se ostřejší kontury.

„Co s tím hodláte podniknout?“ zeptal se Robert Knapp.

Machek se otočil a pokračoval v práci. V kapse ušmudlaného pláště měl několik štětců a měkkou hubku. Dál se zabýval obrazem. „Má docela slušnou cenu,“ řekl spíše pro sebe než jako odpověď na poručíkovu otázku. „Ti zločinci by ho nechali úplně zničit. Barvy časem ztvrdnou a smrští se... Prach a vlhkost naruší lak a plátno začíná puchřet a pracovat. Malba popraská. Vytvoří se krakeláž. Vidíte ty malé praskliny?“ ukázal koncem štětce. „Vypadá to jako jemný rastr. To je normální stav, jenže když si toho nikdo nevšimne, malba začne opadávat. Obraz se musí očistit, konzervovat, poškozená místa domalovat...“

„Hmm,“ řekl Robert Knapp.

„Nezajímá vás to, poručíku?“ zeptal se Machek.

„Naopak. Poslyšte, vy se vyznáte v písmu, že? Jistě musíte občas něco domalovat, napodobit... Víte, co myslím?“

Machek pozorně prozkoumával odchlíplou barvu. „Ano,“ řekl, „to dělám.“

„Kdyby vás někdo požádal, abyste mu napsal dopis podle předlohy, dokázal byste to? Nebo vás někdo o takovou službu požádal?“

Ruka otírající poškozené místo se zastavila. Machek otřel prsty do pláště a sestoupil ze štaflí.

„Máte na mysli padělek?“

„Nic takového jsem neřekl.“

„Ale myslel.“

„To není důležité,“ řekl Robert Knapp. „Ještě jste mi neodpověděl.“

„Podívejte se, poručíku,“ řekl Machek pomalu a s důrazem, „mou prací je restaurovat obrazy a staré krámy. Mám ty věci rád. Nevydělávám zrovna moc, ale stačí mi to. Jsem obklopen spoustou drahocenných předmětů, znám jejich cenu a věděl bych, jak to zařídit, abych si opatřil peníze. V takové situaci musí být člověk zásadový, nebo musí jít od toho. Vaší poznámce o padělání se musím usmát.“

„Nikdo vás o nic podobného nepožádal?“

„Ne.“

„Neudílel jste v poslední době žádné rady? Myslím, jestli za vámi někdo nepřišel, neptal se?“

„Ne.“

Robert Knapp řekl: „Je to koneckonců vaše věc, ale kdybyste si náhodou vzpomněl, tak mi nezapomeňte dát zprávu.“

Machek složil štafle a opřel je o zeď. „Myslím, že jste trochu vedle,“ řekl.

„Ale blízko přece.“

„Blízko čeho?“

„To bych rád slyšel od vás. Dneska odpoledne jsem se sešel u vody s Wandou, byla trochu nervózní. Neměl byste ji zanedbávat. Neví si pak rady sama se sebou.“

„Je to dospělý člověk,“ řekl Machek ostře. „Ví, co má dělat.“

„A přesto se dopouští chyb,“ řekl Robert Knapp. Vylovil z kapsy cigarety. „A vy to zatraceně dobře víte.“

„Nevím, kam míříte. Jestli si myslíte, že vám mohu něco podstatného říci, zeptejte se přímo. Nemám co tajit.“

„Dobrá,“ souhlasil Robert Knapp. „Našel jste ty masky?“

V Machkově obličeji se nepohnul ani sval. Byl asi o půl hlavy menší, měl chytrou inteligentní tvář s pevnými lícními kostmi a silně vyvinutými nadočnicovými oblouky, tvář, která prozrazovala pevnou povahu a klidnou rozhodnost. „Kdo vám říkal, že jsem je hledal?“ řekl konečně. Jeho hnědošedé rohovky se zúžily ve dvě tvrdé rýhy.

„Vy.“

„Mýlíte se, poručíku.“

„I to je možné. Ale v jednom se nepletu. Obvykle poznám, když lidi proti své vůli říkají, co nechtějí. Obvykle se to snažím těm dotyčným usnadnit.“

„Nevím, oč jde,“ řekl Machek klidně.

„Změníme téma. Umíte anglicky?“

„Trochu, ne moc.“

„Včera jsem navštívil tu opuštěnou komnatu princezny Vilemíny,“ řekl Robert Knapp. „Někdo si tam chodí číst Portugalské sonety v originále.“

Machek neříkal nic. Věnoval se cigaretě.

„Moje angličtina na to nestačí, tak jsem si to tam z dlouhé chvíle trochu prohlédl, a že nevíte, co jsem náhodou objevil?“

„Nemám ponětí,“ řekl Machek. V jeho hlase zazněl zájem.

„Mrkl jsem jen tak mimochodem do kamen a našel tam staré papíry. Jsou to tři bezvýznamné koncepty nějakého dopisu. Jeden je původní a sloužil jako předloha. Je podepsán Hanou. Ostatní jsou jenom zkoušky. Vůbec tomu nerozumím. Vy snad ano?“

Nezdálo se, že by napětí v Machkově tváři povolilo. Spíš naopak. Trochu se nachýlil kupředu, jako by chtěl něco říci a v poslední chvíli si to rozmyslel. „Komu jsou ty dopisy určeny?“ zeptal se.

„Vy to nevíte?“

Robert Knapp nečekal, až odpoví, zašlápl cigaretu a odcházel. „Abych nezapomněl,“ otočil se ještě, „rád bych si prohlédl

depozitáře a podíval se na tu látku, z které byly ušity masky. Doprovodil byste mě? Dejme tomu, že bychom se sešli za půl hodiny na místě. Hodí se vám to?”

„Jistě,“ přikývl Machek. „Jen dodělám pár věcí a dojdou si do dílny pro klíče.“ Chopil se štaflí, vylezl na třetí příčku, vytáhl z kapsy malou pinzetu a zkoumal opatrně jedno obzvlášť poškozené místo.

„Tak mě napadlo, pane Machku,“ řekl Robert Knapp a popošel pod štafle. „Nezaslechl jste od Hany nebo od vašich přátel jméno nějakého Jindřicha? Nemluvalo se tady o něm?“

Machek pootočil hlavu, zvedl ruku, pohladil si vousy a odhrnul vlasy z čela. Zamyslel se. Jeho obličej jako by ztratil všechný výraz. „Nevím,“ řekl pomalu. „Snad... opravdu se nepamatuju. Kdo by to měl být?“

„Nevím, tak mě to napadlo. Možná že se zase mýlím.“

Robert Knapp prošel lodžii a sestoupil po točitém schodišti do úzké chodbičky, kudy se vcházelo do prvního patra katakomb. Zavanul příjemný chlad. Nikde na schodišti nezazněly kroky. Mrkl na hodinky, přešel malý prostor, který jej dělil od dveří restaurátorské dílny, pomalu stiskl kliku a protáhl se mezi dveřmi. Veřeje zaskřípaly, Robert Knapp nadechl pach petroleje a acetonu, zavřel dveře a nahmátl vypínač. Jediným pohledem přehlédl místnost.

Čtvercový prostor byl asi v jedné třetině přepažen skříněmi. Na zdích visely police zastavěné těmi nejnemožnějšími krámy. Obrazy, rámy, plno zbraní rozebraných do nejmenších součástek, nádoby s petrolejem a v nich kovové součástky. U stěny proti dveřím stál stůl a vedle knihovna se zasklenou vitrínou. Knihy se povalovaly všude, kde bylo trochu místa. Naproti stolu, v rohu místností, stála kamna a vedle kbelík, který sloužil současně jako koš na odpadky.

Robert Knapp prošel místností, vzal ze stolu list čistého papíru, sehnul se u kamen, nametl na něj hromádku bílého popela, která zůstala po krajích roštu, papír opatrně zabalil a zastrčil do kapsy. Odhrnul závěs. Stálo tam umyvadlo. Mezera mezi skříní a zdí byla

oddělena od místnosti vysokou překližkovou zástěnou. Prostor mezi zástěnou a závěsem tvořil oddělenou kóji, kde se Robert Knapp pohodlně usadil a čekal. Průzorem v přepážce viděl přilbice s náprsenkou, na které zářila řada čerstvých nýtů.

Čekal. Po čtvrt hodině zazněly na chodbě kroky. Robert Knapp přidržel rukou závěs tak, aby vznikla jen docela malá škvíra, kterou pozoroval scénu před sebou.

Ivo Machek vstoupil do pokoje, zastavil se na prahu, vrhl rychlý a nerozhodný pohled po celé místnosti, zapálil si cigaretu, usedl ke stolu, ze zásuvky vyndal svazek klíčů a položil jej před sebe. Seděl strnule za stolem a hleděl na klíče.

Minuty plynuly. Tiché a vyzývavé.

Machek vstal, prošel pokojem a přistoupil k umyvadlu. Zahrčela voda. Zašustil ručník. Vstoupil do zorného pole poručíkova výhledu, vytáhl zásuvku, chvíli něco hledal a zase ji zasunul. Vzal šroubovák, postavil se na stůl, po chvilce sestoupil na zem, očistil desku rukávem, sebral svazek klíčů a rychle vyšel na chodbu.

Robert Knapp počkal, až kroky na schodišti dozněly, pohodlně se usadil na zemi a zapálil si cigaretu. Seděl a kouřil asi tři minuty, vstal a rozhrnul závěs.

Pod stropem byla namontována pojistková skříň s plechovými dvířky. Šroubovák ležel na polici vedle sady dlát a hoblíků.

Vzal šroubovák, odšrouboval příklop pojistkové skříňky, sáhl dovnitř a nahmátl malý, v červených deskách vázaný blok s ocelovými kroužky. Listy byly rozděleny abecedním pořádkem. Zběžně sešit prolistoval, přečetl namátkou několik řádek, vrátil adresář zpět, zhasil cigaretu a nedopalek odhodil do kamen. Na chvilku se zastavil před dveřmi a naslouchal. Ale slyšel jen ticho.

Zlověstné a mlčící ticho.

* * *

Depozitáře zabíraly celé severní křídlo.

Veranský zámek sloužil několik let jako muzeum a většina exponátů a téměř celé sbírky byly dosud nacpány do depozitářů

a čekaly, až je někdo roztřídí a odveze. Byla zde expozice hudebních nástrojů, nábytku, porcelánu, cínu, velký soubor loveckých trofejí a rozsáhlá kolekce zbraní sečných i palných.

V poslední době přibýly ještě obrazy, které s původní lobkovickou sbírkou tvořily slušnou galerii.

Machek stál u dveří, pohupoval svazkem klíčů a čekal, až přijde poručík, aby odemkl před jeho očima.

„Můžeme začít,“ řekl Robert Knapp. „Nebudeme se příliš zdržovat, spoléhám, že mě povedete.“

Machek přikývl a otočil klíčem. Vypadal klidně, spokojeně. „Prosím, jsem vám k službám, poručíku!“

Robert Knapp prošel řadou kameninových váz a zastavil se u komody, na níž stály nádoby s důvěrně známým tvarem.

Machek řekl: „To je jedna z aristokratických specialit. Nočník ze slavkovského porcelánu. Křehký a elegantní.“ Vzal nádobu do rukou a setřel ze dna prach. „Tady na dně je vymalované oko,“ pokračoval. „Představte si, že i v těch nejintimnějších chvílích jste neustále pozorován. A to ještě jaksi... hm... odspodu.“ Položil opatrně nočník na komodu. „To nebohé statečné oko nemohlo ani jedinkrát mrknout a celý ten slavný rod... Nakonec mu ještě věnovali nesmrtelnost v podobě inventárního čísla. Není to poučné, poručíku?“

„Děkuji za vaše podivuhodné poselství, pane Machku,“ řekl Robert Knapp. „Ale pro mne má tento historický exkurz jiný význam.“

Stůl byl úplně založen porcelánem. Starý elegantní Slavkov s růžovým dekorem, pozdější verze Míšeň s cibulovým vzorem, sošky, konvice, mísy...

„Jaký byl vlastně vztah mezi Wandou a Hanou?“

„Se ženskými je to vždycky stejné,“ usmál se Machek. „Přítelkyně na život a na smrt, a pak přijdou situace... objeví se muž... Jedna využije slabosti druhé... O tom se nedá nic určitého říct.“

„To jste si vymyslel?“

„Četl jste to snad někde?“

„Řekl bych, že je to perfektně formulováno. Vy to myslíte ovšem jen akademicky?“

„Ani jedna, ani druhá se mi nesvěřovala!“

„Podivné,“ zabručel Robert Knapp.

„Mne zajímala Wanda, a ne nějaké Hančiny problémy.“

„Jaké problémy? Víte o nějakých?“

„Nevím,“ přiznal Machek zmateně.

V další místnosti byl depozitář obrazů. „Laurent de Culant-Ciré, gilotinovaný za Francouzské revoluce,“ ukazoval Machek na velký obraz ve zlaceném rámu. „Umřel osmnáctiletý za svého krále.“

Pomalu procházeli podél regálů. Vlastně nebylo nic vidět, jen zaprášené a odřené rámy.

„Je tu hodně cenných věci?“

Machek řekl: „Několik Cranachů, spousta starých německých mistrů a Italů. Nesmíte zapomenout, že si Lobkovicové potrpěli na Holanďany, a tak je tu soubor nádherných zátiší. Je tu prvotřídní Brouwer, Teniers a další. Dost věcí odvezli do Národní galerie, mimochodem, poručíku, je tu jeden z nejlepších Brandlů, co znám...“

„Nebyl jste nikdy v pokušení jeden takový obrázek... to by stálo za hřích, ne?“

„Nejen v pokušení,“ odsekl Machek. „Odcházím odtud pokaždé s jedním Rembrandtem v podpaží.“ Tohle bylo zřejmě jeho slabé místo.

„To jste mi neřekl, že tu máte Rembrandta.“

„Jo, a taky tu máme Leonardovu Poslední večeři, Sixtinskou kapli a Cheopsovu pyramidu,“ řekl Machek.

Robert Knapp sklopil oči, vyhnul se několika cechovním korbelům a přistoupil k truhle z tmavého dřeva, na jejímž víku se pod vrstvou prachu rýsovaly obrysy jemného reliéfu.

„Středověká toledská truhla, kterou vyženil některý Lobkovic.“

Robert Knapp pohládl víko; ve vrstvě prachu se objevily rovnoběžné stopy po prstech. „Trochu jako rakev,“ řekl. Točené nohy tvořily podstavec. Prohlížel řezbu na bocích, všiml si cípu

modré látky přiskřípnuté víkem, pokusil se je zvednout, ale narazil na odpor. Vzhlédl a uvědomil si, že se na druhé straně o víko opírá Machek a nezúčastněně pozoruje jeho počínání. „Dovolíte,“ řekl Robert Knapp ironicky. Víko povolilo, poručík zděšeně couvl a obličej se stáhl do ošklivé grimasy.

V truhle ležela dívka s dlouhými černými vlasy, oblečená v bohatě zdobené šaty. Ruce měla sepyjaty na prsou a její ústa se mrtvě usmívala. Zavanul pach naftalínu.

Machek řekl: „Jeden z našich nevinných žertíků,“ a rozesmál se.

„Měl jsem tu čest seznámit se s jedním vaším méně nevinným žertem, pane Machku,“ řekl Robert Knapp prudce. „Je mi z nich trochu nevolno.“ Sklonil se nad sádrou tváří usmívající se figuríny a zaklapl víko. Trochu ho zamrazilo. „Ukažte mi tu látku, co jste použil na masky!“

Vyšli na chodbu, Machek se zastavil před skříní a otevřel ji. Na dně ležel balík šarlatové látky. Štůček byl napůl rozbalený a látka pomačkaná, na okrajích několikrát nastřižena, jako by se někdo rozmýšlel, jak velký kus má ustříhnout.

Robert Knapp zabručel: „Smrt v šarlatu... Vrah v šarlatové masce... Šarlatová...“ vzhlédl.

Machek stál nad ním a v ruce se mu leskla dlouhá, vybroušená šavle. Uskočil a sevřel pěsti.

„Vezmu ji dolů,“ řekl Machek. „Potřebuje vyčistit. Snad jste se nelekl, poručíku.“

„Už vás nebudu potřebovat,“ řekl Robert Knapp. „Trochu se tu ještě poohlédnu.“

„Dejte pak klíče do kanceláře,“ řekl Machek. Odnášel šavli na rameni.

Robert Knapp počkal, až Machek zmizí za rohem chodby, zavřel skříň a přistoupil k oknu. Nádvořím přicházela Wanda a zamávala někomu, kdo stál pod podloubím. Měla na sobě šaty s květovaným vzorem. V ruce nesla nákupní tašku.

Věnoval se depozitářům. Prošel další dvě místnosti, ale všude to vypadalo stejně: desítky a stovky předmětů, skleněné vitríny, skříně,

regály, prach a špína. Poslední pokoj, podobný rytířskému sálu, byla místnost sousedící se severním bastionem. Někde za zdí vedly schody do sklepů a katakomb. Prostorný, vysoký sál s krbem a kazetovým stropem. Mezi profilovanými trámy prosvítaly zbytky zčernalé malby.

Posadil se do křesla a zapálil si cigaretu.

Místnost vypadala jako fantaskní bludiště vymyšlené důmyslným starožitníkem. Všude, kde jen bylo trošku místa, stál nějaký kus nábytku. U dveří francouzský sekretář vykládaný želvovinou, mosazným tepáním a cínem. V rohu několik cizelovaných halaparten a kordů s bohatě kovanými koši. Nade dveřmi zaprášená a vypelichaná zubří hlava s vypadlými kly. Ve skleněných očích té obludy se odrážel podivuhodný dekor delftských váz. Zrcadlo promítalo celý výjev do prostoru s bláznivou perspektivou.

Robert Knapp se vydal k východu, prohlédl si ještě několik drobností, vzal zamyšleně do ruky krátkou loveckou pušku s kolečkovým zámkem, zastavil se v prvním pokoji a ještě jednou přehlédl ten chaos.

Zarazil se a přistoupil k toledské truhle. Stopy po jeho prstech zmizely. Po kraji kdosi setřel prach. Nadzvedl víko. Obličej figuríny byl zakryt šarlatovou látkou. Ani ji nemusel brát do ruky, aby poznal, že to jsou masky.

Růžová ústa figuríny se sladce usmívala.

* * *

Sedm a půl kroku ode dveří k oknu, otáčka, sedm a půl kroku nazpátek. Dohromady patnáct. Napříč pokojem dvanáct. Když se obejde stůl, tak osmnáct. Pokoj se plnil modrým dýmem. Popelník, nedopalky.

Cigareta v poručíkových prstech žhnula. Pomalu přecházel místností; na čele mu vystoupily dvě hluboké vrásky. Ne a ne zmizet. Odhodil cigaretu a sáhl po další, pak ji vrátil do balíčku a zasunul ho do kapsy.

Masky ležely vedle vyrovnány na posteli.

Robert Knapp počítal: „Jedna, dvě, tři... čtyři.“

Napil se rovnou z vodovodu, vytáhl krabičku cigaret, jednu si zapálil, po dvou tazích ji odložil na hranu stolu a zastavil se před postelí.

„Jedna, dvě, tři, čtyři,“ počítal.

Sklonil se a ještě jednou pozorně prohlédl všechny masky. Tři byly obratně střiženy a sešity strojem, čtvrtá, ta o poznání větší, tvořila faldy. Na jejím rubu se bělaly drobné pravidelné stehy. Jeden jako druhý. Stehy, jaké dokáže jen ženská ruka. Nebylo třeba chodit za paní Vykysalou, aby věděl, které masky šila ona a kterou šil *on* – nebo *ona*?

Právě ta čtvrtá maska s faldy a ručně šitými stehy byla znatelně potřísněna krví, právě tuhle čtvrtou masku našel Robert Knapp na římse pod oknem Hany Felixové.

Dal se do pochodování. S uhaslou cigaretou v ruce.

Sedm a půl kroku ode dveří k oknu, otáčka, sedm a půl kroku nazpátek. Dohromady patnáct...

Zabalil masky do novin, strčil do skříně, skříň zamkl, klíč uložil do kapsy, vykloktal si ústa vodou a zašklebil se do zrcadla.

Cestou ke dveřím se učesal.

* * *

„Pánové – a slečno,“ oslovil Robert Knapp přítomné a omluvně se usmál na Wandu. „Mrzí mě, že jsem narušil vaši večerní siestu. Jistě to chápete. Zhruba před dvěma dny zemřela vaše přítelkyně. Byla zavražděna po večíрку, který měl,“ malinko se odmlčel, „mírně řečeno, velmi podivný průběh. To ovšem nemusí ještě nic znamenat. Chtěl bych v to doufat.“ Rozhlédl se po přítomných. Wanda se opírala o okenní parapet a kapesníčkem si odstraňovala z tváře nějaké neviditelné smítko. Karel Spáčil a Krasl s Machkem stáli na chodbě před rytířským sálem. Všichni pozorně naslouchali.

Robert Knapp pokračoval: „Masky, které asi sehrály v této tragédii svou úlohu, zmizely. To je vážné, moc vážné. Ušetříte mne

tedy jistě omluv a zdvořilostních frází. Budu stručný.“ Uklonil se, jako by chtěl naznačit, že celou tu nepříjemnou záležitost vyřídí hladce a rychle. „Požádal jsem vás, abyste se dostavili v oblečení a se vším, co jste s sebou měli toho večera. Mohu doufat, že jste mé žádosti vyhověli?“

Muži kývli na souhlas.

„Děkuju vám, pánové,“ řekl Robert Knapp a zadíval se na Wandu. „A vy, slečno?“

„Ano, pane,“ usmála se Wanda.

„Děkuju vám, slečno. Můžete klidně kouřit,“ pokynul přítomným.

Machek nabídl Wandě a Spáčilovi. Krasl zamítavě pohodil hlavou.

Robert Knapp řekl: „Zavolal jsem vás proto, abych vám položil několik otázek a požádal vás o malou rekonstrukci večírku.“ Zadíval se na Wandu. „Slečno Klementová, vidím, že máte hodinky. Měla jste je onoho večera?“

Wanda se podívala překvapeně na ruku a zavrtěla hlavou. „Ne, neměla jsem je.“

„Mohl bych vás požádat, abyste je sejmula?“

„Ano, jistě.“ Přetáhla hodinky přes zápěstí a položila je na rám okna. „Stačí to tak?“

„Děkuju.“ Otočil se ke Karlu Spáčilovi. „Kupříkladu vy, pane Spáčile, máte stejné kalhoty jako na večírku?“

„Ano, tyhle jsem měl,“ řekl Spáčil.

„To je v pořádku.“

Machek se přihlásil zdviženou rukou o slovo.

„Prosím?“

„Měl jsem svou pracovní halenu a čepici,“ řekl Machek. „Dnes jsem se oblékl normálně...“

Robert Knapp řekl: „Nevadí. To je jen přirozené...“ Přesl k otevřenému oknu. „Můžeme tedy začít. Pane Krasle, prosím vás, zapalte v rytířském sále svíčky na místech, kde hořely při večírku, a pak zhasněte světlo. A vy, slečno,“ řekl Wandě, „buďte tak hodná,

dojděte do pokoje Hany a rozsviňte tam. Dveře zavřete.“ Wanda kývla a odcházela chodbou.

„Moment ještě,“ zastavil ji. „Počkáme, až pan Krasl zhasne.“

Krasl vyšel z rytířského sálu, došel ke schodišti a otočil třemi vypínači. Světlo zhaslo. Otevřenými dveřmi prosvítal matný svit svíček. Na chodbách byla téměř tma. Ale přece jen dost světla, aby přítomní navzájem rozeznávali své tváře. Robert Knapp pokynul Wandě: „Prosím, slečno.“

Vykročila středem chodby. Po deseti krocích obrysy jejího těla zmatněly a po dvaceti krocích se postava ztratila poručíkovi z očí. To ještě nedošla ani zdaleka na roh lodžie.

„A teď, pane Spáčil,“ řekl Robert Knapp, „zopakujte mi, prosím, vše, co jste udělal, když jste vyšli z rytířského sálu.“

Spáčil odkašlal, rukou si přikryl ústa a přistoupil k poručíkovi. Řekl: „Když po té roztržce Hana odešla, vyšli jsme všichni na lodžii před sálem. Odešel jsem na záchod. Ze záchodu jsem se vracel kolem skupinky na chodbě a sešel na nádvoří, kde jsem si zapálil cigaretu. Chvilí jsem kouřil. Chtěl jsem trochu vystřízlivět. Pak jsem šel přes nádvoří domů. Masku jsem odhodil někde cestou. To je vše.“

„Pánové,“ otočil se Robert Knapp na Krasla a Machka, „mohli byste zatím počkat v rytířském sále?“

Muži odešli.

„Řekl jste, že po roztržce Hana odešla spát. Co myslíte slovem roztržka?“

„Mám dojem, že se jí zdálo to zakončení trochu přehnané.“

„Myslíte brutální?“

„To ani ne, ale mám dojem, že neměla dobrou náladu.“

„Proč?“

„Nevím.“

„Jak dlouho po Haně jste odešel na záchod?“

„Asi tak deset minut.“

„Ne víc?“

„Ne. Spíš méně.“

„Jak míváš?“

„Řekněme pět minut.“

„To víte přesně?“

„Ano, pět nebo deset minut. Přirozeně s nějakou tou minutovou tolerancí.“

„Ano, přirozeně. Řekl jste, že jste se vracel kolem skupiny před sálem. Koho jste tím míváš?“

„Krasla, Machka a Wandu.“

„Byli tam všichni?“

„Ano.“

„Měli masky?“

„Machek s Kraslem ještě stále měli masky.“

„Hovořil jste s někým z nich?“

„Ne.“

„Nikdo vás neoslovil?“

„Ne.“

„Prostě jste kolem nich přešel, všiml jste si, že jsou tři, dva muži a jedna žena, sešel jste na nádvoří a kouřil. Potom jste odešel spát. Je to tak?“

„Ano, tak.“

„Můžete mi říci, jaké měla Wanda boty?“

Spáčil přemýšlel. Trvalo to dost dlouho. Dlaní si přešel po tváři.

„Ne, nevzpomínám si.“

„Nevzpomínáte si, nebo jste to prostě v té tmě nemohl vidět?“

„Nevím, myslím, že tam bylo na takové pozorování málo světla.“

„Ano, to jistě. Řekl jste, že jste prošel kolem skupinky. Mohl jste jít ještě jinudy?“

„Myslíte na dvůr?“

„Ano, nebo jste šel někam jinam?“

„Ne, šel jsem na nádvoří. Opravdu jsem nemohl jít jinudy. Lodžie je přehrazena.“

„Proč jste tedy zdůrazňoval, že jste šel kolem skupinky, když jste ani jinudy jít nemohl?“

„Nezdůrazňoval jsem nic, prostě jsem to řekl. Chtěl jsem být přesný.“

„Ano, to je jisté. Za vámi odešel pan Machek spát, viděl jste ho?“

„Nemohl jsem ho vidět, byl jsem na nádvoří.“

„Když jste byl na toaletě, zavřel jste za sebou dveře?“

„Ano.“

„Víte to určitě?“

„Počkejte,“ zamyslel se Spáčil. „Teď si nejsem zcela jist. Před toaletou je ještě umývárna. Jestliže jsem nezavřel dveře na umývárnu, na toaletu určitě.“

„To můžete odpřisáhnout?“

„Bude to třeba?“

„Možná.“

„Nerad bych přísahal... hodně se pilo, takže...“

„To nevadí,“ mávl Robert Knapp rukou. „To nebude tak důležité. Žádné kroky jste na chodbě neslyšel?“

„Kolem toalety ne.“

„Jiné kroky ano?“

„Ne, také ne.“

„Masku jste měl stále nasazenou?“

„Ano.“

„I na toaletě?“

Spáčil se zasmál. „Ano, i na toaletě. Chápu, že je to komická představa, ale ještě jsme netušili, že večírek skončil.“

„Z toalety jste šel rovnou na nádvoří?“

„Ano.“

„Kudy?“

„Kolem skupinky u sálu.“

„Ano, to už jste jednou říkal. Možná, že to je vše, pane Spáčil. Mohl byste dojít pro Wandu do Hanina pokoje?“

Spáčil kývl.

„Děkuju vám.“ Robert Knapp zavolal Krasla a Machka. Společně počkali na příchod Karla Spáčila s Wandou.

Pak řekl: „Přejdeme do sálu.“ Svíčky hořely na stole a na krbové římsě. Intimní osvětlení. Na stole stál cínový svícen se čtyřmi velkými svíčkami na čtyřech ramenech a s jednou uprostřed.

„Pánové a slečno,“ řekl Robert Knapp s tradiční úklonou směrem k Wandě. „Vyjdu před sál a vy se budete chovat tak, jako po ukončení večírku. Dbejte, prosím, zvlášť přesně na časové intervaly svého počínání. Snažte se upamatovat na všechny své kroky a všimněte si i ostatních. Byl bych vám vděčný, kdybyste mě upozornili na všechny odlišnosti, kterých si všimnete. Po minutě můžete začít.“ Vyšel ze sálu a postavil se k oknu. Chodba tvořila malou plošinu před vchodem na schodiště. Okny nevnikalo na lodžii žádné světlo, jen svíčky ze sálu matně osvětlovaly dlaždicovou podlahu. Pohlédl na hodinky.

Ze sálu vyšel Spáčil a zastavil se kousek ode dveří. Za ním vystoupil Machek s Wandou a Kraslem.

„Hana Felixová odchází do pokoje,“ řekl Robert Knapp. „Prosím, pokračujte.“

Wanda Klementová přešla s Kraslem pomalu lodžii a zastavila se u schodiště. Pohlédla na Krasla. „Myslím, že jsme se tady posadili,“ řekla.

„Tak se posaďte.“

Wanda s Kraslem usedli na schod a tlumeně hovořili. Machek se opřel o zeď. Spáčil se vydal pomalu lodžii směrem k toaletě. V polovině vzdálenosti k ohbí chodby jeho postavu pohltila tma. Robert Knapp uslyšel vrznutí dveří. Asi po minutě se Karel Spáčil vracel z toalety. Prošel kolem inspektora a zamířil ke schodišti. Wandu a Krasla, kteří stále ještě posedávali na schodu, dělilo od Spáčila dobrých pět metrů. Spáčil sestoupil schodištěm a zmizel za rohem odpočívadla. Machek kouřil opřen o zeď.

Krasl si zapálil cigaretu.

Od začátku rekonstrukce do chvíle, kdy odešel Spáčil, uběhly necelé dvě minuty. Když procházel Spáčil kolem Machka, dělily je od sebe sotva víc než dva metry.

Robert Knapp se zadíval na Machka. Rysy tváře dobře rozeznával, ale jeho oblečení mohl jen stěží určit. Zrovna tak u Krasla a Wandy. Ti seděli v ještě větším stínu.

Machek přistoupil k Wandě a ke Kraslovi a řekl: „Půjdu si lehnout. Ahoj!“

„Dobrou noc,“ řekla Wanda.

„Ahoj,“ řekl Krasl.

Machek odešel směrem k pokojům.

Krasl stále ještě kouřil.

„Pane Krasle,“ oslovil ho Robert Knapp. „Tehdy jste také kouřil?“

Krasl se podíval na cigaretu. Chvilí přemýšlel. „Myslím, že ne. Nechal jsem cigarety v sále. Vzpomínám si, že jsem je na nádvoří hledal, když jsem šel zamknout bránu. To už abych šel,“ řekl. Zvedl se a prohodil k Wandě. „Podívám se, jestli je zamčeno.“

Vstal a odešel ke schodišti.

Wanda řekla poručíkovi: „Teď jsem odešla do rytířského sálu pro cigaretu a usnula jsem tam. Mám jít?“

„Jen jděte,“ řekl a zašel za Wandou do sálu.

„Cigarety ležely na stole,“ ukázala. „Jednu jsem si vzala, zapálila od svíčky a sedla jsem si do lenošky. Potom jsem usnula.“ Vyhoupla se do lenošky a nohy opřela o protější opěradlo. Její krátká sukně ztratila téměř význam, Robert Knapp se zahleděl krátce na Wandina kolena a zalovil v kapse. „Zapalte si,“ řekl. Wanda si vzala cigaretu a zasunula ji mezi rty. „Bude to ještě dlouho trvat?“ zeptala se.

Robert Knapp řekl: „Stála lenoška na stejném místě jako dnes?“

„Ano, ta tu stojí stále.“

„Neviděla byste tedy dveřmi na chodbu, i kdyby byly otevřeny?“

„Ne, neviděla. Myslím, že jsem se ani nedívala. Asi jsem moc brzy usnula.“

„Dokouřila jste tu cigaretu?“

„To už nevím. Možná, že jsem ji zahodila. Tady jsou dlaždice, a tak se může cigareta jednoduše pustit na zem.“

„Udělala jste to tak?“

„To už opravdu nevím.“

„Kdyby někdo přešel po chodbě v době, kdy jste seděla už tady v lenošce, myslíte, že byste si toho všimla?“

„Asi ne. Byla jsem opravdu dost opilá a ospalá. Mám takový dojem, že jsem usnula okamžitě.“

„Když jste se probudila, tak jste šla spát k Machkovi?“

„Ano,“ řekla Wanda a zatvářila se nešťastně. „Ivo mi před večírkem řekl, že se mnou chce mluvit. Myslela jsem tedy...“

„A uskutečnil se ten rozhovor?“

„Ne, když jsem přišla, Ivo už spal.“

„Víte, co vám chtěl říct?“

„To nevím.“

„Později jste už o tom nemluvili?“

„Ne.“

„Vy jste se nezeptala?“

„Ne.“

„Proč?“

„Tak, prostě jsem se nezeptala.“

„Ale proč?“

„Tušila jsem, že to bude něco nepříjemného. V poslední době jsme si šli na nervy.“

„Když jste přišla k Machkovi do pokoje, spal už?“

„Ano.“

„Neprobudila jste ho?“

„Ne.“

„Kolik bylo asi hodin?“

„To už si opravdu nevzpomínám. Neměla jsem hodinky, ale muselo být hodně k ránu. Slyšela jsem zpívat ptáky a kokrhat kohouty.“

„V kolik začínají zpívat ptáci a kokrhat kohouti?“ zeptal se Robert Knapp. „Ve tři? Ve čtyři?“

„Tak nějak. Mezi třetí a čtvrtou.“

„Mezi Haniným a Machkovým pokojem je jen slabá přepážka. Nezaslechla jste odvedle nějaké zvuky?“

„Určitě ne, poručíku. Usnula jsem hned, jak jsem se dotkla prostěradla. Vážně. Ihned!“

„Já vám to věřím, Wando,“ řekl Robert Knapp s úsměvem. „Jen ještě jednu otázku.“

„Prosím?“

„Když okolo vás procházel pan Spáčil při návratu z toalety, hovořil s někým?“

„Ne.“

„Viděla jste mu do obličeje?“

„Ne, neviděla, měl masku.“

„Poznala jste bezpečně, že je to pan Spáčil?“

„No ano, byl to on.“

„Podle čeho jste to poznala?“

„No – nepoznala jsem ho. Václav seděl se mnou a Ivo stál na chodbě. Nikdo jiný to nemohl být.“

„Máte vlastně pravdu,“ řekl Robert Knapp zamyšleně. „Poslyšte, Wando, kdybyste si měla vybrat z těchto dvou otázek: Prošel okolo vás pan Spáčil, nebo kolem vás prostě přešel nějaký muž či postava v šarlatové masce? Kterou otázku byste byla schopna lépe a pravdivěji zodpovědět?“

„Potom bych si vybrala tu druhou otázku.“

„Ano, přirozeně. Myslím, že to je vše, Wando. Můžete jít klidně spát.“

Sklouzla z lenošky. „Na spaní je ještě trochu brzy. Mám dojem, že se půjdu trochu projít.“

„To je rozumný nápad.“

„Opravdu mi už nechcete nic říct, pane Knappe?“ Přistoupila k němu a podala mu ruku.

„A vy mně?“

Wanda se zatvářila nechápavě. „Bože, už jsem vám toho dneska napovídala...“

„To jsem se ale musel ptát. Sama mi nemáte co říci?“

„Ach, pane Knappe,“ řekla Wanda a do očí jí vstoupily slzy. Tváře jí viditelně zčervenaly. „Chtěla bych vám říci tolik věcí, ale...“

teď je na to nejnevhodnější chvíle..." Utřela si oči kapesníkem. „Jde z vás strach. Až... až jindy..."

Robert Knapp řekl: „Neodkládejte to, Wando.“ Vzal dívku za paži a vyvedl ji na chodbu. Rozloučil se a odešel na nádvoří.

Krasl stál stále ještě u brány a čekal.

„Jen pár otázek,“ řekl Robert Knapp a opřel se o rám veřejí. „Když jste odcházel zamykat bránu, uviděl jste na dvoře kouřit pana Spáčila?“

„Ne, uviděl jsem ho, teprve když jsem se vracel.“

„Když jste šel k bráně, tak ještě na nádvoří nebyl, nebo jste se tam nedíval?“

„Už se nepamatuju. Uviděl jsem ho, až když jsem se vracel.“

„Kde stál?“

„Asi o čtyři sloupy dál, než stojí teď.“ Krasl otočil hlavou k podloubí, kde postával Spáčil. „Viděl jsem jen siluetu a oharek cigarety.“

„Pana Spáčila jste neviděl?“

Krasl se zatvářil pobaveně. „Viděl jsem ho, když jsem viděl cigaretu, kterou držel v ruce.“

„Jak dlouho jste tu cigaretu viděl?“

„Jen co jsem prošel podloubím ke schodišti.“

„Minutu? Dvě?“

„Asi třicet vteřin.“

„Víc ne?“

„Ne.“

„Díval jste se tam přímo, nebo jste jen oharek zahlédl?“

„Šel jsem ke schodišti a přitom jsem viděl pana Spáčila, jak stojí pod podloubím a kouří.“

„Před sloupem, nebo za sloupem?“

„To nevím.“

„Měl pan Spáčil na sobě masku?“

„Ne, nebyl v masce.“

„Viděl jste někde masku ležet?“

„Ne.“

„Kdy jste svlékl masku vy?“

„Na schodišti.“

„Když jste šel dolů, nebo nahoru?“

„Nahoru.“

„Ještě jednu otázku, pane Krasle,“ řekl Robert Knapp a zadíval se do mladíkovy tváře. „Souhlasila podle vašeho názoru dnešní rekonstrukce se skutečností? Nevšiml jste si nějakých odchylek?“

Krasl vytáhl svazek klíčů a pečlivě je zkoumal. Po chvíli je s uspokojením uschoval v kapse kalhot. „Myslím, že byla věrná,“ řekl. „Vždyť jsme se navzájem téměř stále viděli. Pochopitelně, je možná malá odchylka například v místech, kde kdo stál a podobně.“

„Jinak se vám zdálo všechno normální?“

„Ano.“

„Když jste se vracel okolo rytířského sálu, viděl jste Wandu?“

„Ne.“

„Věděl jste, kde je?“

„Ne.“

„Zašel jste ještě do sálu, nebo jste se vydal rovnou do svého pokoje?“

„Šel jsem rovnou do pokoje.“

„V noci jste z pokoje nevyšel?“

„Ne.“

„Až ráno?“

„Ano, až ráno.“

„V noci jste neslyšel žádný hluk, kroky, křik?“

„Ne.“

„Opravdu se vám zdá rekonstrukce přesná? Víte, záleží mi i na maličkostech, dojmeme...“

„Snad jediné...“

„Co?“

„Zdálo se mi, že dnes přišel pan Spáčil z toalety trochu později. Mám takový dojem, že tehdy v noci se vrátil za malou chvíli. Ale opravdu bych na to nemohl přísahat.“

„Pozdě se vrátil?“

„Ano.“

„Nespletl jste se náhodou? Nechtěl jste říci dřív?“

„Ne, pozdě. Myslím, že se po večírku vrátil trochu dřív. Prostě nebyl na záchodě tak dlouho jako dneska.“

„To je vše, pane Krasle. Děkuju vám.“

„Není zač.“

Robert Knapp řekl: „Můžete jít k sálu. Ještě, prosím, nerozsvěcujte a svíčky nechte hořet. Za chvíli přijdu.“

Krasl odešel. Robert Knapp přešel podloubím ke Spáčilovi. „Už to divadlo ukončíme,“ řekl. „Jen maličkost. Vy jste viděl Krasla, když šel zamykat bránu?“

„Ne, neviděl jsem ho.“

„Byl jste na nádvoří dlouho?“

„Jen co jsem dokouřil. Pak jsem šel spát“

„Masku jste tady někde nechal ležet. Můžete mi ukázat kde?“

Spáčil se nerozhodně ohlédl. „Přesně nevím, ale zhruba někde v těch místech, co stojíme.“

„Zmizení těch masek je podivná věc,“ řekl Robert Knapp spíše pro sebe. „Máte na to nějakou teorii, pane Spáčil?“

„Abych pravdu řekl, taky mi to vrtá hlavou,“ řekl Spáčil. „Vypadá to jako nějaká záhada. Někdo je sebral, ale kdo?“

„A kdy?“

„Musel to udělat v noci, když už všichni spali.“

„To je jediná možnost. Jenže proč?“

Spáčil pokrčil rameny.

„Myslíte, že by mohl do zámku vniknout někdo cizí? Někdo čtvrtý?“

„Uvažoval jsem o tom,“ kývl Spáčil. „Během toho večírku mohl určitě do zámku někdo vejít. Bylo otevřeno. I jinak je možné se sem dostat.“

„Jak?“

„Třeba mohl vejít odpoledne a někde se ukrýt. Tady je to hotové bludiště.“

„Poslyšte, když jste procházel kolem sálu, viděl jste tam stát Machka? Viděl jste mu do obličeje?“

„Ano, stál u dveří a kouřil.“

„A když šel pak kolem záchodu, to jste ho neviděl?“

„Ne. Byl jsem přece na nádvoří.“

„Promiňte mi tuhle otázku, ale řekněte mi, pane Spáčil, co jste na záchodě dělal?“

Spáčil se rozesmál. „Neomlouvajte se, poručíku, já to chápu. Byl jsem na malé straně. Pak jsem si opláchl ruce a šel jsem zpátky.“

„Nerozsvítil jste, když jste si myl ruce?“

„Ne, bylo domluveno, že světla zůstanou zhasnuta. To patřilo k libretu.“

„Na záchodě je i malá umyvárna, o tom vím, ale není tam ručník. Do čeho jste si utřel ruce?“

„Do kapesníku.“

„Nevšiml jste si, jestli Hana ještě svítí?“

„To opravdu ne. Ale určitě měla zavřené dveře, jinak bych musel světlo zaregistrovat.“

„A v pokoji u Machka? Tam se svítilo?“

„To je stejné. Taky nevím.“

„Rád bych vám, pane Spáčil, položil jednu soukromou otázku. To není výslech. Opravdu mi na odpovědi záleží.“

„Rád bych vám pomohl, poručíku,“ řekl Spáčil. „Můžeme jít pomalu k sálu?“

„Teď už ano. Povězte mi, co se vám zdá na té historii nejpodivnější?“

Spáčil se zastavil a chvíli přemýšlel. „Půjčte mi zápalku,“ požádal. Zapálil si cigaretu. Vstoupili na schodiště. Spáčil kouřil mlčky. „Dávejte pozor na schody. Jsou vyšlapané,“ řekl a vzal poručíka za paži. „Přemýšlel jsem o tom dole na nádvoří. Je to velice podivná věc.“

„No, prosím?“

„Když to proberu od začátku, tak by to mělo vypadat asi takhle: Hana odejde do pokoje. Asi za minutu jsem šel na záchod a dejme

tomu, že za dvě minuty jsem byl zpět. Za další minutu odešel Machek a nanejvýš minutu trvalo, než vešel k Haně. To je pět minut. Počítejte se mnou," řekl.

„Počítám.“

„Machek vejde k Haně a chvilku s ní hovoří. Pak odejde do svého sousedního pokoje.“

Robert Knapp poslouchal s rostoucím zájmem. Spáčil pokračoval: „Ty dva pokoje, to vlastně býval jeden pokoj, který byl později rozdělen příčkou. Je to omítnutá heraklitová příčka. Pokoje nejsou skoro vůbec zvukově odizolovány. Víte, co tím myslím?“

„Klobouk dolů, pane Spáčile," řekl Robert Knapp uznale. „Myslím vám to. Pokračujte.“

„Je téměř vyloučeno, aby byla Hana zavražděna po okamžiku, kdy vešel Machek do svého pokoje. Musel by něco slyšet. Logicky tedy vyplývá, že by měla být zavražděna právě v oněch pěti minutách, o kterých jsem mluvil. Nebo..." Spáčil se zarazil a šel mlčky dál.

„Ano," řekl Robert Knapp tiše. „Vypadá to zrovna tak. Nebo byl Machek jediným člověkem, který mohl v noci vstát a..."

Spáčil řekl: „Chápete jistě, že to je rozhovor čistě akademický. Ať se zdají naše vývody sebelogičtější, nemohou být pravdivé.“

Robert Knapp řekl: „Proč?“

„To přece nepřipadá v úvahu. To je šílená úvaha.“

„A navíc má ještě jeden háček.“

„Jaký?" zeptal se Spáčil.

„Machek nebyl v pokoji v noci sám.“

„Co tím chcete říct?" zeptal se Spáčil prudce. „Byl tam s ním někdo?"

„Ano, spala s ním Wanda.“

„Ach tak," řekl Spáčil. „Jenže ta..."

„Správně. Usnula v rytířském sále a přišla k Machkovi až někdy k ránu.“

„Sakramentská práce," řekl Spáčil. „Nechtěl bych být na vašem místě.“

„Hlavu byste na to měl.“

„Ale nervy ne.“

„To máte pravdu, sám jsem už několikrát...“ mávl unaveně rukou.

„Pusťme to z hlavy,“ řekl Spáčil. „Stejně je vždycky všechno úplně jinak. Už na to nemyslím.“

„To vám tedy závidím,“ řekl Robert Knapp.

„Tak na shledanou.“

Robert Knapp stiskl Spáčilovi ruku a zamířil ke Kraslovi. „Budeme končit,“ řekl. „Stoupněte si k těm vypínačům a já zajdu k toaletě. Až zavolám, můžete rozsvítit a sfouknout ty svíčky. Dobrou noc.“

„Nashle.“

Robert Knapp přešel lodžii a vešel na toaletu. Byla to podlouhlá, v půli přepažená místnost. Přední část byla vybavena porcelánovým umyvadlem, nad kterým viselo zrcadlo. Dveře se otvíraly dovnitř. Robert Knapp si stoupl k prahu a opatrně se rozhlédl. Krasl stál opřen o zeď u vypínačů.

Jeho postava byla zřetelně ozářena světlem linoucím se ze sálu. Robert Knapp pootevřel dveře a pohlédl směrem k pokojům. Nad prahem Machkova pokoje probleskoval pruh světla. Zrovna takovou světelnou linku spatřil nad prahem Hanina pokoje. Vyšel na chodbu a zavolal na Krasla.

Světla se rozzářila.

Robert Knapp vešel do svého pokoje, usedl ke stolu, z aktovky vzal několik archů papíru a začal soustředěně kreslit.

Z chaosu čar začaly pomalu vyvstávat půdorysy zámku. Robert Knapp otevřel krabičku zápalek, nalámal malá dřívka a rozestavěl je podle plánu. Každý účastník večírku byl znázorněn kouskem ulomené zápalky. Na Machka zbyla ta s červenou fosforovou hlavičkou.

Po půlhodině vstal Robert Knapp od stolu a zapálil si cigaretu. Bylo za deset minut deset. Měl hlad.

Kapitola IV

Podivný výlet

U červeně natřeného stolku, na terase přímo nad řekou, seděl Spáčil. Hostinský mu právě přinesl pivo, sklonil se nad táckem, pěnu, která mu ulpěla na prstech, otřel do modré zástěry zastrčené do kalhot a zasmál se. Spáčil zvedl hlavu, spatřil poručíka a zamával.

Robert Knapp se posadil a objednal si večeri. „Vezměte si zatím moje pivo,“ řekl Spáčil. „Já už nemám žízeň.“

Robert Knapp se napil z přistrčené sklenice. „Díky,“ řekl.

Spáčil ho pozoroval s úsměvem. Hostinský se přitočil a položil na stůl talíř a půllitr. Přitukli si a Robert Knapp se pustil s chutí do jídla.

„Jak vám chutná?“ zeptal se Spáčil a zapálil si cigaretu. Poručík vrhl rychlý pohled na jeho tácek popsaný několika podivnými znaky.

„Mám hlad jako pes,“ řekl. „Pivo tu máte výborné.“

Spáčil se pohodlně usadil a rozhlédl se po skupinách hostů.

„Je to nejlepší pivo, jaké si můžete přát. Janáč je ze staré školy, sloužil tu ještě za Lobkoviců. To už máte skoro čtyřicet let.“

„To jsem myslel, že je mladší.“

„Za takovou dobu se naučíte s pivem zacházet. K tomu musíte připočítat apetit starého pána Moritze. Byl to lidumil, ale co se piva týče, muselo být, jak se patří.“

Robert Knapp se zadíval na oblohu. Vypadala jako sečná rána, z které prýští krev. „Bude krásná noc.“

„A jasná.“

Odmlčeli se.

Stíny se prodloužily a na druhé straně řeky zazářily žluté obdélníky rozsvícených oken. Voda v korytě se leskla jako olovo. Vystupoval z ní chlad.

„Hezký kraj,“ řekl Robert Knapp zamyšleně. „Příjemný. Vy už jste tu dlouho?“

„Až příliš dlouho. Dvanáct let. Znáám už tady každý kámen.“ Spáčil si utřel ústa. „Mohl bych vám vyprávět o tomhle kraji celé hodiny, ale to by vás nudilo. Vy sbíráte fakta, jen fakta, a těm mým byste asi nevěnoval pozornost. Nemyslete si, poručíku, že jsem takový mluvka, ale tady,“ ukázal na obrysy zámku, „tady není pro logiku a rozum místo.“

Zámek se už pomalu ztrácel v šeru. Nad střechami se na bílé věžičce třpytily zlaté rafie hodin.

„Doopravdy,“ pokračoval Spáčil a zadíval se k zámku. „S fakty tu nic nepořídíte. Všechny ty řeči historiků o slohu, rodech a zvláštnostech stavby jsou jen prázdné žvásty. Od počátku se tu děje něco podstatnějšího, co má své vlastní zákony, které můžete tušit, vycítit, ale nikdy je nepoznáte do podrobností. Proto se nám zdají zámky tak pusté a my se je pokoušíme oživit kunsthistorickými schválnostmi, ale je to jen plané a nesmyslné hromadění mrtvého inventáře. Rozumíte, nikdy už nemůžeme ta místa zabydlit a oživit, nikdy nepřemůžeme tu nepochopitelnou tíseň. A víte proč, poručíku?“

Robert Knapp pohlédl zkoumavě na čárky na Spáčilově tácku.

„Protože původní život tu trvá,“ pokračoval Spáčil. „V celé své složitosti. Jeho zákony nepodléhají našemu času. Ptal jste se na mé zkušenosti? Ani vám se nepodaří prolomit zákony, které tu vládnou, jako se to podařilo mně. Tohle je panství ponurých tajemství, a ne království rozumu.“

„To je zajímavé, že jste tu přesto zůstal,“ řekl Robert Knapp. „Mezi těmi strašidly. Nebo snad teď, když máte před rozvodem...“

Spáčil se nepříjemně zasmál. „Stále si pletete rozhovor s výsledkem, poručíku,“ řekl. „Moje curriculum vitae je prosté. Počítám, že je znáte od mé ženy.“

„Trochu.“

Spáčil si zapálil cigaretu a s přehnanou grácií zapálil i poručíkovi. „Jen velmi stručně: Přišel jsem před dvanácti léty s mladickým elánem. Nemyslel jsem, že tu zůstanu dlouho, měl jsem na mysli spíše takové krátké romantické intermezzo. Ale začala pracovat

skrytá síla zámku. Zní to jako nepovedená interpretace Kafky, ale je to tak. Měl jsem spoustu nápadů, ale nemohl jsem napsat ani slovo. Nechal jsem toho a věnoval se rodině. A zase: Svou ženu jsem najednou přestal milovat, protivila se mi a nevěděl jsem dost dobře proč. Ženy tohle ihned vycítí... Měla známosti. Byl jsem rád, nikdy jsem nechtěl, aby někdo trpěl mým osudem... Ještě nikdo tu nebyl šťastný, ani Krasl, a přišel přibližně se stejnými plány jako já před léty..."

„Zdá se mi, že ani Hana Felixová tu neudělala štěstí,“ řekl Robert Knapp.

„Ani ta ne. Vidíte, je to jednoduché, a přece složité. Co by vás ještě zajímalo?“

„Kdybyste doplnil svůj životopis o jednu věc.“

„A to?“

„O váš vztah k Haně Felixové.“

Spáčil řekl: „Mohl jste se zeptat rovnou. Já jsem se se svými sympatiemi nikdy netajil.“

„Ona svými city k vám ano?“

„Ne. Proč?“

„A pan Krasl?“

„S Václavem jsme se o této věci dohodli. A potom, jemu na ní zase tak moc nezáleželo. Možná, že máte špatné informace.“

„Možná.“

„Krasl je ještě mladý. Dost dobře neví, co vlastně chce.“

„Vy ano, pane Spáčile?“

„Věděl jsem, že mě má ráda. Byla mladá a chytrá. Milovala mě a velmi dobře jsme spolu žili sexuálně. I to má velký význam. Když se to dověděl Krasl, přestala ho zajímat. Václav je mladý, a mládí má na lásku jiné požadavky než..." odmlčel se a pohlédl na Roberta Knappa, „než starší muži. Snad byl jen trochu melancholičtější a Hana se odstěhovala do jiného pokoje.“

Mluvil klidně a věcně. Přitom se díval poručíkovi do očí.

„A dál?“

„Asi za měsíc nato zemřela.“

„Byla zavražděna,“ řekl Robert Knapp. „Máte na to nějaký názor?“

„Ne.“

„Podezření?“

„Ne.“

„Chm,“ nechal se slyšet Robert Knapp.

Seděli mlčky. Jen občas ozářil jejich obličej rudý bod hořící cigarety. Od ostatních stolků k nim doléhal tichý hovor a cinkot sklenic. Někde za zády pleskaly karty. Hostinský prošel mezi stolky a zmizel ve výčepu.

Terasu ozařovalo světlo zavěšených lamp. Janáč vyšel ze stavení a zamířil k jejich stolu. „Trochu jsem vás zanedbal,“ omlouval se.

Spáčil řekl: „Přineste láhev vína.“

Robert Knapp kývl na hostinského a lenivě si zapálil cigaretu. „K takovému večeru patří strašidelné historie,“ usmál se. „Vy určitě nějakou znáte.“

„Mám to považovat za součást výslechu?“

Hostinský postavil na stolek láhev a dvě sklenky. Připsal na tácek značku.

Pár metrů od nich se ve stínu stromů líbali milenci. Chlapec měl bílé džínsy a zcela bezostyšně hladil útlou blondýnku pod sukněmi. Na druhé straně řeky hrál někdo na křídlovku. Táhlá melodie se mísila s křikem žab a pištěním komárů.

Spáčil se zadíval na dvojici pod kaštanem.

„Netiskni ruce mé, jsou prach,
co budou červi žrát, tiskl bys...
Vlasy mé nastelou ropuchám...”

„Co to je?“

„Nevím.“

Citelně se ochladilo. Víno mělo natrpklou chuť. Spáčil řekl: „Jednou za mnou přijel známý z Prahy. Slíbil jsem mu, že si prohlédneme podobizny majitelů zámku při měsíčním osvětlení. Vydali jsme se do sálů, zastavili jsme se před jedním obrazem

a tlumeně rozmlouvali. Najednou jsme zaslechli kroky, vzdálený hovor a dupot po schodech. Věděl jsem, že jsem zavřel, a navíc byla jedna po půlnoci. Proběhli jsme několik sálů a otevřeli dveře na lodžii. V tu chvíli kroky i hluk utichly, ale oba dva jsme měli nevysvětlitelný pocit, že tu nejsme sami, jako by se od nás něco vzdalovalo, odcházelo. Můj přítel vykřikl a vytřeštil oči na dveře vedoucí z lodžie do jižního křídla. Pomalu se otevřely a za nimi jsme docela jasně zaslechli doznívající kroky. Proběhli jsme všechny chodby, ale nikdo tam pochopitelně nebyl. Snažil jsem se o nějaké pozitivní vysvětlení, ale nechal jsem toho, nemělo to smysl...”

„To můžou být halucinace z přepracování,“ řekl Robert Knapp. „Nebo jste tenkrát pili jako dneska?“

„Nenutím vás, abyste tomu věřil,“ řekl Spáčil. „Ostatně vy jste mě požádal, abych vyprávěl. Jste tu ještě příliš krátkou dobu, abyste to mohl pochopit. Možná, že se sám s něčím podobným setkáte.“

„S čím například?“

„Občas se ozývá z podzemí zvuk padající vody, hukot, šumění vodopádu. Slyšelo to už několik lidí. Myslíte, že to byla halucinace?“

„Z podzemí? Snažili jste se to nějak objasnit?“

Spáčil dolil sobě i poručíkovi. Promnul si tváře, jako někdo, kdo je velmi unaven. „To je marná práce. Stejný nápad měl Václav. Dostali jsme se až k místu, kde je podzemní chodba zavalena, a měsíc jsme se prokopávali, ale k ničemu to nevedlo. Zdá se, že spodní patra jsou úplně zavalena. Zato jsme objevili místnosti – někde pod branou –, kde jsou na zdech zajímavé rytiny. Ve středověku tam bylo vězení a ti ubožáci si tak krátili dlouhou chvíli. Tam byste se mohl klidně podívat, je to ve druhém patře.“ Spáčil zvedl sklenku a prohlížel si víno proti světlu. „Je to kolekce zvláštních kreseb,“ pokračoval. Položil sklenku na stůl. „Kruté a zajímavé. Vedle dveří je rytina jeptišky, která si vráží mezi stehna věž kostela. Je to uděláno primitivně, ale přesto vás zarazí zvířecí výraz, jaký má ta žena ve tváři. Takových a podobných věcí je víc. Například žena, která má místo hlavy lebku a svírá mezi nohama

hlavu muže připomínajícího Krista. Ženiny nohy se ovíjejí kolem mužova těla a ruce má vpleteny do jeho vlasů. Divné je, že je pod obrazem vyryto jméno švédského korneta Nygesperka, který tu byl údajně zavražděn pro svou lásku k Lukrécii Lobkovicové. Připadá mi to jako jeho práce.“

„Proč myslíte?“

„Jako jeho zpověď, nebo spíš poselství,“ zasmál se tiše Spáčil. „Hodilo by se to na svatební oznámení.“ Robert Knapp usrkával víno a pozorně naslouchal. „Vy máte nějak spadeno na ženy.“

„Naopak, poručíku. Jsem neustále zamilován,“ dodal. „Jenže jsem už bohužel v těch letech, kdy mnohé o ženách víme.“

Robert Knapp zamával na hostinského.

Zaplatili.

Prošli pomalu terasou. Poručík cítil, že je ostatní hosté pozorují. Asi se už zpráva o vraždě roznesla. Spáčil se zastavil a zapaloval si cigaretu.

„Moc kouříte, pane Spáčile.“

„To máte pravdu.“

Loudavým krokem prošli vesnicí. Už nemluvíli. Byla jasná noc. Ze zámeckého parku se ozývalo klokotání slaviců. Bílé můry poletovaly v bezovém houští.

Na lavičce, hned na okraji parku, ležel párek milenců. Byl to ten chlapec v bílých džínách. Dívka měla shrnutou sukni. Její štíhlá stehna svítila ve tmě jako dvě lucerny. Ti mladí si leželi v objetí a zřejmě nevěděli o světě.

„Čeká je krásná noc,“ řekl Spáčil. „A nepříjemné probuzení.“

„Půjdem?“

Na mostku nepříjemně táhlo. Prošli branou a na nádvoří se rozešli.

Každý k jednomu bastionu.

Robert Knapp se zastavil u velkého lepenkového poutače. Četl: NAVŠTIVTE ZÁMEK VERANY. PRO ZÁBAVU I POUČENÍ!

* * *

V pokoji bylo dusno. Robert Knapp nerozsvítil a zastavil se před oknem. Stromy v parku šuměly. Stoleté duby dosahovaly až pod zámekovou střechu. Slavíci trylkovali, jako by se rozezpíval celý orchestr ptačích hrdel. Ale nikde je nebylo vidět.

Robert Knapp ulehl na postel a zavřel oči. V ústech cítil chuť vína. Ležel bez hnutí, vstal, omyl se vodou, znovu ulehl a zadíval se na kliku. Hlasitě se zasmál. Vstal, zapálil si cigaretu a vyšel na lodžii.

Otevřel okno a zadíval se na dvůr. Nic tam nebylo vidět, jen čtverce sgrafitové výzdoby na protější stěně. Uhasil cigaretu, vdechl čerstvý vzduch, svraštil obočí a pomalu se přitiskl ke sloupku zdiva.

Na lodžii, přímo proti němu, se ve tmě pohyboval rudý oharek hořící cigarety. Zahlédl temnou siluetu postavy. Šla pomalu lodžii.

Počkal, až dojde na konec chodby, a vydal se ke schodišti do prvního patra a podsklepené části západního bastionu. Slyšel před sebou pomalé kroky; zazněly v dlouhé suterénní chodbě, která obcházela celé západní a jižní křídlo zámku, kolem sklepů a opuštěných místností. Odtud vedly kované dveře na malou zámekovou terasu.

Byly zavřené. Robert Knapp opatrně otevřel, vystoupil ze tmy, nahmatal zvlhlou omítku a přitiskl se ke zdi. Postava zmizela. Čekal a pozoroval park. Nikde žádný pohyb. Vrátil se do chodby a zaslechl z vedlejší místnosti odemykání dveří a tlumené přibouchnutí. Cvakl zapalovačem a rozhlédl se.

Byla to nízká neomítnutá místnost, plná starých prken a trámů. Spíš skladiště, které ani nemělo podlahu, jen udupanou hlínu. Okna byla zatlučena deskami z překližky; na stěnách visely kovové háky a kruhy. Snad to byla kovárna nebo stáj. Posvítíl na zem a prohlédl si pozorně stopy dámských lodiček. Prošel místností k brance – k chatrné brance z rozeschlých prken, s velkým tepaným zámkem. Všude po podlaze se válelo nejružnější harampádí; stopy chaoticky překryté a rozmazané, jako by tu někdo netrpělivě přešlapoval. Na zemi několik nedopalků cigaret, na jednom z nich patrný otisk růžové rtěnky.

Otevřel branku a před jeho očima se objevilo panoráma zámeckého parku zalitého mdlým měsíčním světlem. Asi dvacet metrů před ním, po pěšině vedoucí mezi rozkvetlými rododendrony, kráčela postava. Byl to muž. Šel pomalu. Kouřil. Nebýt k půlnoci, nebylo by na té procházce nočním parkem nic divného. Muž pokračoval loudavě v chůzi. Odhodil cigaretu.

Robert Knapp počkal, až zajde za kmeny čilimníků, a dal se po pěšině za ním.

Veranský park byl vybudován podle francouzského vzoru: s přísnou symetrií zastřižených keřů, které tvořily plastickou barokní arabesku. Středem procházela cesta, rozšiřující se uprostřed celé kompozice do kruhového prostoru, v jehož středu stála fontána se skupinou plastik. Vedlejší pěšinky se proplétaly mezi keři a vytvářely nepřehledné bludiště, vhodné pro drobná milostná dobrodružství. V příjemných zákoutích byly zbudovány intimní besídky, jinde se museli návštěvníci spokojit s lavičkou.

Celá tato část parku volala po zahradnických nůžkách; nezastřižené keře vyháněly šlahouny trčící nelogicky do výše; méně používané pěšinky zarůstaly travou. Jezírko, které Robert Knapp objevil při své první návštěvě parku, páchlo hnilobou.

Muž usedl na lavičku a zapálil si další cigaretu. Odhozená zápalka zasyčela v trávě. Podíval se na hodinky. Bylo za pět minut půl dvanácté.

Robert Knapp se ukryl v besídce zarostlé divokým vínem a čekal.

Muž dokouřil, zvedl se a šel po hlavní cestě. Tentokrát vykročil trochu rychleji.

Park končil dlouhou mělkou vodotečí, osázenou záhony růží. Lobkovicové tu vybudovali složité vodní dílo, ale zbyla z něho jen dvě zaplevelená jezírka a zanesený páchnoucí kanál. Hlavní cesta přecházela v pěšinu a pozvolna se úplně vytrácela.

Měla to být anglická úprava, ale tady to zřejmě pochopili po svém. Poučení, že anglický park má být nestylizovaným výsekem živé přírody, nechali válet v trávě větve, haldy shnilého dříví a sem tam i nějakou zrezivělou nádobu.

Muž minul polorozbořený pavilón. Šel rychle; prodíral se zarostlým lesem; občas zvedl ruku a zblízka se díval na hodinky.

Ušli dvě stě metrů, muž stanul před dřevěnou ohradou, zastavil se, rozhlédl a opatrně prolezl. Robert Knapp počkal pár minut a přehoupl se za ním. Postava si vykračovala březovým hájem k palouku, odkud vedlo stromořadí zelenými lány vojtěšky. Po pravé straně stál Červený mlýn, stavení neurčitěho původu, kde byl v padesátých letech vybudován domov pro přestárlé. Teď stavení chátralo a v jeho sutinách hnízdily kavky.

Alejo popisovala táhlý oblouk a asi po osmi stech metrech končila na státní silnici. Asfaltka běžela kolem zdi obory s loveckým zámečkem, patřícím k veranskému panství. Byl pustý a uzamčený. V oboře byl založen zdejší lesní správou chov daňků. Cestující a automobilisté se tu často zastavovali a dívali se z nízkého kamenného ochozu na zvířata, která se, krotká a uvyklá ruchu, popásala mezi stromy.

Do obory se vcházelo širokou branou s barokním portálem; na noc se uzavírala, ale malá branka zůstávala otevřena. Obora sloužila jako veřejnosti přístupný park, jen malá část byla ohrazena plotem z kulatin, aby daňkové neutekli.

Robert Knapp sledoval muže před sebou. Prošli brankou a řídkým akátovým lesem. Muž se zastavil na travnaté mýtině. Rozhlížel se. Sledoval čas na hodinkách. Otočil se.

Byl to Karel Spáčil.

Uprostřed palouku stála na pískovcovém podstavci socha ženy. Svit měsíce ozařoval její obličej a krásně tvarovaná ňadra, jemně porostlá zelenavým mechem. Jak se větve pohupovaly ve vánku, přebíhaly po jejím těle stínové šrafy, jako by se vlnily a pohupovaly. Vypadalo to, že každým okamžikem sestoupí z podstavce.

Karel Spáčil prošel paloukem a usedl na pařez.

Robert Knapp zaslechl kroky. Druhá strana palouku byla ohraničena plůtkem. Podél ohrady, která oddělovala park od chovné obory, vedla mělká úvozová cesta. Po této cestě přicházel

muž, na hlavě měl klobouk a na zádech se mu leskla puška. Došel pod sochu a tiše zapískal.

Karel Spáčil vyšel k muži, potřásl si pravicemi, opřeli se o podstavec sochy a vedli dlouhý rozhovor.

Rozloučili se, hajný odešel, Spáčil vystoupil na nízkou mez, chvíli hledal vhodné místo, ulehл do stínu keře a pohodlně se uvelebil.

Robert Knapp nahmatал v kapse zapalovač, obešel palouk a našel si místo, odkud viděl ležícího Spáčila a zároveň mohl přehlédnout celý palouk.

Nečekal dlouho. Zaslechl vrčení motoru. Po cestě přijížděla dvě auta. Jela pomalu, se zhasnutými světly, předjela až pod kamennou Venuši a zastavila. Palouk se naplnil veselými hlasy a smíchem mladých žen. Černé limuzíny se zaleskly ve svitu měsíce.

Dvě dívky ve večerních šatech vyskočily do trávy a znalecky obhlédly terén.

„Ach, to je krásné místo,“ vzdychla bruneta a zula si střevíčky. Měla na sobě večerní šaty posíté stříbrnými penízky a flitry. Otočila se na staršího pána v černém obleku a zářivě bílé košili. „Není to rozkošná místo, Petře?“

„Myslel jsem to vážně, drahoušku.“

„Ach, Petře,“ divila se dívka.

Druhá dívka měla na bílých šatech natažené námořnické tričko.

Společně vynesli pléd a rozprostřeli ho v trávě.

V autě hrálo rádio. Druhý muž, v košili s uvolněnou kravatou, vynesl z vozu košík, v kterém cinkalo sklo. Motal se. Ostatně i dívky se smály trochu víc a nejspíše hopsaly v trávě.

„Ty, Petře, já snad ani nemůžu pít. Cítím se tak lehce... Á, to je krása!“ Protančila paloukem a udělala několik perfektních piruet. Snad to byla tanečnice z nějakého nočního podniku, snad baletka.

Robert Knapp pohlédl na Spáčila; pohodlně ležel a pozoroval scénu před sebou. Poručík si oddychl. „Věruško,“ řekl muž bez saka. „Naleješ nám?“

„A vezmeš mě zítra s sebou?“

„Ne, to nejde.“

Dívka svlékla tričko a odhodila je do trávy. Podala muži láhev a vývrtku. „Proč to nejde?“ zaprosila. „Kdy už konečně přestaneš vozit s sebou tu fuchtlí?“

Zasmál se. „To záleží na tobě.“

Druhý muž odešel kousek stranou, držel v ruce sklenku s vínem a snažil se polknout nějaké prášky.

„Chudáčku,“ politovala ho černovláška. „Co s tebou na tom ředitelství dělají?“

Sesedli se kolem koše. Brunetka obsluhovala a pobíhala mezi společnostmi s otevřenou lahví. Lesklé šaty jí splývaly sotva do půli stehů. Našlapovala baletním krokem, pak usedla vedle muže, kterému se konečně podařilo spolknout prášky, a jemně jej políbila na krk.

„Miku,“ řekla. „Myslíš to vážně?“

„Myslím to vážně, zlatíčko,“ zamumlal a převrátil dívku do trávy.

Někdo zesílil rádio.

Párek se zvedl a odešel do auta. Dvířka zaklapla. Muž bez saka popíjel pomalu drink a pozoroval svou společnici. Držela sklenku v napřažené ruce a procházela se paloukem. Byl to moc hezký pohled. Došla až k ohradě, otočila se a skleničku postavila na sloupek. „Co tam je?“ zeptala se. Kývla hlavou do obory.

Muž řekl: „Zvířátka.“

„Daňkové?“

Muž kývl a dolil. Dívka se vrátila, vypila naráz a položila se svému partnerovi do klína.

V autě se rozsvítila světla.

„Nemohli bychom jet na tu chalupu spolu?“

„Vždyť víš, že tam bude ona.“

„Stejně to ví,“ řekla dívka.

„Musíme jí nechat možnost, aby mohla dělat, že neví nic. Chápeš?“

„Já musím všechno chápat,“ vzdychlo děvče.

„Musíš.“

Pomalou usrkávala víno. „Viděls tu přílohu Le Mondu?“

„Ne.“

„Kožešiny jsou tak chic!“

„Ale vždyť je léto, drahoušku.“

Z auta vystoupila dívka zahalená do plédu. Muž ji přidržoval za loket.

„Ona má přece poměr s tím...“

„To je bezvýznamný člověk.“

„Co dělá?“

„Nic. Je to spisovatel.“

„Chudinka!“ řekla dívka. „Proč se tak zahazuje?“ Muž pokrčil rameny. Dívka mu opile žvatlala na rameni. Jemně ji hladil po bocích a čechrал vlasy.

Druhá dívka odložila pléd a zůstala stát v kratičkém kombiné. „Není vám horko?“ zavolala. Vrátila se do auta a zesílila rádio. Nějaký dobrý džez s tenorsaxofonovým sólem. „Pojďte si zatancovat,“ navrhla. Muž zavrtěl hlavou a podal jí sklenku.

„Tak tys neviděl ten Le Mond?“ řekla znovu dívka. „Ty vůbec nemyslíš na nic důležitého. Vždyť jsem ti ten kožich ukazovala.“ Mávla unaveně rukou. „Na co vy muži myslíte?“

Muž se usmál: „Jak to zařídit, abyste vy mohly myslet na to, na co myslíte.“

„Nerozumím,“ zavrtěla hlavou na mužově rameni. Dívka v kombiné se opile motala. Znovu si nalila. „Tančit!“ řekla.

Druhá dívka řekla: „Věruška to umí znamenitě. Jen ji poproste!“

„Co si budeš za takový taneček přát?“ zeptal se její partner. Usedl k autu a opřel se o kapotu.

„Budoucnost,“ řekla dívka a přihopsala k němu. Vzal ji za boky a políbil na stehno.

„Právě tě budoucnost políbila,“ zasmála se bruneta. „To je víc než záloha. Nemám pravdu, Miku?“

Mik si zapálil cigaretu.

Věruška prošla paloukem a zastavila se před sochou Venuše. Mik se zvedl. Dívka se napila a odhodila prázdnou sklenku k dece. Začala tančit.

Byla opilá. Začínala jen pomalu, ale rutinovaně. Mělo to být žhavé tango. Se vším všudy. I s květinou mezi zuby. Tančila s rukama nad hlavou a vlasy jí vlály. „Tak?“

„Jen do toho!“

Předvedla piruetu a ruce sjely podél boků. Prsty zajely pod lem kombiné a sunuly se nahoru. Bílé tělo svítilo v šeru.

„Výborně,“ řekl muž.

Dívka se vlnila v bocích a pomalu odhalila stehno. Další obrat – a odhalila slabiny a kousek podbřišku. S hlavou zahalenou tančila dál trávou. Vypadala jako krásné a svítivé torzo. Přes všechnu vyzývavost nepůsobila ta scéna vulgárně; byl to mistrný výrazový tanec. Odborně provedený. Přiblížila se ke skupině a odhodila kombiné.

Tančí v černých kalhotkách a v bílé podprsence.

I tyto pranepatrné části oděvu jsou pošity lesklými flitry. Znovu dotančí až k Venuši. Předstírá stud před sochou. Tanec dostává nový charakter. Jako by ji někdo pronásledoval. Ustupuje ke skupince u aut a poplašeně se otáčí. Přitočí se k muži a rozpustile ukáže ňadra. Ihned se opět stydlivě zahalí.

„Výborně, výborně!“ povzbuzují.

Druhá dívka ji sleduje s prstem skousnutým mezi zuby, pak se zvedne a odstraní z plédu všechny předměty.

Věruška je u konce sil. Stále ještě prchá a poděšeně se ohlíží. Rozepjatou podprsenku tiskne k tělu. Přiběhne ke skupince, je dostižena a sražena na deku mezi přihlížející muže.

Představení skončilo.

Dívka se posadila na deku se zkříženýma nohama. Její přítel ji pohladil po tváři a vytáhl bílý kapesník, svlažil ho vínem a otřel jí starostlivě tvář a hrud’.

„Bylo to krásné, zlatíčko,“ řekl. Zapálil dvě cigarety. Zápalka ozářila velkou pěknou tvář. Měl husté šedivé vlasy až na límec košile. Na zápěstí zlaté hodinky. „Nechceš se obléknout?“

Zavrtěla hlavou.

„Rudolf říkal, že poletíš do Bratislavy. Co si tu počnu?“

„Vezmete si chlebiček?“ zeptalo se druhé děvče.

Muž řekl: „Až se vrátím, uděláme si výlet. Co bys řekla Maďarsku?“

„Ach, Miku, ty jseš tak hodný!“

Autá se ve svitu měsíce leskla jako zpocená zvířata. Hodinky na poručíkově zápěstí ukazovaly jednu hodinu sedm minut.

„Propánakrále!“ řekla druhá dívka.

Mezi vysokými trsy vratiče stál oranžový daněk. Stál nehnutě, s hlavou otočenou ke společnosti na palouku. Měl krásně pestrou srst a rozložitě parohy. Za ním se zvedl ještě jeden kus a dvě menší danělky.

„Není to rozkošný pohled?“ řekla dívka. Sebrala pléd. „Podívej, Miku, vůbec se nebojí.“

„Jsou na lidi zvyklí. Můžeš je pohladit.“

„Tak to zkus, ty hrdino,“ řekla druhá dívka. „Dej jim chlebiček!“

Muž se zvedl, přešel k ohradě – daňkové stáli a sledovali jeho počínání –, došel k plotu a natáhl ruku. Danělka nesměle vykročila.

„U téhle dámy asi úspěch mít nebudeš,“ řeklo děvče. „Ukaž.“

Stáli u ohrady a dívali se na zvířata za plotem. Věruška odhodila pléd a úplně nahá přelezla oplocení. Pomalu kráčela k daňkům a v napřažené ruce držela chlebiček. Zvířata trochu zneklidněla, ale zůstala na místě. Dívka se vyhnula statnému daňkovi a přistoupila k tomu druhému. Natáhl krk a očíhával jí ruku. Potom začal pomalu olizovat chlebiček. Dívka ho jemně poplácala po šíji a přistoupila blíž.

Druhé děvče se blížilo k samci, který stál s vysoko vztyčeným paroží a poplašeně odfrkával. Odskočil a oběhl malý oblouk. Danělky šly za ním. Ten menší daněk se s Věruškou úplně skamarádil. Nechal se poplácávat a stříhal spokojeně ušima.

Věruška ho objala rukama kolem šíje a přitiskla své tělo k jeho srsti.
„To je fantastický zážitek, Miku.“

„Tobě žádný samec neodolá.“

„Fantastické,“ drmolila dívka.

Muž řekl: „Pojď, svezu tě i bez chlebičku.“

Druhá dívka se zasmála. „Nějaké ty parohy by se taky našly, vid’?“

Daněk klidně snesl na hřbetě dívčiny ruce. Věruška se natočila, rychle mu přehodila nohu přes hřbet a přitiskla se k zvířeti. Daněk poděšeně vyskočil. Dívka vykřikla a spadla do trávy. Vstala a utíkala za ním.

Daňkové přeskočili trsy vratiče a pomalu odklusávali. Věruška pobíhala v trávě jako víla. „Pojďte,“ volala. „To je úžasné! Je tak rozkošný!“

Všichni přelezli plot a sledovali Věrušku, která běžela za zvířaty a pokoušela se znovu je obejmout. Její nahota prosvítala mezi stromky. Auta zůstala opuštěná; z rádia se ozýval hlasatel. Četl statistiku o automobilových nehodách.

Robert Knapp vstal, prošel za Spáčila, přiblížil se k němu asi na patnáct kroků a tiše zavolal. Spáčil vyskočil a zatvářil se zmateně. Vykročili proti sobě.

„Krásná podívaná,“ řekl Robert Knapp místo pozdravu.

„Jak jste se sem dostal?“

„Jako vy.“

„Vy jste mě sledoval?“

„Tak trochu. Napadlo mě, že je hezká noc na procházku.“

„Dobrý nápad,“ řekl Spáčil. „Myslím, že se vám to vyplatilo. Tohle hned tak neuvidíte.“

„Vy je znáte?“

„Ty?“ Spáčil máchl rukou k oboře. „Ne.“

Robert Knapp mlčel.

Spáčil řekl: „Znám tu hajného. Ten je s těmi mládenci jedna ruka. Mají tu blízko vilu a občas se takhle jezdí povyrazit.“ Zasmál se. „Myslím, že se vám tentokrát mé sledování vyplatilo.“

„Jak to, tentokrát?“

„Můžeme si klidně zapálit,“ řekl Spáčil. „Teď mají jiné starosti. Víte, poručíku, že jsem vás chtěl na tenhle výlet pozvat?“

„Jistě?“

„Netroufal jsem si.“

„Proč?“

„Vždyť víte. Oni to ti mládenci nehrají zrovna fér.“

Robert Knapp se usmál: „Co říkáte Věrušce?“

„To není dívka, to je přírodní úkaz.“

Kráčeli lesem, došli k bráně a dali se po asfaltce k Červenému mlýnu.

Spáčil řekl: „Nemáte nic proti tomu, abych vás doprovodil?“

„Ale ano... Už žádné plány?“

Předjela je bleděmodrá renaultka. Zamrkala světly. Uhnuli. Řídila ji žena s šátkem na hlavě.

„To jste mi neřekl, že se dá projít podzemím do parku. To je vaše privátní cesta?“

„Ani mě to nenapadlo. Dostanete se na nádvoří, dál je všechno zamknuté.“

„A co kdyby někdo zapomněl zamknout?“

„Myslíte úmyslně?“

„Vidíte,“ řekl Robert Knapp. „To mě nenapadlo.“

„Zamykání patří do povinností správce,“ řekl Spáčil.

„Tedy Krasl?“

„Ano. Několikrát jsem mu to říkal, ale myslím, že se na to vykašlal. Oni tamtudy chodili chlapci z mé party. Vodili si tam slečny. Já to chápu. Vím, jak je těžké žít bez lásky.“

„Myslíte bez žen?“

„Ano, myslím.“

„Snad máte pravdu.“

Prošli alejí a zabočili k parku. Přelezli plot. Spáčil zamyšleně trhal lístky vzrostlých keřů.

„Může se sejít bastionem do katakomb?“ zeptal se Robert Knapp.

„To ano, ale tam není co ukrást.“

„Zato v zámku ano. Pan Machek mi vysvětlil, že je tam spousta cenných obrazů...“

Spáčil se zasmál: „Když jsem byl ještě správcem, lítal jsem ode dveří ke dveřím a měnil zámky. Krasl je na tom lépe, ten se na to prostě vykašlal...“

„Nic se mu neztratilo?“

„Instalaci má v pořádku.“

„A depozitáře?“

Spáčil chvíli přemýšlel. Trhal lístky a žmoulal je v prstech: „Doufám... Co jsem předal klíče, nikdy mě nenapadlo... Vlastně až teď...“ Odmlčel se a krácel tiše vedle poručíka. „Tady je velice snadné udělat vloupačku. A přijde se na to až buhvíkdy.“

„Půjdeme se vyspat,“ řekl Robert Knapp.

Prošli dřevěnou brankou do první místnosti. Robert Knapp ukázal na stopy vytlačené v hlíně. „Řekněte svým lidem, ať s tím teď přestanou.“

Spáčil přikývl.

Obloha na východě pomalu bledla. Slavíci už spali. Z kamenného zdiva zámku vystupoval chlad. Nádvořím přeběhla kočka.

Muži si podali ruce a rozešli se přes nádvoří ke schodišti.

Ustupující nocí zaznělo dvojí zaskřípění odemykaných dveří.

* * *

Budík zazvonil přesně v sedm hodin. Robert Knapp se vymotal z deky, sáhl po telefonu, z kapsy saka pohozeného přes židli vytáhl zmačkaný lístek a vytočil číslo. Ve sluchátku se ozval šum a příjemný dívčí hlas pravil:

„... jsou žerzejové a na prsou je nabíraná dederonová krajka.“

Druhý hlas: „To je rozkošné, brouku!“

První hlas: „Ta paní je levná.“

Druhý hlas: „Hod' mi jednu pilnou Prahu na šestnáctku, brouku.“

První hlas: „Ten Chlumecký dělá čtyři šedesát. Roudnici nikdo nebere.“

Druhý hlas: „Tak pá, brouku.“

„Páá,“ řekl Robert Knapp a zaposlouchal se do oznamovacího tónu. Vytočil číslo ještě jednou.

„Ústředna.“

„Vy jste ta fešanda, co nosí žerzejové šaty s dederonovou krajkou?“ řekl Robert Knapp.

„Co si přejete?“

„Třeba bych vám přišel osobně poděkovat, kdybyste mi dala Prahu 373877.“

„Kdo volá?“

„Verany 357, poručík Robert Knapp.“

„Na vojáka nějak moc mluvíte“, řeklo děvče. „Já mám službu až do šesti... Kolik měříte?“

„Sto osmdesát pět centimetrů, vážím devadesát pět kilo a nosím boty velikosti 44.“

„Nevytahujte se,“ řeklo děvče pobaveně. „Já nosím takovou černou bouřku.“

„No dobře.“

„Co jste říkal?“

„Dejte mi tu Prahu, broučku, ano?“

„Tak zavěste!“

Telefon zazvonil za necelou minutu.

„Spojte mě s poručíkem Andělem,“ požádal Robert Knapp telefonistku.

„Který to je?“ zeptala se. „Já jsem tu nová.“

„Ten, co se vám líbí. Takový menší černý krasavec. Vypadá jako italský důstojník z amerického filmu.“

„Nosí knír a sedí na dvaadvacítce?“

„Ano, a je bohužel ženatý.“

Malý okamžik čekal, pak uslyšel známý hlas.

„Jak to tam vypadá, Roberte?“

„Krásně, teče tu řeka, před časem tu bydlely na zámku dvě mladé dámy. Bohužel, tu jednu někdo probodl nožem. Zůstaly tu čtyři šarlatové masky a vypadá to, že ta jedna je pocákaná krví.“

„Masky?“ podivil se hlas. „To zní jako v nějaké detektivce.“

„Pošlu za tebou strážmistra Veselého s těmi maskami. Na odbornou expertizu. Krev a tak podobně. Potom se spoj s ředitelstvím památkové správy a objednej mi sem inventuru. Ale ihned, řekněme za hodinu můžou být na cestě. Počítám, že se podívám v nejbližší době do Prahy, tak se zastavím.“

„Ta druhá dáma je živá?“

„Řekl bych, že až příliš,“ zasmál se Robert Knapp.

„Tak ahoj.“

„Ahoj.“

Robert Knapp se vrhl na postel. Za pár minut spal. Probudil se ve tři čtvrti na devět. Bolela ho hlava, v ústech měl sucho a žaludek se mu obracel v útrobách hladu. Ospalostí se mu lepily oči. Chvilku se motal před zrcadlem a vyšel na chodbu.

Prošel lodžíí a zastavil se přede dveřmi, odkud zaznívala hudba z rádia. Hřebínkem si projel vlasy a zaklepal.

„Entrez!“ ozval se příjemný hlas tázavě.

Vešel.

Wanda Klementová seděla na posteli s jednou nohou položenou v klíně. Na nočním stolku stála lahvička s rudým lakem. Ve vzduchu voněl aceton. Wanda odložila štěteček a usmála se stříbrnomodrozelenýma očima. Vstala a zamávala rukou, aby lak oschl. Měla na sobě zlatý prošíváný župan a červené pantoflíčky s bílou bambulkou.

Zvrátila hlavu a zasmála se. Černé, dlouhatánské řasy se jí přitiskly na tvář. „Chudáčku,“ řekla a ovinula poručíka paží okolo ramen. „Kdo vám namaloval ty kruhy pod oči?“

Robert Knapp něco zamručel.

„Tak se posad'te,“ rozhodla Wanda. „Udělám vám kávu!“

* * *

„Byla jste tu už někdy?“ zeptal se Robert Knapp Wandy a pohlédl na její bezvadné bílé kalhoty.

„Jistě, prolezli jsme to tu s Ivanem. Ale jen první patro.“

„Aspoň nezabloudíme.“

„To mě mrzí. Vypadáte na to, že začnete sypat hrách.“

Sestupovali po schodišti okolo mohutného pískovcového pilíře. Prostor osvětlovalo malé okénko, podobné střílně.

„Vchod do prvního patra,“ řekla Wanda a ukázala na úzká dvířka.

Na portálu byly vyryty iniciály ISDK a pod nimi letopočet 1523. Prostorný klenutý sál vypadal jako tunel s řadou malých okének, kterými vnikalo do místnosti světlo. U zdi stál truhlářský ponk, police s náradím, vedle několik kusů nábytku a úlomky řezeb.

„Tady pracuje Ivan,“ řekla Wanda. „Nevím proč, ale jak sem vejdu, musím šeptat.“

Vešli do tmavé chodby.

Zahýbala v ostrém úhlu. Robert Knapp vyňal baterku a posvítil do čtvercové místnosti, plné plesnivého dřeva a starých slamníků. Podél zdi byla vyrovnána hromada kameninových kachlů. „Kde to jsme?“ zeptal se.

„To je jedna ze slepých místností,“ řekla Wanda. „Takových je tu víc.“ Vzala poručíka za ruku. „A tak jsme poprvé zabloudili. Držte mě!“

Na podlaze se povalovaly kusy dřev pokryté povlakem bílé plísně.

„Vy toho ale namluvíte,“ vzdychla Wanda. „Počkejte.“ Zastavila se a vyhrnula si kalhoty až pod kolena. „Jak tak na vás koukám, neznáte nic zajímavějšího než pohled na trouchnivějící prkna. Tady žádné stopy nenajdete,“ usmála se.

„Proč?“

„Pořád sem někdo chodí. Tahali sem ty krámy a taky tu chladíme láhve.“ Vzdychla. „Vůbec by mi nevadil lok něčeho ostřejšího.“ Zahleděla se na poručíka. „Pro zahřátí, víte?“

„Nudíte se?“

„S vámi nikdy. Je to jako procházka s hodným strýčkem, který mě vzal na výlet.“

Robert Knapp pohlédl na kované dveře. „Co je tohle?“

„Tudy se schází do druhého patra. Ale je tam voda. Budeme se muset brodit.“

„Vydrží to vaše boty?“

„Jasně.“

„Tak pojd'te.“

„Ano, strýčku,“ řekla Wanda. Stisk ruky zesílil. Robert Knapp se zastavil přede dveřmi a pečlivě prohlédl panty zježené šupinkami rezu. Posvítíl na podlahu.

Po několika krocích jim pod nohama zašplouchala voda. Chodba byla úzká; některé úseky byly vytesány do pevné skály. V pavučinách se leskly stříbřité kapky. Chodba se rozbíhala do tří směrů.

„Kudy teď?“

„To nevím,“ řekla Wanda. „Co kdybychom si dali jednu cigaretu?“

„Podržte mi tu baterku.“

Podal Wandě cigaretu, jednu si vzal a škrtl zápalkou. Opřeli se o chladnou stěnu.

„Pozor na kalhoty,“ řekl Robert Knapp. „Ta zeď je špinavá.“

„K čertu s nimi,“ řekla Wanda. „Pojd'te trochu blíž.“ Baterkou svítila na podlahu. „Jste studený jako ryba. Ještě blíž... tak!“

„Jestli se na vás budu takhle tisknout, tak si opravdu ty kalhoty umažete.“

Wanda odhodila cigaretu. „Přestaňte už mluvit o těch pitomých kalhotách, nebo si budu myslet, že chcete, abych je sundala.“

„Přesně to bych si přál, srdíčko.“

„Nebud'te cynický. A neříkejte mi srdíčko.“ Zvedla paži. „Začínáte se trochu rozehřívat.“ Přejela mu zlehka dlaní přes rty.

„Třeba nemám rybí krev. Třeba se mi jenom zdá tohle místo trochu nevhodné.“

„Co na tom proboha záleží,“ řekla. „Co tím ztratíte? Jen svou zatracenou hrdost.“

„Nemáte pravdu, Wando,“ řekl Robert Knapp a políbil ji na konečky prstů. Ruka na jeho tváři se zachvěla. Wanda tiše zarecitovala:

„Mám vůbec právo dát, co mohu dát?
Chtít zahrnout tě v závoj slzí svých –“

Robert Knapp zaslechl nad hlavou jemný šelest.

„... k purpuru tvému prach můj nepřilne,
nevdechnu jed ti na zrcadlo ani –“

Ve svitu baterky se mihl stín a něco s plesknutím dopadlo na Wandinu hlavu. Zoufale vykřikla a vrhla se poručíkovi do náruče. Baterka cinkla o podlahu a zhasla. Wanda mu visela bezvládně v náručí. S námahou se sehnul a zašmátral po podlaze. Znovu uslyšel zašumění a něco měkkého a teplého mu narazilo na krk. Cvakl baterkou a posvítíl.

Ze stropu je pozoroval veliký netopýr. Pár metrů od něho seděl další.

Robert Knapp posvítíl Wandě do obličeje. Zacukala víčky a přitiskla mu hlavu na prsa. Opatrně ji otočil tvář. „Podívejte,“ ukázal na strop. „Strašidlo.“

„Odpusťte. Vylekala jsem se k smrti. Ne, neopouštějte mě.“ Opřela se o poručíkovo rameno. Vlasy ho jemně lechtaly na krku. Zase ucítil tu vůni jasmínu či lékořice.

„To byly Portugalské sonety, vidíte?“

„Ano. Znáte je?“

„Nebyla to náhodou zamilovaná knížka Hany Felixové?“

Wanda strnula a prudce se otočila. „Proč mě pořád ponižujete s těmi věčnými výslechy,“ téměř vykřikla. „Proč, proboha, nedáte chvilku pokoj...“ Vyškubla se a udeřila ho do tváře. Lehce, pohybem, který chtěla po náhlém popudu přerušit, ale už nestačila. Rozplakala se. Objala ho okolo krku. „Promiňte, nevím, proč jsem to udělala.“

„To nevadí.“

„Neříkejte, to nevadí, neříkejte, že jsem ještě mladá a hloupá, neříkejte, že až dostanu rozum...“, znovu se rozplakala.

„Nic takového jsem neřekl.“

„Neříkejte, nic takového jsem neřekl. Neříkejte vůbec nic. Když už chcete mermomocí mluvit, tak mi povězte, že vám nejsem protivná.“

„Opravdu mi nejste protivná,“ řekl Robert Knapp.

„Zní to hrozně. Mlčte,“ zaprosila. „A polibte mě.“

Nastavila mu rty. „Promiňte, už to přešlo,“ usmála se.

„Je to má chyba. Neměl jsem vás sem vodit. Všichni máme trochu pocuchané nervy. Prospělo by vám, kdybyste si odpočinula.“

„Nechci odpočívat.“

„Mám pro vás návrh, Wando.“

„Sem s ním.“

„Teď se vrátíme. Zajdete za panem Kraslem a řeknete mu, že jsme byli v katakombách, jen tak na skok, a že se mnou odjedete ještě dnes v poledne do Prahy. Chcete?“

Wanda se zatvářila podezřívavě. „Pojedu do Prahy s vámi, nebo mě prostě odvezete, abyste se mě zbavil?“

„Vůbec se vás nechci zbavit. Právě naopak.“

„Naopak, co?“

„Přemýšlejte.“

„Moc mi to nejde.“

„Co kdybyste mě pozvala večer na návštěvu? Třeba bych přinesl něco, při čem by se nám lépe povídalo.“

„Myslíte to vážně?“

„Smrtelně.“

„To si tedy zasloužíte od Wandičky pěknou pusu,“ řekla a hned slib splnila.

* * *

Šedivá dodávková škodovka projela otevřenou branou, objela v rychlosti nádvoří a zastavila před Robertem Knappem. Z vozu

vystoupil vousatý muž v rezavém saku a za ním dva mladíci v sepraných montérkách.

„Já jsem Páv,“ řekl muž a podal poručíkovi ruku.

„Robert Knapp.“

Mladíci břitce zasalutovali a vytáhli z auta objemnou kabelu.

„Jdem se podívat na ty maléry,“ řekl Páv. „Moc se nám do té inventury nechce. Mládenci,“ obrátil se k autu, „seberte seznamy, metr a vercajk a dáme se hned do toho.“ Vytáhl z plandavého saka dýmku a kožený váček s tabákem. „O co máte speciální zájem?“ zeptal se poručíka. „Tady je takový bordýlek, že bychom se tu museli hrbat čtrnáct dní. To by se vám asi nehodilo. Mně taky ne. Nejsem zrovna žhavý poslat kvůli nějaké volovině správce do kriminálu.“

„Podívejte se, pane doktore,“ řekl Robert Knapp. „Mám jen nejasné podezření, že tu není všechno v pořádku. Nebude to nic velkého. To bych ale právě potřeboval vědět od vás...“

„To zmáknem, jasně. Uděláme selekci. Budeme předpokládat loupežníka, který se vyzná. To znamená, že půjdem po lepších věcech. Je jasné, že nikdo neodtáhne dvoumetrového dřevěného panáka. Mrknem na obrazy, šperky, porcelán a podobné drobnosti. Můžeme vyloučit místnosti, které mají být zapečetěné. Jsou?“

„Nevím, to jsem nezjišťoval. Víte...“

„Nevadí. Poradíme si. Do zítřka by to mohlo klapnout.“

„To bych byl moc rád, pane doktore.“

Doktor Páv mocně dýmal. „Mládenci!“ zavolal. „Cítím janáčovské pivo. Skočte do porcelánu pro džbán. Čím větší, tím lepší.“

Mládence nemusel nikdo dlouho pobízet.

Doktor Páv spokojeně pokuřoval. „Jsou to šikovní kluci. Mohlo by z nich... Copak se tu vůbec stalo?“

„Znal jste Hanu Felixovou?“

Páv chvíli přemýšlel. Mohlo mu být tak k padesátce. Vlasy mu stříbrně prokvétaly. Plnovous měl do rezava.

„Tu mladou kunsthistoričku?“

„Ano, dělala tu o prázdninách průvodkyni.“

„To je holka jako víno,“ řekl doktor. „O dějepisu toho moc neví, ale s její figurou stačí, že si pamatuje, kdy se narodila. Stalo se jí něco?“

Robert Knapp řekl: „Před dvěma dny ji někdo probodl v posteli nožem.“

„A sakra,“ řekl starý pán. „Jestli s tím ta inventura souvisí, tak se přetřhnu. Tohle je ale pořádné svinstvo.“

„Pořádné,“ souhlasil Robert Knapp.

Doktor Páv řekl: „Jak je na zámku mladá holka, tak to vždycky zavání průšvihem. Jó,“ vzdychl, „kde jsou ty časy, kdy tu prováděl pan řídící na penzi.“ Vytáhl z kapsy nůž a soustředěně šťoural v dýmce. „Lidi úplně zpitoměli. Každý chce plný barák starožitností. Vyměnili by za šavli i manželku. Krade se poměrně snadno a dá se na tom trhnout dost peněz. Já ještě pamatuju dobu, kdy se starožitný nábytek vyhazoval a kupoval se sektor. Všude jste dostal za pár kaček nádherné kusy. Teď chce každá bába za hmoždír fůru peněz. Dneska to už není sběr, ale paběrkování. Vážený pane, byly doby, kdy sbíralo starožitnosti pár odborníků, kteří považovali za starožitnost barok a dost. Měli věci, na které nenarazíte ani v galeriích, a přitom to byly kompletní soubory. Když někdo sbíral cín, tak to byla expozice cínu. Dneska se lidi honí za pitomostma, minulé století považují za středověk a nad každým secesním krámem se můžou rozplynout. Zbytečné se rozčilovat. Prohlédl jste si depozitáře?“ zeptal se.

„Trochu jsem se podíval na zbraně a na porcelán. Na ty delfty².“

„Tady jich byly desítky,“ řekl doktor. „Bůhví, kam to zašantročili.“ Mávl rukou. „Před pár lety to tu rabovala cizina a páni soudruzi se divili, proč si imperialisti odvážejí plné auťáky starých krámů. A najednou ejhle, soudruh má na televizoru svatého Šebestiána. A ejhle, soudružka z kulturní správy vyhodila bruselský servis a skladuje nescafé v kafemlejnku po babičce.“

---

² Obrazy autorů nizozemské delftské malířské školy (2. pol. 17. stol.). *Pozn. red.*

„Má to jednu výhodu,“ řekl Robert Knapp. „Alespoň je konec s tím masovým vývozem.“

„To máte pravdu.“

Robert Knapp řekl. „O co je největší zájem?“

„Myslíte, co se nejvíc krade?“ zasmál se Páv.

„Ano.“

„Nejlepší jsou šperky, jenže těch je málo a jsou těžko dostupné. Vysoko si stojí cín a kamenina. A pak jsou hodně v módě zbraně. Ale ty se zase moc těžko shánějí. Znal jsem jednoho Američana, co měnil mayskou vykopávku za starou bambitku. Obrazy šly vždycky na odbyt. Pořádný kus ale těžko prodáte.“

„Jak se to praktikuje?“

„Tady to jde moc špatně. U nás se dnes ví o každém slušnějším obraze a žádný sběratel se takovou věc neodváží koupit. Navíc neseženete nikoho, kdo by to mohl koupit. Prachy nejsou. Nejlepší je dostat to za hranice. Tam to prodáte celému slavnému Interpolu pod rukama.“

„A co na hranicích?“

„Na to je spousta fórů. Třeba obraz přepnete a přemalujete temperou. Vyvede se na to nějaká pitomoučká krajinka a máte hned dárek pro příbuzné. Temperu pak smyjete vodou a je to. Nejrozmumnější je nechat takovou věc nějaký čas uležet. Pak je všechno jednodušší.“

„Skoro byste se tím mohl živit.“

„To bych ale musel být blázen,“ řekl doktor Páv. „Takoví koumáci jako vy na to jdou hezky zostrá.“ Zamával směrem k podloubí. Mládenci se vraceli se džbánem. „Půjdu se podívat, jak to tady vypadá.“ Vyklepal popel z dýmky o podpatek a podal poručíkovi ruku. „Tak zítra.“

„Na shledanou.“

Doktor Páv vykročil k podloubí. Z prachu chodníku odkopl krabičku od zápalek.

Tabulka hlásala, že za dveřmi sídlí Václav Krasl – Správa zámku.

Seděl na posteli a v ruce držel tenkou modrou knížku. Pozdravil a upřel na poručíka pohled svých melancholických očí. Byly modré.

V pokoji bylo uklizeno; štětce zastrkány v popraskané váze, papíry a kartóny založeny v deskách s nápisem DOMÁCÍ UMĚNÍ. Stojan stál odsunut v rohu místnosti. Nebylo na něm žádné plátno.

„Zrovna čtu podivuhodnou knihu, poručíku,“ řekl Krasl. „Poslechněte si třeba tenhle citát: Klec vyšla hledat ptáka!“

„Co je to za knihu?“

„Aforismy.“

Robert Knapp se posadil na volnou židli. „Právě přijeli odborníci na inventuru,“ řekl.

Krasl položil rozevřenou knihu na postel.

„Jen tak pro jistotu,“ pokračoval Robert Knapp, „abych měl klid. Motivace vraždy bývají různé.“

„Vy myslíte krádež,“ řekl Krasl. Neptal se. Řekl to tónem, kterým oznamoval fakt.

Robert Knapp neodpověděl, když to nebyla otázka. „Jak dopadly předchozí inventury? Už se tu někdy něco ztratilo?“

Krasl přemýšlel. Konečky prstů si přejížděl po popelavě šedých rtech. Z tváří jako by mu odtekla všechna krev. Seděl dál na posteli. Pod oknem stála řada lahví od piva. „To bude problematické,“ řekl. „Inventura se už nedělala dlouho. Já jsem převzal jen instalaci. Pochopitelně, existují seznamy, ale v jakém stavu, to ví bůh.“

„Od toho jsou odborníci. Vám se neztratilo nic?“

„Na konci loňské sezóny se přímo v instalaci ztratil obraz. Takový malý Grund, olejomalba na dřevěné desce. Někdo ji vyjmul z rámu a pronesl ven. Když začalo vyšetřování, musel jsem se vrátit z Prahy.“

„Vy jste tu nebyl?“

„Ne. Měl jsem dovolenou. Odnesla to paní, co prodávala lístky. Ona za to pochopitelně nemohla. Musela by každého návštěvníka prošacovat. Nic se nevyšetřilo. Za několik dní mi přišla říct paní Nováčková, že mám na poště balík. Vypadal jako nějaký tiskopis nebo brožura, toho sem chodí spousta. Jenže jsem si všiml adresy

odesilatele: Norbert Grund, Praha. Byl to ten obraz, pečlivě zabalený. Zase začalo vyšetřování a zase nic. Asi to byl nějaký vtip. Ta paní to ale odnesla nervovým šokem.“

„Hmm,“ řekl Robert Knapp. „To je divné.“ Sebral ze stolu dlouhou bambitku. „To je vaše?“

„Ne, přinesl ji Ivo.“

„Tulská pistole, vidíte?“

„Ano,“ řekl Krasl. „Vy tomu rozumíte?“

„Trochu.“

Krasl řekl: „Tulská zbrojovka je mezi sběrateli vyhledávaná. Ty zbraně jsou dokonale stavěné a mívají zpravidla efektní dekor, vidíte?“ ukázal na cizelovanou hlaveň.

Robert Knapp opatrně odložil pistoli a nabídl Kraslovi cigaretu.

Krasl řekl: „Myslím, že tomu vloupání přikládáte moc velký význam. Při troše šikovnosti se dostanete na každý objekt. Jenže depozitáře jsou uzamčené a násilné vloupání by se okamžitě zjistilo.“

„To souhlasí,“ řekl Robert Knapp. „Násilné ano.“

„Myslíte někoho z nás?“

„Třeba jste zapomněl zamknout. Jak to vypadalo při tom večírku?“

Krasl vstal a zadíval se překvapeně na poručíka. Zase zbledl a pohladil si oschlé rty. Měl asi takový zvyk. Neodpovídal.

„Kdo měl ten večer zamknout?“

„Zavřel jsem už odpoledne.“

„Proč?“

„Chystali jsme ten večírek.“

„Co to znamená?“

„Připravovali jsme stoly, pití a podobně. Myslím, že nikdo z nás nevyšel ven.“

„Myslíte,“ řekl Robert Knapp. „S tím souvisí otázka číslo dvě: Kdo a kdy vyšel v průběhu večera ven?“

Kraslovy oči tékaly po místnosti. V prstech žmoulal nedokouřenou cigaretu. „Nejprve Machek pro ten rozkvetlý

stromek..." vypadal zmateně. Úporně se snažil upamatovat. „Opravdu nevím, dost se pilo, a pak, měli jsme přece ty masky.“

„Praktická věc, taková maska,“ řekl Robert Knapp. „Mně připadá naivní schovávat se za masku. Každá se časem opotřebuje.“

Robert Knapp souhlasně kývl. Pod okny zahoukal automobil. „Dřív než se opotřebuje, ji lze strhnout, nemyslíte? Nebo jste tak daleko neuvažoval?“

Krasl opsal rukou neurčité gesto. Bylo v něm hodně únavy a rezignace. „Snad, ale pod ní může být další a pod ní zase další. Nikdy nemáte jistotu, že se díváte na skutečnou tvář.“

Robert Knapp potřásl hlavou a natáhl pohodlně nohy před sebe. Koberec byl špinavý a pocákaný barvou. Řekl:

„Musí přece existovat pravda. Něco pozitivního..."

Krasl se zadíval ke stropu.

„Vím o věcech, které všechno pozitivní ničí. Pravdu i krásu. Zním takové síly, a někdy je dokonce chápu. Obrazně řečeno, rozumím na tomto světě spíš zlu než dobru. Dovedu si představit dokonalé zlo, ale dokonalou pravdu ne. Myslíte, že Satan neměl kus pravdy? Jistě měl, když s ním vstoupil Bůh v boj. Teprve bojem se mělo rozhodnout, kdo s koho. Kdyby neměl Satan stejnou šanci na vítězství, nebyla by válka mezi Bohem a anděly opravdovým střetnutím, ale odpornou fraškou a ponižující exhibicí.“ V Kraslových očích zahořelo vzrušením. Mluvil rychle, ale srozumitelně. „Vždycky se rozhodne teprve bojem. Lidská bytost se nikdy dobrovolně nevzdá, a víte proč?“

Otázka byla zcela určitě myšlena pouze řečnický, ale Robert Knapp řekl:

„Nevím.“

„Hmota se brání před nicotou.“

Robert Knapp povzdychl:

„Bohužel je to na světě zařízeno tak, že jedna hmota může zavraždit druhou, a třetí hmota musí tu první objevit.“

Kraslovy oči opět pohasly; seděl schoulený na posteli. Deku si přetáhl přes kolena.

„Opravdu,“ pokračoval Robert Knapp, „myslím si, že je vás tu škoda. Mám dojem, že byste byl schopný zavraždit, kdybyste k tomu našel teoretické ospravedlnění.“

Krasl pozoroval mouchu na koberci. Ruce mu bezvládně visely podél těla.

„Nemyslím, že máte pravdu,“ řekl tiše. Pohnul nohou a moucha odlétla. Sledoval ji pohledem. Moucha narazila na okno. „Asi bych neměl dost odvahy to dotáhnout do konce. Ostatně je jen málo lidí, kteří dovedou realizovat své sny.“

„Sny?“

„Jste stejný Sisyfos jako já. Hledáte pravdu, odhalujete zločince, pár jich sem tam doopravdy chytíte, ale podstata zločinu před vámi prchá. Odsoudíte toho, kdo má dost síly, aby provedl to, o čem ostatní jen sní. Jaký je vlastně rozdíl mezi člověkem, který uléhá poslušně vedle těla své nenáviděné manželky, kterou každou noc ve snu bestiálně vraždí, a mezi člověkem, který to doopravdy provede? I já hledám ve svých obrazech krásu, tu tolik opovrhovanou a znásilňovanou, ale kdybych ji objevil, tak ji nevydám, nevydám...“ chvěl se po celém těle a svíral v rukou okraj stolu. Oči se suše leskly. Zapálil si cigaretu.

„Máte na to v té knize nějaký citát?“ zeptal se Robert Knapp.

Krasl zvedl knížku a zalistoval. Řekl:

„Poslouchejte: Jistým bodem není návratu. Toho bodu je třeba dosáhnout.“ Natáhl ruku: „Vezměte si tu knihu, poručíku, třeba vám pomůže.“

Robert Knapp listoval asi půl hodiny v knížce, když zazvonil telefon.

„Robert Knapp,“ představil se.

„Nazdar, poručíku,“ řekl hlas. Byla to ta dívka z ústředny. „Jak se máte?“

„Ujde to, broučku. A vy?“

„Zjistila jsem, že ve Veranech není žádná posádka.“

„Děláte pokroky.“

„Brnkla jsem jedný známý, co má tátu oficírem, a ta mi to potvrdila. Tak mě napadlo, jestli jste si ze mne neutahoval?“

„Zavolejte jí ještě jednou, ať vám zjistí, co znamená apage, satanas.“

„To vím,“ řeklo děvče. „Jste ohromný vtipálek.“

„Jestli jste tak hezká, jako vzdělaná, tak mě to mrzí.“

„Nosím dva blondáté copy. Budu se vám líbit?“

„Copy mě šíleně vzrušují.“

„Máte příjemný hlas. Přijedete v autě?“

„Budete mít tu černou bouřku?“

„Budou.“

„A pod ní dva blond copy?“

„To se ví. Přijedete?“

„Přijedu na koni a na hlavě budu mít červenou čáku.“

„Cože?“

Robert Knapp řekl: „Páá, broučku,“ a zavěsil.

Vzal se stolu knížku a četl: Smrt ho musela vyzvednout z života, jako se zvedá mrzák z vozíku. Seděl v životě tak pevně a ztěžka, jako mrzák ve vozíku. Odložil knihu, zapálil si cigaretu a přemýšlel, na koho se ta slova hodí.

Přemýšlel o tom ještě za půl hodiny. Zamáčkl nedokouřenou cigaretu, vzal ze skříně aktovku a chvíli se přehraboval jejím obsahem. Vytáhl malý paklíč a něco, co se podobalo ševcovskému šídlu.

Vyšel z pokoje.

Když se po šesti minutách vrátil, uložil do kabely mosaznou kliku, pečlivě zabalenou do igelitového sáčku, pohledem přelétl ještě jednou místnost a vyšel na chodbu. Sestoupil na nádvoří, prošel brankou před zámek a usedl do své felicie, která už dva dny zahálela. Nastartoval motor a vjel na nádvoří. Tříkrát zatroubil a zaparkoval vůz vedle šedé dodávky doktora Páva. Postavil se do stínu pod podloubí a zapálil si cigaretu.

Na nádvoří vjela černá poběda a obloukem připlula přímo k poručíkovi. Malý chlapec s brýlemi proti slunci na očích hbitě vyskočil, oběhl vůz a otevřel zadní dvířka.

V otvoru dveří se objevila hlava s perfektní pěšinkou mezi ulízanými vlasy, pak ramena mladého muže, decentní aktovka ve tvaru elegantního kufírku s ozdobnými zlatými zámky, a pak to, co ještě z nového návštěvníka zbývalo.

Muž měl na sobě ocelově šedé šaty, v kapse saka úplnou sbírku plnicích per a semišové polobotky. Potil se. Zamával bělostným kapesníkem a unaveným pohybem si otřel čelo a tváře. Postavil se hezky zpřímá a rozhlédl se kolem sebe. Chlapec od volantu klapl s omluvným úsměvem dvířky, nasoukal se za volant a usnul.

Muž si přehodil kufírek z jedné ruky do druhé a vykročil k poručíkovi. Na rtech vykouzil šéfovsky příjemný úsměv, šéfovsky rázně podal poručíkovi ruku a šéfovsky pevně ji stiskl. Byla měkká a vlhká.

„Vy jste jistě soudruh vyšetřovatel, že?“ oznámil. „Já jsem ředitel Rybka.“

Robert Knapp kývl na souhlas. „Co byste si přál, soudruhu řediteli?“ zeptal se.

V mužových očích se mihl údiv. „Ehm,“ pronesl hlasem, který by prorazil okenní tabuli. Potom řekl mírněji: „Totiž, jde mi o to, co se zde děje.“

„Vy to nevíte?“

„Ano, jistě. Právě proto jsem přijel.“ Omluvně se usmál. „Vyštrachal jsem někde čtyři hodiny...“

„Jistě.“

Ředitel Rybka to toleroval. Zakýval kufírkem. „Pochopte, za tento objekt odpovídám. Vybojoval jsem ho na ministerstvu, abych mohl realizovat své plány. Chci tu zřídit galerii světové úrovně. Sochy v přírodě, koncerty a podobně. Vybuduji zde kulturní centrum.“ Máchl k zámku kufírkem, jako kdyby z něho měli vylétnout porcelánoví ptáčci.

Robert Knapp se zadíval na propadlou střechu, padající omítku a pozorně naslouchal.

„Ano, jistě,“ usmál se ředitel. „Jsou ještě lečjaké nedostatky, házejí mi klacky pod nohy, ale na ministerstvu mě podporují. Mám v plánu velké věci... a teď tohle...“ Vylovil z ocelově šedého saka cigártašku a z kalhot zapalovač. „Já osobně Krasla nechtěl přijmout, ale doporučil mi ho člověk, na kterém jsem byl... ehm... dosti závislý...“

„Nejste s panem Kraslem spokojen?“

„Tak bych to neformuloval...“

„Jak byste to formuloval?“

„Vyskytly se jisté stížnosti... chybí nám spousta lidí,“ prstem si uvolnil límec košile. „Napadli mě v tisku. Nemohu si teď dovolit žádnou aféru.“

„Jak to chcete zařídit s tou aférou?“

Ředitel zakašlal a postavil si kufírek na špičku botky. „Víte, je mi jedno, co uděláte s tím Kraslem. Ale nechci, aby tím byla zkompromitována má nová koncepce. Přílišná publicita celého případu by byla dost nevhodným aktem...“ přešlápl a kufírek se překotil do prachu. Rychle ho zvedl. „Možná, že se tím případem budou interesovat na ministerstvu. Byl bych vám vděčný, kdybyste jim nedával příliš přesné informace...“

Robert Knapp řekl: „Proto jste přijel?“

„Ano, jistě, je tu ta záležitost s Felixovou. To je nepříjemné... A ta záležitost s inventurou, to je dost nelogické v této fázi... Snad by stačilo mé prohlášení, že je vše v pořádku...“

„Vy byste mi takové potvrzení vystavil?“

„Jsem zde neomezeným pánem,“ řekl ředitel. „To by se zařídilo.“

„Zítra dostanu podrobnou zprávu od doktora Páva, můžete svůj podpis připojit.“

„Tak, doktor Páv,“ řekl ředitel. „Páv,“ zalovil v kapse kalhot a zatřepal poloprázdnou ampulkou s nějakým zázrakem. Tři kapsle spolkl. Jen tak. Nasucho. „Páv je jeden z těch, kteří soustavně ničí mé dílo. Nechali by to tu spadnout, a já chci vybudovat světové

centrum," řekl a obrátil na poručíka oči. Tohle už nebyl šéfovský pohled.

Na nádvoří vešla Wanda. Nesla příruční kabelu. Měla na sobě zelené šaty, které začínaly někde v polovici nader. Na hlavě jí spočíval modistický div v podobě fialkového sombrera s dlouhými tkanicemi, zavázanými pod bradou. „Haló, soudruhu poručíku," zavolala. „Počkám na vás ve voze." Odtančila k autu. S otvíráním dvířek se nezdržovala. Přehodila elegantně lýtka a usadila se za volant. Kufírek v ruce ředitele se zakymácel. Pokračoval: „Všechno je závist. Je starší než já, a dělá inventury. Já jsem ředitelem. Vytahuje se svým francouzským doktorátem, který mu k ničemu není..."

„Třeba to není jeho vinou."

„A čí tedy?" řekl ředitel a zadíval se k autu.

„To byste snad věděl spíš vy, ne?"

„Nic mě nenapadá," řekl ředitel popleteně.

„Tak o tom chvíli přemýšlejte, třeba vás něco napadne."

„Soudruhu vyšetřovateli, vaše poznámky se mi nelíbí, já..."

„Neříkám je proto, aby se vám líbily."

Ředitel Rybka trochu zčervenal v tváři. Promluvil svým šéfovským hlasem, alespoň si to myslel. „Informujte mě, prosím, o událostech!"

Robert Knapp řekl: „Budu vás informovat, až to uznám za vhodné," a vykročil k autu.

„Přece jsem nepřišel nadarmo, soudruhu..."

„Můžeme si tu zatím vybudovat ty své hodinky s vodotryskem, soudruhu řediteli," řekl a nastoupil do auta. Wanda mu s úsměvem udělala místo za volantem.

Kapitola V

Cherchez l'homme

„Tady můžete zakotvit, Charone.“

„Doufám, že máte pod jazykem zlatý peníz.“

„Budete se muset přesvědčit.“

„To také udělám.“

„Vážně?“

„Už to tak vypadá.“

„Tady vedle té telefonní budky,“ ukázala Wanda a zavázala tkanice sombrera, které si nasadila na hlavu.

Robert Knapp zajel kousek za budku polepenou plakáty a zastavil.

„Můj dům, můj hrad,“ mávla Wanda rukou.

Dům číslo 284/14 stál v řadě ještě se třemi bloky asi dvě stě metrů nad opuštěným tenisovým stadiónem a pár metrů od staveniště, kde několik chlapíků v ucouraných kombinézách napínalo na betonové sloupy drátěné pletivo. Tvářili se rozkošně. Ten dům, to nebyla žádná sláva. Obyčejný sídlištní barák, který vypadá jako kasárna, která vypadají jako zdravotní středisko, které vypadá jako kulturní dům, který vypadá jako docela obyčejný barák. Na fasádu byly přilepeny titěrné balkónky a ke štítu přistavěny nesmyslné věžičky. Rozježděná cesta se stáčela z mírného svahu a navazovala na dlážděnou ulici lemovanou po obou stranách vilami. Přes volnou plochu s hromadami stavebního materiálu bylo vidět věžové domy sídliště Děkanka II se štíhlými kandelábry neónových výbojek.

Bylo pod mrakem. Vál osvěžující vítr.

Vystoupili omšelým schodištěm do prvního patra. Wanda se zastavila před běžovými dveřmi s cedulkou, která oznamovala, že zde bydlí slečny Felixová a Klementová.

„Podržte mi tu tašku,“ řekla Wanda a vylovila klíč. „Prosím.“

Robert Knapp překročil práh a octl se dva kroky před dalšími dveřmi. Vpravo byly další. A vlevo zase další. Celý ten prostor sloužil zřejmě k tomu, aby mohl člověk zavřít jedny dveře, než otevře další. Vydýchaný vzduch byl jemně cítit parfémem a vyžehleným prádlem. Úzká skříň ve zdi a malá polička s plynovým sporákem – to bylo celé zařízení.

Wanda vplula do předsínky a postavila tašku na zem. „Budu platit, Charone,“ zašeptala a nastavila tvář.

„Ještě jsem nestačil sestavit účet, slečno.“

Wanda ho objala pažemi kolem pasu a jen docela jemně se mu otřela tváří o prsa.

„Jste strašně vysoký.“

„Dalo mi to práce, než jsem vyrostl,“ řekl poručík a vzal dívku za nahé paže. Byly teplé a vláčné.

„A hezký!“

„Než mi začaly růst vousy, považovali mě za nejhezčí holčičku v ulici.“

„Já jsem ošklivá?“

„Není to tak zlé.“

„Vy si na komplimenty zrovna nepotrpíte, co?“

„Šetřím s nimi, aby dlouho vydržely.“

„Vraťme se do pekuniárních¹⁰ sfér.“

„Výborně.“

Tlak Wandiných paží zesílil.

„Kolik?“

„Počítám s vaší štědrostí.“

Stoupla si na špičky a přitiskla se k němu. Už nebyly žádné dveře a žádný zapatlaný vaříč, jenom ta sladká slečna Klementová, jejíž řasy tak příjemně lechtaly po tváři. Vyvinula se mu z náruče a otevřela dveře do pokoje. „Teď můžete klidně půl hodiny pátrat, já zatím vyvětrám a postavím na kávu. Dáte si, ne?“

„Proč půl hodiny?“

---

¹⁰ Peněžních, finančních. Pozn. red.

Wanda si hryzala přemítavě prst. „No -,“ zamávala řasami, „můžete to klidně zkrátit na čtvrt hodiny.“

„Aha,“ usmál se.

„Budu vám muset opatřit přihlášku do klubu superinteligentních lidí.“

Robert Knapp otevřel dveře a vstoupil do koupelny.

„Tam ne,“ řekla Wanda pobaveně. „Koupat se půjdeme až po té kávě.“ Vzala poručíka za ruku. „Dejte si chvíli pohov, Holmesi, šetřte své tělo pro jiné příležitosti.“

Pokojíček byl malý, ale útulný a zařízený k největšímu pohodlí. Čtyři semestry kunsthistorie vykonaly své. Koberec šedý, decentní kovral. Válenda černá, s malým empirovým stolkem za hlavami. Uprostřed stál prostý stolek se slepovanou vykopávkou, která plnila funkci popelníku. Pod oknem nízká truhla s cínovou mísou a soškou madony. K sektorové skříni zatažené závěsem byla přimontována průhledová police s knihami, nějakým porcelánem, vykopávkami a korpusem staré violy. Na zdi visela široká černá pasparta se čtyřmi ručně kolorovanými Buffony. Byly to obrázky zvířat s naivními antropomorfními tvářemi. Ušatý fenek hleděl vážně, pásovec tupě, opičí rodinka hloubavě a jakási vačice se čtyřmi mláďaty na zádech rozverně. Tahle věcíčka musela stát hromadu peněz, nebo vůbec žádné.

Nad válendou bylo zavěšeno tepané svítidlo se stínítkem vyrobeným z lampiónu. Na polici u dveří stál vedle telefonu gramofon. Na kotouči byla deska a přenoska spočívala dosud v závitech. Pokoj, kde se dá prožít spousta příjemných věcí. Když ovšem k zařízení připočteme ještě majitelku.

Robert Knapp usedl na válendu, byla příjemně měkká. Na dosah pravé ruky ležela dóza s cigaretami. Po levici skříňka se sadou skleniček. Na oknech zelené žaluzie. Prostě pokojíček, kde se člověk natáhne na válendu, zavře oči a ze stropu se snesou růžoví andělíčky za zvuků harfy.

Robert Knapp si zapálil cigaretu. Minuty běžely. Zavoněla káva.

„Kolik sladíte?“ zeptala se Wanda. Stačila si zavázat vlasy bleděmodrou stuhou. Přes šaty si vzala modrou zástěrku s bílou krajkou.

„Dejte mi dvě.“

Wanda se posadila a vzala si cigaretu. Kouřila mlčky. Občas usrkla kávu.

„Můžete si to tu prohlídnout,“ řekla. „Skočím si, až dopiju kávu, do obchodu. Za půl hodiny jsem zpátky.“

„Jak dlouho už s Hanou bydlíte?“

„Budou to skoro dva roky.“

Robert Knapp se zamyslel. Wanda si položila polštářek za záda a opřela se o zeď. „Byla to senzační spolubydlící.“

„Jen spolubydlící?“

„A dobrá přítelkyně.“

„Měla hodně známých? Navštěvoval ji tady někdo? Myslím v poslední době.“

„Ani ne. Když se seznámila s Kraslem, jezdila do Veran. Nepamatuju se, že by měla nějakou známost.“

„Tenhle byt jste si zařídily společně?“

„Vlastně ano, Hana vedle jen spala a tady ten pokoj sloužil jako obývací. Moc jsme tu nepobyly.“

„Vedly jste nějaké účetnictví?“

„Na co?“

„Myslím, kdo co koupil a podobně.“

„Ne – to ne. Některé věci jsme dostaly.“

„Například?“

„Třeba ty starožitné kusy, to jsme nekupovaly.“

„Ano, jistě.“

„Nemáte hlad, poručíku?“ zeptala se Wanda. Prázdný šálek postavila na stolek.

„Když dovolíte, podívám se vedle.“

„Dobře, ať to máme za sebou.“

Ložnice Hany Felixové byla úzká podlouhlá místnost s jedním oknem, vyhlížejícím do zanedbané zahrady s betonovým bazénem.

V rohu stála válenda s toaletním stolkem, vedle malý prádelník, proutěné křeslo a stoleček se stolní lampou s látkovým stínidlem. Na zdi visela polička s řadou knížek. Žádné obrazy, jen vedle dveří tři malé zasklené rámečky s exotickými motýly, uloženými ve vatové výplni. Cedulka pod sklem hlásala, že se jedná o rod *Chlorippe seraphina*, ulovený panem Borovičkou v Jižní Americe, stát Paraguay. Zdi křídově bílé, pod oknem malinko zatékalo.

Robert Knapp se pustil do práce. Pomalu začal prohledávat pokoj. Ale k prohlídce toho nebylo mnoho. Nadzvedl okraj koberce podél celé stěny, zašmátral pod žíněnkou válendy a promnul dva lesklé bulíčky. V nočním stolku objevil rozházené cigarety, trochu toaletních potřeb, dva kapesníky, zapalovač, balíček karamel a nějaké staré ohmatané časopisy. Poklekl k prádelníku a pečlivě vyložil tu trochu prádla na koberec. Naskládal je zpátky, nakoukl pod sokl a prohmatal květovaný tvrzený papír, kterým byly regály prádelníku potaženy. Papír byl čistý a voněl mýdlem. Robert Knapp si přitáhl jedno z křesel k oknu, stoupl na ně a prohlédl konzoli. Ocelové kroužky lehce zacinkaly a na okenní rám se sneslo několik šupinek prachu. Ne moc, jenom prach, který se nashromáždil za týden, čtrnáct dní. Okna byla ledabyly natřená a otevřela se s mlaskavým zapraskáním. Dole v zahradě vyskočil z trávy kropenatý pták, upřel na poručíka očko a odskákal pod keř zlatého deště.

Robert Knapp se vrátil ke dveřím, nadzvedl rámečky s motýly, hloubavě se zahleděl na bílou omítku, potom přešel k poličce a vybral si tu nejtlustší knihu. Posadil se do křesla a rozevřel stránky. Pět minut četl, sklapl knížku, ofoukl z ořízky prach a sáhl po další. Za knížkami objevil uschlou a praskající pomlázku s barevnými fábory a pozvánku na fialkový ples. To bylo zhruba vše.

Uvelebil se pohodlně na válendě, zapálil si cigaretu, vstal, vybral si knížku s názvem *Život pavouků* a pustil se do studia. Asi po deseti minutách knížku odložil na toaletní stůl, rozhlédl se po pokoji a vyšel do předsínky.

Slyšel Wandu přecházet po pokoji a chrastit nádobím. Stiskl vypínač, otevřel dvířka příruční spižirny a zadíval se na řadu prázdných lahví. Bylo jich tam příliš mnoho. O prsa vítězilo Cinzano bitter nad Cherry brandy v poměru šest ku pěti. Nikde žádná zakrvácená zástěra, tajemný balíček nebo záhadná obálka. Dole v krabici od bot se sesychalo několik brambor a cibulí. Sklenice s nescafé a jeden kartón s kakaem, stojánek na vajíčka, rýže a láhev oleje. Pár konzerv a sáčků. Ani druhá skříň nevydala žádné překvapení. Kapsy tří převlečníků obsahovaly zmuchlané kapesníky a tabák. Pozoruhodná byla sbírka klobouků ve vrchní přihrádce. Ten nejelegantnější vypadal jako výtvar nějaké žákyně, vyrobený z novinového papíru v hodinách ručních prací. Na dně běžná zásoba bot, pečlivě zabalených v jemném šustivém papíru.

Robert Knapp zavřel šatník a stiskl kliku Wandina pokoje.

Stačila se zatím převléknout. Vzala si karmínový kostým, popelínovou halenku s decentní ruční výšivkou kolem malého stojáčku, jantarové náušnice a velice bledé a jemné punčochy.

Právě ohrnovala nosík nad kouřícím šálkem čaje. Stříbrnými klíšťkami vzala kostku cukru, pustila ji do opalizující tekutiny a sledovala, jak se rozpadá na malé hranolky a pomalu se rozplývá. Tváře měla zrzůvělé.

„Jste spokojen s prohlídkou?“ řekla a dloubla lžičkou do čaje. Jedna neposedná vrkoč jí sklouzla do čela. Pomalu ji odhrnula. „Vedeme spořádanou domácnost, počítám, že jste nám zapatlal nábytek práškem na otisky.“

Robert Knapp prošel pokojem, nakoukl z okna a posadil se do křesla.

„Všude se něco najde,“ odpověděl.

„A vy – vy jste něco našel?“ zeptala se a otevřela stříbrnou cigártašku. Na co sáhla, samé stříbro.

„Našel.“

„Hmm,“ udělala a v očích jí kmitl pobavený plamínek. „Krev na koberci?“

Robert Knapp řekl: „Měla by tu nějaká být?“

Klidně kouřila, ale tvář, ta hezká a chytrá tvář, dostala pozorný výraz. Potom vydechla: „Vám jedna nestačí?“

„Chybí mi postava do hry.“

„Co jste našel?“ řekla trochu rychle.

Robert Knapp se usmál. „Našel jsem nic. Čisté a perfektní dokonalé nic.“ Zamyslel se. „Právě to mě trochu znepokojuje.“

Zamáčkla cigaretu a zakvedlala s ní v popelníku. Každá žena kvedlá cigaretou v popelníku.

Pokračoval: „Vždycky se něco najde, nemusí to být nic velkého, ale vždy je to alespoň něco. Dívky mívají – krásné dívky – dopisy, nějaké adresy, fotografie, sem tam nějaký klíč, pohled od přítele...“

Wanda se napila. Nespouštěla z poručíka oči. Vypadala klidně, ale byl to klid pacienta v čekárně u zubaře. Přece jen se usmála: „Ale vy se tváříte podezřívavě, přece víte, že tu Hana skoro nebydlela, nikdy neměla sklon vytvářet domácnost, žila jen tak nalehko, co měla, vozila s sebou...“

„A měla něco?“

„Měla mít?“

„Ano.“

„To zní zajímavě.“

„Taky to zajímavé je, a bylo by ještě zajímavější, kdybyste se té myšlenky chopila a trochu jí rozvedla.“

„Nevím, jestli to zvládnou.“

Robert Knapp řekl: „Tak do toho, není to nic tak složitého. Vrabci na střeše si o tom zatím ještě necvrlikají, ale jestli to budete držet dlouho pod pokličkou, začnou si o tom cvrlikat policajti.“

Hleděla trochu rozpačitě. Panenky se jí zaokrouhlily a nad levým obočím vyvstala jemná vráska. Usmála se a vráska zmizela, jako když uhladíte staniol. „Máte pravdu,“ řekla konečně. „Měla nějaké dopisy.“

Robert Knapp řekl: „No vidíte. Kde jsou teď?“

„Nevím.“

„Od koho byly?“

„Od nějakého muže.“

„Já myslel od tety z Mlíkojed.“

Wanda cvakla cigártaškou a vzala si další cigaretu. Nervózně klepla prstem do stolu. „To vážně nevím, nemluvíly jsme o takových věcech.“

„Vy jste ty dopisy nečetla?“

„Blázníte?“

„Ještě ne,“ zasmál se Robert Knapp. „Ale jestli mě budete takhle nalejvat, začnu dělat bláznivé věci.“

Chvilku o tom uvažovala. Ta vráska se zase objevila. Řekla: „Například?“

„Například se zase půjdu šfourat do těch kamen v komnatě princezny Vilemíny, například donutím pana Machka, aby hezky vyklopil, co se mu na vás v poslední době nelíbí, například se začnu zajímat o váš rukopis, například...“

Wanda řekla: „To stačí.“ Přehodila nohu přes nohu a přisunula si židli blíž ke stolu. Bylo na ní znát, že usilovně přemýšlí. Nakonec řekla lehkým tónem: „Nějak se nám to odpoledne zašmodrchalo, co?“

„Mám ten dojem.“

„Nenapijete se něčeho?“

„Rád. Když v tom nebude vitriol.“

Wanda vykouzčila holčičí úsměv, olízla si trochu příliš suché rty a odplula do předsíně.

Robert Knapp si promnul dlaně, zašklebil se na sebe do zrcadla a zabručel: „Zrcadla a pohlavní styky jsou ohavnosti, rozmnožující lidský rod.“ Odvrátil se od stěny a otočil se ke dveřím, kudy odešla Wanda.

„Říkal jste něco?“

„Říkal jsem, že zrcadla rozmnožují ošklivost.“

„To záleží na tom, kdo si před ně stoupne. Nemám bohužel led.“

Robert Knapp otevřel dveře. Wanda se otočila a upřela na něho vážné, mlčenlivé oči plné zmatku. Míchala cherry a cinzano. Poručíkovi nad tou hrůznou činností poskočilo srdce v těle. Opatrně

zazátkovala láhve, otřela si prsty do utěrky a prudce ho objala kolem ramen.

Robert Knapp pohladil dívku po vlasech a zadíval se jí vážně do tváře. Byl to hezký a souměrný obličej s trochu příliš vystouplými lícními kostmi, ale to mohlo být od únavy. Rukou mu lehce přejížděla po zádech. Chvíli stáli mlčky, pak Wanda řekla:

„Vždycky jsem byla potvora a nikdy jsem vlastně nevěděla proč. Četla jsem ty dopisy, byla to běžná milostná korespondence. Psal jí nějaký Jindřich. Hana tu záležitost asi před třemi měsíci sama ukončila. Byl ženatý.“ Ruka na poručíkových zádech se zastavila. Wanda sklonila hlavu a opřela se o jeho rameno. Chvíli stáli mlčky, pak vzal Robert Knapp dívku za loket, sebral obě sklenky a odvedl Wandu zpět do pokoje. Posadila se netečně ke stolu a letmo si opravila účes. Do očí se jí vkradl postrašený výraz a zůstal tam. Nevypadalo to špatně. Ustrkla ze skleničky jako ptáček a trochu se otrásla. „Co kdybychom to ukončili?“ zaprosila.

„To je dobrý nápad, ale trochu předčasný,“ řekl Robert Knapp vlídně a napil se. Chutnalo to nahořkle, nakysle, nasládle, trochu vodově. „Nejdříve ale tuhle partii dohrajeme do konce. Nemusíte mi říkat všechno, jenom...“

„Jenom...“

„Jenom co budu potřebovat.“

Wanda o tom chvíli přemýšlela. Zase byla fit. Chvilková labilita pominula a teď už zase seděla u stolu dívka, která vypadala dost chytrá na to, aby poznala, o čem je řeč. Pohodlně se uvelebila na židli a ruce složila v klíně. „Ptejte se,“ řekla.

Robert Knapp řekl: „Jak se jmenoval ten muž?“

„Jindřich.“

„A dál?“

„To nevím.“

„Kde bydlí?“

„To taky nevím.“

„Kde jsou ty dopisy?“

„Už jsem vám říkala, že nevím.“

„Budete si muset vzpomenout.“

„Asi bych měla, jenže to nedokážu.“

„Musím se to dozvědět, Wando.“

„Věřím, že musíte, ale nemohu vám poradit, kde a jak.“ Upila trochu ze sklenice, promnula si bradu a upřela na poručíka nevinný pohled. Byl asi tak nevinný, jako pohled lasičky na ptačí mládě vypadlé z hnízda.

„Čerta nemůžete,“ řekl Robert Knapp. „Nechcete.“ Sáhl po sklenici, ale pak nechal ruku klesnout. Řekl: „Budu vám vyprávět takový příběh. Chcete?“

Přikývla. „To je dobrý nápad,“ řekla. Vstala a prošla pokojem k oknu. Rozhrnula brčálově zelené závěsy a opřela se čelem o sklo. Slunce ji dopadalo na tvář a rozehrálo pleť jemným zlatavým nádechem. Stála tam nehybně a zdálo se, že přímo vstřebává světlo ředěné nažloutlou záclonou. Neotočila se. Mlčela. Někde pod okny zatroubilo auto. Pohnula rukou, maně se dotkla závěsu, zhluboka vydechla a promluvila: „Nebyla to tak nevinná záležitost. Ten muž sem jednou za Hanou přišel a nabídl jí nějaké peníze.“

Robert Knapp řekl: „Aha...“

Prudce se obrátila. Na krku jí pulzovala slabá žilka. Dřív tam nebyla. Z očí vyšlehl malý blesk a zasvítilo bělmo. Milimetr po milimetru přivírala oči. Polkla naprázdno, pak se uklidnila a odstoupila od okna. Vydechla: „Tak mluvte.“ Posadila se zase na židli a nepřítomně se zahleděla na obraz nad válemdou.

„Vy jste zvláštní dívka,“ řekl Robert Knapp po chvilce mlčení. „Člověk by řekl, že vám záleží na tom, aby se ta věc dala do pořádku, rád by se dokonce domníval, že vám jde ještě o něco jiného, napadne ho, že může jednou nastat doba, kdy nebude žádná Hana Felixová, žádné dopisy a žádné Verany, že zůstane jen tohle trochu zaostalé, ale celkem ucházející město, kde se dá v příjemné společnosti prožít mnoho příjemných věcí. Udělal si už o vás své mínění, v kterém mu vychází, že rozhodně nejste poslední žijící anděl, ale ví, že i on není zrovna seraf s ojíněnými křídly, zkrátka, hergot, nemůžete čekat, že za vás bude někdo tahat kaštiny z ohně,

na který vy budete přikládat. Proč, ksakru, nevezmete rozum do hrsti a nepodíváte se na tu záležitost střízlivýma očima. Je tu celkem nepřilíš složitá možnost vysvětlit věci tak, aby se vlk nažral a koza zůstala celá, a vy tu sedíte, mícháte cherry s cinzanem a nehnete ani prstem. Copak je to s vámi tak zlé? Máte tak velký strach? Vím toho už o téhle záležitosti dost, ale ať to obracím z jedné strany na druhou, pořád ještě nevidím důvod, proč bych vám měl utrhnout hlavu a vyhodit ji z okna. Musíte..." Robert Knapp umlkl, vstal, zasunul židli, přešel ke knihovně a přejel prsty po strunách violy. Vrátil se k dívce, vzal ji za ruku a převedl k váleňdě.

Učinila vlažný pokus mu ruku vyvinout z dlaně, ale pak se poddala. Nepřítomně hleděla očima, které se pohybovaly, jako by je někdo vodil na drátkách. Sklonila hlavu, zaclonila si dlaní obličej a tiše se rozplakala. Usedla na kraj pohovky a přitiskla si k obličejí kapesník. Na sukni jí skápla slza a pomalu se vsakovala. „Půjčte mi cigaretu,“ požádala. Zašmátrala bezvládnými prsty po balíčku, jednu si vzala a celou promočenou slzami si ji zasunula mezi ochablé rty. „Jsem vám – budu vám moc vděčná,“ zašeptala. Vtáhla lačně kouř a trochu se zakuckala. „Nemůžete se mnou takhle hovořit, nemůžete mě jednou rukou hladit a druhou fackovat..." znovu se rozplakala.

Robert Knapp přenesl sklenice na noční stolek a jednu jí vrazil do dlaně.

„Napijte se,“ řekl. Pak dodal: „Přemýšlejte přece trochu.“

Otřásla se a vydala zvuk, který měl být smíchem. Znělo to žalostně. „Nikdy jsem netvrdila, že je přemýšlení mou silnou stránkou.“

„To pozoruju.“

Otevřela ústa, chtěla něco říci, ale pak se schoulila do sebe, jako když se dotknete hlemýžďího tykadla. Už nepromluvila. Cigaretu jí vypadla z prstů. Ani si toho nevšimla.

Robert Knapp zašlápl cigaretu do koberce, přešel k oknu, otočil klikou, pak se vrátil k dívce a položil jí dlaň na čelo. Pomalu, velice pomalu otočila tvář a pohlédla na něho jako clonou deště. Kůži měla

nasáklou vodou a úplně ledovou. Napil se a fukl svou sklenicí o její. „Napijte se a pak se dojděte opláchnout,“ řekl.

Přiložila sklenici ke rtům a upila. Vstala a strnule přešla pokojem. Za okamžik se vrátila, usmála se, vysmrkala a usedla způsobně ke stolu. „Slíbil jste mi tu historku,“ řekla. Musela se hlídat, aby se znovu nerozbrečela.

Robert Knapp sebral sklenici, usadil se pohodlně v křesle, usrkł a zadíval se z okna. „Dejme tomu,“ řekl a sáhl znovu po sklenici, „že jsem znal jednu mladou, hezkou a inteligentní dívku. Nevedla zrovna příkladný život, ale zachovávala rozumné meze a měla svou čest. Ta dívka studovala, byla sama v Praze, a kromě své přítelkyně se asi s nikým moc nestýkala. Jednoho dne se setkala s mužem, který byl příjemný, přiměřeně chytrý a podnikavý. Hana se mu líbila a on jí taky. Sem tam se setkali, vypili spolu někde v kavárně skleničku vína a časem z toho byla známost. Ten muž byl ženatý, ale Haně to nevadilo. Začali se stýkat pravidelně a asi si dobře rozuměli. Vsadil bych se, že měli někde nějaký byt nebo chatu, kam si mohli spolu vyjít a strávit tak nerušeně nějaké to odpoledne, popřípadě víkend. Ten muž byl dobře situovaný, žil poměrně svobodně, buď mu to manželka trpěla, nebo jezdil na služební cesty. Mladé dívky tohle nikdy nevydrží dlouho brát jen tak na lehkou váhu. Zvláště ne dívky, jako byla má známá. Časem asi přišla na tyhle věci řeč, a muž se zachoval jinak, než naše známá očekávala. Držel se moc zpátky, bál se manželky nebo měla ta známost pro něho menší význam, než se jeho přítelkyně domnívala. Zkrátka, došlo k hádce, ona mu vyčetla pokrytectví a byla příliš hrdá, aby v takové známosti pokračovala. Když se rozešli, muž začal litovat a snažil se ji k sobě opět připoutat. Kupoval jí dárky, občas se ještě sešli, ale k ničemu to nevedlo. Protože ten muž si dodatečně uvědomil, že mu na Haně přece jen záleží víc, než si zprvu myslel, poslal jí občas nějaké peníze. Nechtěl si ji kupovat, ale měl dost a ona žalostně málo a jemu jí bylo líto. Věděla, že on jí dává peníze rád a bez postranních úmyslů, a tak se nezdráhala občas nějakou tu stovku přijmout. Mezitím se ale seznámila s mládcem, o němž se

domnívala, že ho miluje, a snad ho i milovala, a s mužem se už nechtěla stýkat. Snad nechtěla klamat toho či onoho, na tom už tak nezáleží. Zvykla si ale na větší kapesné a dost možná, že ty peníze částečně dávala i svému nynějšímu milenci, který byl, mírně řečeno, bez prostředků. Prostě a jasně, požádala svou přítelkyni, aby za ni peníze občas přijala, když nebyla náhodou v Praze. Sama pak asi dopisem poděkovala. Tak to nějaký čas šlo, v intervalech stále delších a delších, oboustranně chápáno jako přirozený a nenásilný konec známosti, která přecházela pomalu v přátelství a malou výpomoc. Kdy a jak to skončilo, nevím, to není důležité.“ Robert Knapp se odmlčel a zatočil nápojem ve sklenici. „Tak to byla ta historka. Neříkám, že je to konečná verze, jen jakási synopse příběhu. Dalo by se na něm ještě podle libosti zapracovat, kdybych dostal nějaký nový materiál.“ Usmál se na Wandu. „Nevíte náhodou o nějakém?“

Wanda hleděla na Roberta Knappa jako hypnotizovaná. Z tváří jí zmizela všechna krev. „To je velice hezká historka,“ zajíkla se. Oči měla matně únavou a vyčerpáním. Zírala a skousla mezi zoubky kotník ukazováčku. Hluboko, někde hluboko v mozkových závitech se asi začalo rodit podezření. „Hezká historka,“ špitla jako poslušný žák.

„Má jednu vadu,“ řekl Robert Knapp.

„Jakou?“

„Není v ní ani za nehet pravdy.“

Vstala, chňapla po sklenici a dala si dva pořádné hlty. Sklenici postavila trochu příliš rychle. Křápló to. Tvář se stáhla do nepěkné grimasy, vypadalo to, že se zase rozbřečí, ale opanovala se. Pohodila trucovitě hlavou. „Tak proč mi to vyprávíte?“ zeptala se. V hlase zazněl opravdový zájem.

Robert Knapp trochu přemýšlel. Tváří mu přelétl úsměv. „Dalo by se zařídit, aby byla jako pravdivá vzata na vědomí.“

„Dalo, ale vy to neuděláte.“

Robert Knapp řekl: „Kdo ví, to záleží...“

„Na mně? Jenže...“

Robert Knapp ji přerušil. „O tom si promluvíme zítra. Teď se upravte a dojděte si do obchodu, než vám zavřou.“

„Zůstanete se mnou na večeři?“ zeptala se plaše. Oči jí zazářily jako hvězdy.

„Když dovolíte.“

Wanda řekla prostě: „Jste moc hodný.“ Přešla pokojem, stoupla na špičky a vážně políbila Roberta Knappa na tvář. Začervenala se jako holčička. „Já si nemohu pomoci, ale stejně vás mám ráda. Co pijete, když si můžete vybrat?“

Robert Knapp řekl: „Vino, nejraději šampaňské, a z alkoholu rum a vodku.“

„Zapomněl jste na cherry s cinzanem,“ zasmála se Wanda. Tváře se jí rozjasnily, vlasy se zlatavě leskly.

„Já myslel,“ řekl Robert Knapp, „že už máme nepříjemnosti za sebou.“

Wanda se zasmála a vyběhla z pokoje.

Robert Knapp počkal, až zacvakne zámek, pak se posadil na stůl a hloubavě se zahleděl na konec uhaslé cigarety.

* * *

Když uslyšel dole bouchnout domovní dveře, seskočil ze stolu, sebral sklenice, odešel do předsíně, roztočil kohoutek se studenou vodou a opláchl si ruce. Vymyl jednu sklenici, napil se a vrátil se do pokoje. Zadíval se na hodinky, které ukazovaly za deset minut pět, a rozhlédl se po pokoji.

Přešel k oknu, otevřel jedno křídlo a vyklonil se na ulici. Na chodníku postávala žena s kočárkem a mhouřila líně oči do odpoledního slunce.

Odvrátil se od okna, odešel si natočit další sklenici vody a bez velkého zájmu otevřel šuplík stolku za válemdou. Zásuvka vydala své tajemství v podobě čtvercového lýkového prostírání, jednoho rozlámaného náhrdelníku, několika kostic – pánských? –, starých hodinek bez pásku a balíčku cigaret v safiánovém pouzdře. S kobercem se tentokrát nezdržoval. Nadzvedl svrchní pryžovou

pokrývkou na váleň, sebral zapadlou sponku a odložil ji na stůl. Od stolu si přinesl židli k polici s knihami, zul si boty a začal od vrchu propátrávat hřbety knih. Za tuto činnost byl štědře odměněn pohlednicí z Baden-Badenu, několika složenkami na nájem, zaprášenou sametovou stuhou a přefotografovaným dřevořezem, který znázorňoval tvář sevřenou do hrůzné grimasy s dlouhým vyplazeným jazykem, probodeným trojzubcem. Dole bylo perem připsáno: 15. stol. Utrpění těch, kteří jazykem zhřešili.

Robert Knapp chvíli civěl na obrázek, opatrně ho zasunul na původní místo a přešel k další řadě knih. Nikde nevykukovala žádná podezřelá obálka, žádné dopisy ani další fotografie. V amfoře našel snítku uschlých šípků, sepnutých úzkým kovovým proužkem. Zatřepal violou a ozvalo se jemné šelestění mrtvých much.

Odnesl židli na původní místo, odhrnul závěs zakrývající skříň a vytáhl spodní zásuvku. Byla v ní pestrá dýhová krabice od doutníků. Uvnitř balíček dopisů adresovaných na slečnu Wandu Klementovou, studující, pod nimi ještě jedna obálka bez adresy a v ní dvě fotografie pohlednicového formátu. Obě ty fotografie byly stejné a na obou byl v záběru roh verandy víkendové chaty, zacloněné lehkou laminátovou stříškou. Pod tou stříškou stál stůl, na něm popelník, brýle proti slunci s obrovskými okuláry, láhev na výrobu sodovky, nějaké cigarety, dvě sklenky s tmavou tekutinou, z nichž jedna nebyla dopita, a baňatá láhev nějakého dobrého pití.

Za stolem seděl pohodlně rozvalen asi osmatřicetiletý muž se sympatickou tváří. Na sobě měl modrobílé pruhované tričko, v prstech mu kouřila cigareta a hezkýma temnýma očima pod hustým obočím zíral do oka objektivu. Po jeho levici, zvrácena do opěradla židle, seděla dívka s kaštanovými vlasy, pravačkou objímala muže kolem ramen a zamilovaně na něho hleděla. Seděla v opalovačkách, s jedním uvolněným ramínkem. Dívčina tvář vyjadřovala ono slastné uvolnění, sálající něžnost a věrnost, které znají nejlépe úspěšní milenci a obávaní profesori u maturitních

zkoušek. Ta dívka s lesklými vlasy a s očima okrouhlýma jako čerstvě vyloupnuté mandle byla samozřejmě Hana Felixová.

Na fotografiích nebylo jinak nic divného. Jen to, že byly dvě. Jen to, že byly ve skříni slečny Wandy.

Robert Knapp přinesl obálku k oknu, položil obě pohlednice na parapet a krátkozrace se na ně zahleděl.

Slečna Hana s panem Jindřichem tvořili opravdu pohledný a sympatický pár. Fotografie měly poněkud širší okraj, a v tom okraji byl ještě jeden sytější rámeček.

Robert Knapp se spokojeně usmál, ale ten úsměv pomalu přecházel v něco, co by se dalo asi nepřesně nazvat trdomyslným šklebem. Zasunul fotografie do obálky a obálku do zadní kapsy kalhot. Odměnil se za to čmuchalství sklenicí vody, zapálil si cigaretu, natočil se židlí tváří ke dveřím a čekal. Čekal a kouřil. Už se neusmíval.

Čekal asi půl hodiny. Pokoj se plnil šedými cáry kouře, obdélník slunečního svitu se přesunul z levého rohu válečky na zeď a dosahoval téměř k rámečku obrazu, když v zámku zacinkal klíč. Robert Knapp spustil nohy z opěradla židle a vyloudil líbezný úsměv.

Wanda Klementová vevanula do pokoje jako obláček růžové vůně a vyrovnala na stole dvě láhve šampaňského, čtyři láhve sodovky a pestrý kartón, jehož nálepka slibovala francouzský koňak. Vedle postavila krabici chlebíčků. Přitočila se k Robertu Knappovi, spustila portiéru víček a vrazila mu do dlaně jeho peněženku. „Díky,“ prohodila.

Robert Knapp řekl neurčitě: „Já vám děkuju.“

Wanda sebrala síťovku a s výrazem naprosté samozřejmosti se odebrala do koupelny, aby se proměnila v Šeherezádu.

Robert Knapp sebral svou aktovku, mrkl do zrcadla, zašel za Wandou do koupelny, ohlásil jí, že si musí na tři hodiny odskočit, a zeptal se, zda jí to vyhovuje.

„Dokonale,“ řekla Wanda a probodla si natupírovaný účes dlouhou jehlicí s podivným zařízením, vypadajícím jako kolíček na prádlo. „Kolem osmé?“

„Tak nějak.“

„Na shledanou,“ řekla Wanda. Levé oko si zalepila narudlou mastí.

Robert Knapp se vysoukal z koupelny do předsíně, z předsíně na chodbu, sešel po schodišti a vyšel na chodník.

Trochu se ochladilo. Nad horizontem se tetelily bělostné kupky mraků, do kterých foukal svěží větřík.

Přešel k trafikantské budce, zaklepal na stažené okénko a čekal. Sklo se zvedlo a vydalo nahořklý pach ztuchlého papíru a tabáku. Vyčouhlý chlápek ve vatové vestě na něho upřel skelný zrak a procedil nenávistně: „Co si daj, vašnosto?“

Robert Knapp obdržel bez dlouhých průtahů krabičku tresorek, sirky a jeden exemplář denního tisku. Došel k felicii, nasedl, nastartoval, zapojil spojku a pomalu se rozjel po svahu.

Byla to krátká ulice, rozčleněná do tří bloků vždy asi po čtyřech vilách, schovaných za větrovým ovocným stromům.

Zatočil do příčné ulice, jel malým stoupáním kolem vraku telefonní budky a zahrnul za malý parčík s kamennou fontánou. Zaparkoval, sebral aktovku a vydal se po dlaždicovém chodníku ke středu malého náměstíčka, přitahován blikavou reklamou kavárny Atlantis.

V kavárně bylo poloprázdno. Pohublý bonviván s vlasy jako přeschlá sláma se nimral v porci grilovaného kuřete a zatvářil se pobaveně pokaždé, když se mu podařilo odrýpnout od kostí nitku masa. U barového pultu, obloženého rákosovými stébly, seděly dvě dívky s dlaněmi na vysokých sklenicích. Měly stejné šaty z pracího manšestru, které vypadaly, že jednu škrtí a druhé jsou příliš volné. Ta menší, s drobnýma očima zapadlýma v masité tváře, vrhla na Roberta Knappa nyvý pohled a zasunula si do pěkných úst camelku.

Robert Knapp prošel do šatny, požádal o telefon a vytočil číslo informací. Zeptal se na nejbližší stanoviště taxíků, jeden si objednal

a vrátil se k pultu. Postavil se vedle té drobné blondýnky a objednal si dubonet bez ovoce. Číšník na něho spiklenecky mrkl a přisunul sklenici. „Služebník,“ zamumlal a odvrávorál do kuchyně.

Robert Knapp upil, vylovil zápalky a obrátil se k dívce. Podržel jí rozžatou zápalku před očima a řekl: „Sháníte oheň?“

Blondýnka ho obdařila lehkým přelétavým smíchem a připálila si. „Vy nějaký máte?“ zakonverzovala. Natočila růžová ouška jako detektory radarové antény.

„No jejej,“ řekl Robert Knapp.

„To pijete vždycky sám?“

Zazubil se a řekl: „Sám. Pokaždé, když mě zrovna nikdo neotravuje.“

Dívka o tom chvíli podumala. V jejích očích se zračila potřeba se s někým poradit. „Já a moje přítelkyně se taky občas napijeme,“ řekla.

„To věřím.“

„Já a moje přítelkyně chodíme všude spolu. Úplně všude,“ dodala. „Nechtěl byste nás pozvat večer na skleničku? S námi je legrace.“ Její nahá paže se sunula po desce pultu jako opálově se lesknoucí had.

„Se mnou taky.“

„Tak půjdeme?“ Otočila se na kamarádku: „Co říkáš, Marto?“ Marta neříkala nic. Zřejmě zase uměla něco jiného.

Robert Knapp řekl: „Jo, a vy to na mne řeknete soudružce vychovatelce.“

„Vy se mi líbíte,“ řeklo děvče. „Máte za ušima.“

„A co vaše hovorná sousedka? Bude se mnou spokojená?“

„To nechte na mně.“

Do dveří vešel statný muž v kožené bundě, rozhlédl se místností, spočinul očima na poručíkovi a řekl: „Pan Knapp?“

Poručík kývl a dopil.

„Tak kde?“ pospíšila si blondýnka.

„V Parolodi.“

„Ta je přece zavřená.“

„S tím se musíte smířit.“

Dívka se krátce chrčivě zasmála. „Tak počkat...“

Robert Knapp se vyvinul z dívčina sevření, prošel ke dveřím a řekl taxikáři: „Půjdem?“

Muž v bundě řekl: „Jestli si potřebujete něco domluvit... jsou to pěkný kůstky...“

„Akorát, aby někomu uvízly v krku.“

Prošli vestibulem se dvěma laminátovými křesly a zapatlaným stolkem a zastavili se před černou volhou.

Robert Knapp řekl: „Soukromej?“

Muž odemkl dvířka, žuchnul sebou na sedadlo a zapojil klíček zapalování. Řekl přes rameno: „Kam to bude, mladej?“ a nastartoval.

„To ještě nevím.“

Muž pokývl hlavou. Měl široká ramena, široké pevné čelo a široký souměrný nos, který byl u kořene ještě širší. Vedle sedadla měl hezky k dosažení kus gumového kabelu. Vycenil široké zuby a řekl: „Tak si to, mladej, rozmýšlej, já si zatím sježu na Václavák,“ a chystal se přibouchnout dvířka. Robert Knapp vytáhl z kapsy pětadvacetikorunu a uhladil ji na skle. „Vemte si to jako zálohu, než se rozhodnu,“ řekl Robert Knapp a stočil oči pod sedadlo. „To máte na komáry?“

„Jo, když jsou moc dotěrný.“

Robert Knapp řekl: „Pojedeme na Děkanou, je to ale delikátní záležitost.“

„Šmírování,“ oznámil muž.

„Zjeví se vám tam jedna fešanda, bude mít s největší pravděpodobností karmínový kostým a na hlavě klobouk, který bude vypadat jako rybářská síť, v které uvázla chobotnice.“

Muž se uchechtl. Řekl: „Vy vo ty fešandy zrovna zakopáváte, mladej,“ opřel se o volant a upadl do klidu, který se podobal spánku. Z očí mu zbyly jen malé štěrbinky.

Robert Knapp mu podal desetikorunu, muž ji ledabyly zasunul do kapsičky košile a přemáhal se, aby někoho nepřejel.

Když sjížděli pomalu k sídlišti, vyšla Wanda z domu. Rozhlédla se a vykročila vycházkovým tempem pomalu dolů dlážděnou cestou. V ruce měla malou černou kabelku, na hlavě nic.

„Vidím, mladej,“ řekl šofér a přibrzdil.

„Jed'te za ní pomalu, neuteče nám,“ řekl Robert Knapp. „Až zajde za roh, můžete mi zastavit.“

Šofér zajel před kadeřnictví, otevřel dvířka a řekl: „S tím kloboukem jste vedle, mladej.“

„Dělám spoustu chyb, šéfe,“ řekl Robert Knapp a dal se podle špinavých zdí činžáků, za kterými se zelenala hradba městského parku.

Wanda Klementová kráčela asi sto metrů před ním, pohupovala v chůzi kabelkou a zastavovala se u výkladních skříní. Robert Knapp odbočil do postranní ulice, rychle obešel blok, přešel kolem plotu parku, který tu tvořil trojúhelníkový výběžek s dětským hřištěm, opřel se o lucernu a pozoroval Wandu, jak prochází po cestičkách parku a vyhlíží prázdnou lavičku. Konečně jednu našla, usadila se, otevřela kabelku a zapálila si cigaretu. Kouřila asi tři minuty, zvedla se, došla k odpadkovému koši a zahodila prázdnou krabičku. Pomalu se vracela přesně tou cestou, kterou přišla.

Robert Knapp počkal, až zajde za bezové keře, prošel k lavičce a obrátil se ke koši. Sáhl dovnitř a vylovil cigaretovou krabičku, rozbalil ji a v papíru se zaleskl malý mosazný klíč od patentního zámku. Docela obyčejný klíč, asi takový, kterým se zamykají visací zámky nebo dopisní schránky.

Uschoval klíč v kapse, vyšel z parku, zavolal si taxíka a nechal se dovézt ke své felicii. Nastartoval, vyplivl z okna nedokouřenou cigaretu a odjel.

* * *

Pořád ještě nebyl večer. Asfalt svlažený kropicími vozy se leskl a odrážel rozřesené světlo reklam a luceren. Městem projížděla tiše, šumivě auta, nablýskaná a předoucí jako obrovské noční kočky.

Robert sjel pomalu podél trolejbusového vedení k řece a dal se po nábřeží.

Od vody táhl chlad a těžká nasládlá vůně. Lodě připoutané k říčnímu molu se vláčně pohupovaly na mihotavé hladině a jejich svinuté plachty vypadaly záhadně. Po deseti minutách klidné jízdy vjel Robert Knapp do vnitřního města, zastavil v bistru pro dvě láhve minerálky, balíček kávy a zatelefonoval si z pouliční budky. Nasedl, projel městem a dostal se na výpadovku. Provoz na silnici pomalu ustával, domy řídly a nakonec se objevily vilky s nepořádně vedenými zahrádkami. Pak domů zase přibývalo a předměstí se proměnilo v malé sídliště s věžovými domy.

Před jedním z nich Robert Knapp zaparkoval, prošel halou, přivolal si výtah a odjel do jedenáctého patra. Nakoukl do schránky na dopisy, dva tam našel, ale pohodil je bez zájmu na odkládací stěnu svého skromného bytu.

Zašel do koupelny, roztočil kohout s horkou vodou a napustil si plnou vanu. Svlékl se, vybalil z aktovky láhve s minerálkou, naplnil konvici vodou a postavil na kávu. Udělal si v rychlosti topinku zapečenou s vejci, vypil šálek kávy, skleničku minerálky, vykoupal se, oholil a převlékl. Zapálil si druhou cigaretu, do malého kufru složil dvě košile, pyžamo, trenýrky, troje ponožky, holicí strojek a dva ručníky. Po krátkém zaváhání přidal druhou láhev minerálky a obsah svých kapes. Připravil si ještě jeden šálek kávy, snědl pár sušenek a s cigaretou mezi zuby opustil byt.

Sjel výtahem, nasedl do auta a odjel před pochmurně vyhlížející činžák.

Prošel okolo vrátného a řekl: „Je tam soudruh Harlam?“ a když dostal kladnou odpověď, vyběhl do třetího patra, pohnuv zdviží. Zaklepal na dveře s cedulkou Laboratoře a vstoupil.

Místnost byla asi tak do výšky ramen dospělého muže vykachlíčkováná. V rohu pod oknem, vedle koše na odpadky, stála elektrická chladnička. Na protější straně řada smaltovaných pořadačů a dlouhý ponk divných přístrojů. Ten největší vypadal

jako dvoumetrová kybernetická baterka se spoustou knoflíků a kontrolních žárovek.

Muž, který se netečně usmíval na doutnající magické oko, měl na sobě rozepnutý bílý plášť, pod ním manšestrové kalhoty, kostkovanou košili a na hlavě asi tři sta vlasů.

Robert Knapp řekl: „Nazdar, Harlame,“ a přešel ke stolu se čtyřmi balíčky šarlatové látky, z nichž dva byly opatřeny přišpendleným proužkem papíru. Vedle ležela obálka s útržky ohořelé látky a mosazná klika, zabalené v igelitovém sáčku. Robert Knapp vylovil z aktovky sáček s fotografiemi a mosazný klíč.

Muž se rozloučil s tikající baterkou, přešel k lednici, chvíli laboroval za otevřenými dvířky a vrátil se s dvěma sklenicemi, v kterých povzbudivě chrastily kostky ledu. „Jediná hudba, kterou ještě dovedu vystát,“ prohodil a napil se. Robert Knapp následoval jeho příkladu. Řekl: „Přinesl jsem ti ještě dvě maličkosti, mrkneš se?“

Muž položil sklenici, vzal si z koženého pouzdra cigaretu, promnul ji v prstech a vložil do úst. Přistoupil ke stolu a prstem hubeným a dlouhým jako školní ukazovátko namířil na masky. „Mám pro tebe samé povzbudivé zprávy,“ ušklíbl se, „všechny čtyři masky jsou šity z prokazatelně stejné látky, tři jsou šity strojem a odborně stráženy, čtvrtá je ušita v ruce, počítám, že dodatečně.“

Robert Knapp řekl: „Správně. To vím.“

„Dvě masky jsou potřísněny krví, identickou s krví zavražděné.“

Robert Knapp vyskočil ze židle a řekl: „Cože?“

„Počítám, že jsi to nečekal. Já původně také ne. Ta druhá maska je jen lehce zakrvácená, ale krev to je a patří stoprocentně zavražděné. Útržky ohořelé látky jsou totožné s látkou použitou na maskách. Na klice jsou otisky dvou lidí.“

Robert Knapp zamáčkl cigaretu a na obličeji se mu objevil ustaraný výraz. Oči potemněly a i ústa dostala tvrdý výraz. Neřekl nic.

Muž zatočil nedopitou sklenicí v prstech a řekl: „Určil jsem jeden nezřetelný a zřejmě starší otisk prsteníku označeného v seznamu

jménem Spáčil a naprosto zřetelné otisky palce a části dlaně další neznámé osoby. Vypadá to, že se ve Veranech nebudeš nudit, Roberte.“

„Podívej se na tohle,“ ukázal Robert Knapp a vyňal z obálky dvě fotografie Hany Felixové s neznámým mužem. „Jak se ti líbí?“

Harlam vytáhl z kapsy pláště brýle s žilkovanými obroučkami, nasadil si je na špičku nosu a zadíval se na obrázky. Díval se na ně bez zřejmého zájmu celou věčnost. „Hezká,“ řekl.

„To vím. A dál?“

„Obě fotografie vznikly patrně ofotografováním jiné. To se dá snadno poznat podle dvojitého rámečku. Ta práce vypadá amatérsky. Znamená to něco důležitého?“

„Znamená to, že to jsou ofotografované fotografie. Znamená to, že někdo jevil o ty obrázky neobvykle velký zájem. Znamená to možná něco docela jiného. Nevím.“

„Ještě něco?“ zeptal se muž a zadíval se pochmurně na prázdnou sklenici.

„Jen tohle,“ přistrčil mu Robert Knapp po stole klíč. „Obyčejný klíč. Víím o něm jenom to, že se ho někdo potřeboval rychle zbavit. Potřeboval bych vědět, co se s ním odemykalo.“

Muž řekl: „Odhaduju, že takových zámků je v republice tak sto miliónů. To by chvilku trvalo.“ Položil si klíč na dlaň. „To není koupený klíč,“ řekl zamyšleně. „Vypadá, že si ho někdo nechal udělat v těch malých dílnách. Vyrábějí takové duplikáty podle přiloženého vzoru na počkání. O těch klíčích se nevede žádná evidence,“ zamyslel se. „Ledaže bys tušil, kdo si ho nechával dělat. Myslím, že by mohli mít jméno zákazníka, jestli to nebylo moc dávno. To všechno je ale jen takový nápad, může to být docela obyčejný klíč od dopisní schránky.“

Robert Knapp se na muže v plášti pozorně zadíval. Řekl: „Taky mě to napadlo.“ Po chvilce: „Můžu si zatelefonovat? Myslím, že to bude všechno.“ Zvedl sluchátko, vytočil číslo a řekl: „Je tam soudružka Vachtová?“ pak kývl a řekl: „Ano, počkám,“ zapálil si cigaretu a přendal sluchátko do druhé ruky. Pak řekl: „Dobrý den,

Lydie... ano... já ne... chtěl bych tě požádat o službu... ano hned, zavolej, prosím tě, na číslo 7-7-8-3-7-3, ozve se ti Wanda Klementová... ne... to ne... řekni jí, že vzkazuju, aby mě dnes nečekala, že jsem musel odjet... ale ne... v tom právě spočívá ta služba... jsi moc hodná... ať přijede pozítří do Veran... k večeru... všechno, Lydie, jsi moc hodná... ano, to víš, že jo... ne, já nejsem na žádném telefonu, já prostě nejsem nikde," a zavěsil.

Rozloučil se s Harlamem, předměty ze stolu nacpal do aktovky a sjel zdviží do haly. Pokynul vrátnému, nasedl do vozu a odjel.

Setmělo se. Žluté obdélníky oken svítily jako vyloupené čtverce šachového pole, televizní obrazovky vylévaly matnou záři na fasády temných domů. Tramvaje řinčely. Nákladáky se hrnuly za svými neznámými cíli. Na příliš vysokém a jasném nebi třesly hvězdy. Nikdo z těch lidí za tabulemi skla neměl v kufru šarlatovou masku, nikdo z těch pokojných a dřímajících lidí nemusel odmítnout pozvání na dvě láhve šampaňského, nikdo se nestaral o to, který ze sta miliónů zámků patří k malému žlutému klíči.

Robert Knapp zastavil u benzínového čerpadla, nechal si naplnit nádrž, vyhnul se pohledu hezké brunetky s dovádívkami důlky ve tvářích a zamířil k Veranům.

Kapitola VI

Hlad' mě a líbej

Probudil se v půl deváté, vstal, ustlal lůžko, nalil do umyvadla vodu, opláchl si tváře a ustrojil se. Vyklepal popelník plný od předešlé noci a vypil sklenici minerálky. Odešel k oknu a zadíval se na rozsáhlý areál bývalého panského statku, spojeného se silnicí zanedbanou alejí starých lip, končící před masívní branou s lobkovickými erby.

Celý statek byl sevřen obdélníkem nevysokých budov s rudě natřenými trubkovými mřížemi v oknech. K bíle omítnutým stěnám se hodily asi jako pendrek do dlaně šestnáctileté sboristky. V rohu dvora stálo nízké stavení se štítem ozdobeným řezanými lištami. Střecha byla na několika místech propadlá a v okapových rourách rostla vysoká tráva. Pod korunami čtyř mohutných lip uprostřed nádvoří byly rozestavěny lavičky. Na jedné z nich seděli dva muži a sypali drobtý hejnu kdákajících slepic. Někde v dálce vyhrával tlampač místního rozhlasu a do toho štekali psi – prostě venkovská idyla.

Naproti statku, za dlážděnou cestou, svítila obílená stěna bez oken, na kterou někdo v zoufalé snaze obnovit lidové umění vyvedl ve sgrafitu prsatou tančící dívku v kroji a nápis MATEŘSKÁ ŠKOLA. To dílo bylo vykonáno nakvap a místy opadávalo za záda dívek v montérkách. Kouřily a nastavovaly obličej prvním paprskům slunce.

Robert Knapp odstoupil od okna, položil na stůl zápisník a s tužkou v ruce se zadíval na čistou stránku.

Ozvalo se zaklepání. Čtyřikrát: ta-ta-ta-ta.

Robert Knapp řekl: „Dále.“

Do pokoje vstoupil doktor Páv s koženou aktovkou v ruce. A s dýmkou v puse. S česáním se asi toho rána moc nezdržoval. „Už vás hezkou chvíli sháním,“ řekl. „Měl jste přání, než jste odjel.“

„Chtěl jsem nějaký malér.“

„Máte ho mít.“

Robert Knapp mu podal zápalky. Doktor Páv měl spoustu práce s vyhaslou dýmkou. „Začnu od začátku,“ oznámil a vrtal se dál v hlavičce. „Včera jsme makali celý den, je to práce na draka, nejsou žádné podklady,“ odmlčel se. „Já ale něco mám. Soukromě. Mirek, co dělá jinak plastiky, za mnou přišel, že mu něco nehraje. Mrkli jsme na to a zjistili, že chybí jedna dřevěná destička, pomalovaná nějakým taliánským majstrem.“

Robert Knapp chladně přikývl.

„Náhodou tu věc dobře znám,“ řekl Páv. „Je to renesanční práce od neznámého autora, vedená pod názvem Zátíší s kolibříky a mrtvou Amazonkou.“

Robert Knapp se v židli trochu naklonil a pohlédl na stěnu. Tapetové vzory připomínaly šlahouny vinné révy. Jen z nich vylétnout smaragdový kolibřík. Mlčel.

Doktor Páv popotáhl cíp saka, nahmatal zapalovač a řekl: „Je to hezká věcička, dost nezvyklá a moc drahá. To mě trochu zarazilo. Vrtal jsem se v depozitářích celé odpoledne. Je to na beton. Ten chlápek se vyznal.“

Robert Knapp zavrtěl hlavou: „Jestli to byl někdo moc mazaný, musel předpokládat, že mu to neprojde.“

Doktor Páv uložil zapalovač s dýmkou do koženého sáčku, ten do kožené aktovky a hnul se ke dveřím. „Nějak se vám to rozrůstá, co?“ řekl. „Pojďte se podívat sám.“

V depozitářích byl cítit těžký pach damary¹¹, naftalín a myši.

Doktor Páv odvedl Roberta Knappa k řadě obrazů naházených u zdi. Některé také stály – to se musí nechat. „V noci jsem přemýšlel, kde jsem ten obraz naposled viděl,“ řekl. „Byl jsem jediný, kdo o něm spolehlivě věděl. Kdyby mě ukradli s tím obrazem, učmouchali byste se k smrti.“

Robert Knapp s tím souhlasil.

---

¹¹ Pryskyřice z damaroně a jiných asijských stromů užívaná mj. při výrobě průsvitných laků. *Pozn. red.*

„Ty věci jsou tu v hrozném nepořádku, neexistuje žádný oficiální soupis. Jenom neoficiální. A ten mám já. Je to seznam, který nechal pořídit starý Lobkovic.“ Doktor Páv se usmál: „Když mám zvlášť zlou náladu, tak po těch věcech pátrám. O výsledcích se nebudu šířit,“ odmlčel se. Vzal poručíka za loket a kormidloval ho ke skříní s jednoduchou intarzií. Ke skříní byl přisunut stůl s masívní deskou, podíbanou, jako kdyby se na ní někdo pokoušel narovnávat hřebíky. Hospodářství jedna báseň.

„Tady nahoře, prosím.“

V usazeném prachu se zřetelně rýsoval obdélník nezaprášeného místa.

„Ten obraz měl rozměr 28 x 41 cm. Chcete si to přeměřit?“

„Počítám, že jste to už udělal.“

„Obraz tu ležel v poslední době bez rámu. Míval rám pozlacený a asi patnáct centimetrů široký.“ Robert Knapp řekl: „Podle vás odnesl zloděj nejdřív rám a obraz tu nechal nějaký čas ležet. Pak odnesl i obraz. Máte na to nějakou teorii?“

„Nikdo není tak praštěný, aby sebral obraz i s rámem. Ale i rám musí pochopitelně zmizet.“

„Třeba byl zrovna tohle vhodný úkryt...“

„... a kdyby to předčasně prasklo – byl přece obraz na svém místě. A ten rám by se už nějak zatušoval.“

Robert Knapp seskočil ze stolu a otřel prsty do kalhot. „Mám dojem, doktore, že mezi zmizením obrazu a rámu je značná časová mezera. Za jak dlouho se podle vašeho odhadu stopa v prachu ztratí?“

„Těžko říci... myslím, tak za dva měsíce by obrys splynul s okolím.“

„Ten obrys v prachu má nepravidelné okraje...“

„Myslíte, že to něco vysvětluje?“

„Leccos.“

„Co například?“ Doktor Páv se naklonil a zadíval se bedlivě poručíkovi do očí. „Hrome, co?“

„Někdo ten obraz odnesl, pak ho přinesl zpět, pak ho zase odnesl... Vsadil bych se, že mu hodně záleželo na tom, aby ho vždycky položil na stejné místo... Kdy jste viděl obraz naposledy?“

„Není to dávno – tři čtyři měsíce.“

„To souhlasí,“ přikývl Robert Knapp. „Před čtyřmi měsíci jste našel obraz, o kterém – jak tvrdíte – nevědělo moc lidí. Kdyby prováděl inventuru někdo jiný, dost možná, že by si obrazu ani nevšiml. Někdo si ho na skříni uložil. Přišel jste vy a obraz našel. Teď musel obraz buďto rychle zmizet, anebo se náš muž musel s celým plánem rozloučit. Musel ale zmizet i rám. Podle toho, že po něm nezůstala viditelná stopa, se můžeme domnívat, že byl odnesen hned anebo brzy po vašem objevu. S obrazem někdo několikrát manipuloval. Odnesen byl asi teprve nedávno.“

Doktor Páv řekl: „Něco mě napadá, ale nemám chuť to říkat.“

Robert Knapp se křivě usmál. „To každého. Nejjednodušší motivace nemusí být ještě nejpravděpodobnější.“

„Víc nevím,“ řekl doktor Páv. „Ostatní je vaše věc.“

„Nic jiného nezmizelo?“

„Odvážím se to tvrdit. Šli jsme po věcech, které připadaly v úvahu. Nemyslím, že by někdo odstěhoval barokní almaru.“

Robert Knapp se zasmál. Řekl: „Já budu uhánět...“

Doktor Páv řekl: „Viděl jsem tu ředitele Rybku. Viděl jsem ho s tubou prášků a zdál se být trochu rozrušen.“

„Potěšila ho zpráva, že provádíte inventuru,“ řekl Robert Knapp. „Chtěl mi vystavit potvrzení, že je vše v pořádku, tak...“

„Tak jste ho usadil,“ doplnil doktor Páv. „Člověče,“ zvolal, „vy jste se nesmrtelně proslavil! Jako truvér budu putovat krajem a opěvovat, jak byl tajemný dr. R. z hradu vypuzen,“ podal poručíkovi ruku. Oči mu svítily uspokojením.

„Vy dva se zrovna milujete, ne?“

„Sleduju jen jeho kariéru,“ potřásl hlavou. „Dojemná historie... Mládenec krev a mlíko, trochu ostýchavý, je jasné, že z něho žádný Hegel nebude, ožení se s postarší odkvétající dámou, je poněkud hysterická, ale ti příbuzní! – Milá paní chce do postýlky

kunsthistorika, a tak studuje, najde se i ředitelské místo –“ Páv mávl pobaveně rukou. „To máte...” sáhl do kapsy a podal poručíkovi navštívenku psanou nečitelným secesním písmem. „Zajděte někdy,” řekl. „Až budete v Praze.”

Robert Knapp podal doktoru Pávovi ruku, řekl: „Jistě, doktore,” a vyšel z depozitáře na lodžii. Zalupal po vzduchu a vydal se ke schodišti.

* * *

Bylo to už půl hodiny, co spolu mluvili. Robert Knapp – a správce Krasl. Byl to srdečný a smysluplný rozhovor. Té srdečnosti bylo asi tolik, jako zdvořilosti v rozprávce mezi zbankrotělým židem a exekutorem.

Robert Knapp řekl: „Když jste kreslil tu Amazonku, to jste maloval podle originálu?”

Krasl svíral v ruce tužku a čmáral po papíru. Vypadal bledý a nevyspalý a tvářil se znechuceně. Robert Knapp sledoval jeho narůstající čmáranici, plnou vzájemně propletených hlav.

„Říkal jsem vám, že jsem ten obraz dělal jako repliku, jako aktualizaci starého tématu,” zdvihl oči od kresby. Nezračilo se v nich nic. Jen únava. „Viděl jsem ho jen jednou nebo dvakrát. Našel ho Páv a nadšeně mi ho ukazoval. Záměrně jsem se na ten obraz pak nedíval, abych nesklouzl do kopírování. Nepotřeboval jsem se na něj dívat, vryl se mi do paměti.”

„Mně taky. Připadal mi trochu jako věštba.”

Krasl si zapálil cigaretu. Dokončoval další obličej, který se změnil v děsivě rozšklebenou masku. „Myslím, že vás nemusím dále zdržovat,” řekl.

„Nezdržujete mě.”

Krasl pokrčil rameny.

„Nepřinesl jste si ten obraz z depozitáře, abyste ho měl po ruce?”

„To je nesmysl.”

„Nezdá se mi.”

„Proč?”

Robert Knapp řekl: „Pan Páv mi právě před chvílí oznámil, že byl ten obraz ukraden.“

Tužka v Kraselově ruce se sotva znatelně zachvěla. Odložil ji. Lehce oklepl cigaretu do popelníku. Zvládl to bezvadně.

„Když jsem přijel, měl jste stát ten obraz na stojanu. Vyčerpal jste snad téma?“

Krasl řekl: „Nechtěl jsem znovu pokoušet osud.“

„Osud?“

Krasl mávl netrpělivě rukou. Nevzrušeně zvedl oči. „Nejste na tom o mnoho líp,“ ušklíbl se, „s tou vaší spravedlností. Nanášíte nové a nové barvy, ale vzniká jen mazanice. Už větší mistři rozlámali paletu.“ Mluvil stále rychleji. „Spoléháme na inspiraci, na talent, na pánaboha, na chlast nebo vnitřní hlas, ale kolem nás je ticho...“

„Přímo ho slyším, jak přechází kolem po špičkách,“ řekl Robert Knapp. „Já spoléhám na váš zdravý rozum.“

„To není zrovna nejlepší nápad.“

„Netvrdil jsem to. Patří k mému povolání poslouchat spousty lží. Dnešní nejsou rozhodně poslední. Nějak to zvládnou.“

Krasl se na okamžik zadíval poručíkovi do očí. Ty jeho měly trochu narudlé bělmo.

Robert Knapp řekl: „Budeme si ještě chvilku povídat. Vy mi řeknete, co víte, a já vám řeknu, jak to s vámi vypadá. Myslím, že jste poctivý člověk, nic pro katovy pacholky.“

Sotva znatelně se usmál: „This is very kind of you.“ Robert Knapp řekl: „Not at all... No, a teď, když jsme si hezky zakonverzovali, můžeme začít.“

„Prosím,“ souhlasil Krasl. Položil tužku na papír a jedním tahem nakreslil kohouta.

„Obraz se ztratil z depozitáře, od něhož máte klíč...“

„Nechápu, proč bych si měl sám dělat maléry...“

„Třeba by se dalo tímto způsobem získat jakési samozřejmé alibi. To ale ještě není všechno. Víím, že byl obraz odnesen z depozitáře

několikrát, a vím, že jste ho odnášel vy. A neptejte se mě, odkud to vím, protože vám to zatím nehodlám říci.“

„Šikovně řečeno,“ poznamenal Krasl. „Jenže já nejsem na takové šikovnosti založený.“

„Co se s obrazem po objevení dělo?“ zeptal se Robert Knapp.

„Uložil se mezi ostatní obrazy. Nebyl to žádný objev, je tam spousta obrazů, které jsem neviděl.“

„Přestaňte se tvářit jako jeptiška, kterou přistihla představená s prstem ve sklenici medu, a řekněte mi, proč jste obraz stále přenášel, když jste si našel takové hezké místočko na skříni.“ Robert Knapp vstal a odešel ke dveřím. „Pojďte mi ukázat ten rám!“

Kraslovy oči vypadaly jako dva sudy dehtu. Temné, tuhé a nehybné. Řekl hlasem, který vycházel odněkud z hrudi: „Vy potřebujete někoho, kdo vás utvrdí ve vaší genialitě, vidíte?“

„Nechte toho.“

Václav Krasl pečlivě začernil kresbu, zvedl se, odešel před poručíkem do vedlejší místnosti plné krabic, malířských potřeb a ráků. Sehnul se a jeden vytáhl. „To je on,“ řekl.

Byl profilovaný a zlacením místy prosvítal tmavočervený podklad.

„Pochybuj, že máte i obraz,“ řekl Robert Knapp.

„Pochybujete správně. Vy nejste úplně padlý na hlavu, to se musí nechat.“

„Nemusí, ale my tohle téma nebudeme rozvádět. Navrhněte nějaké jiné.“

Vrátili se zpět do pokoje. Krasl odsunul loktem pokreslený papír a zapálil si cigaretu. „Když jsem začal Amazonku malovat, byl jsem tím námětem posedlý, domníval jsem se, že jsem obraz pochopil, objevil jeho tajemství. Měl jsem ten obraz v hlavě, ale když jsem se pokoušel o nějaké korespondující vyjádření, nemohl jsem se hnout z místa. Jakmile jsem se postavil ke štaflím, zmocnila se mě panika a nebyl jsem schopen udělat ani tah. Začal jsem myslet na originál. Předtím jsem se mu vyhýbal. Pak jsem obraz přenesl sem, práce mi šla dobře, inspiroval mě. Za čas jsem zjistil, že začínám kopírovat.“

Abych se zbavil svodu, odnesl jsem ho do depozitáře, ale zase jsem nemohl pokračovat. Tak se to opakovalo několikrát. Pak obraz zmizel.“

„Co tím chcete říci?“

„Nevím. Nic. Zmizel. Před několika dny jsem se pokusil o poslední zápas. Obraz jsem měl tady na komodě. Poznal jsem, že jsem v koncích. Díval jsem se na něj – byly to chvíle pokory a vyrovnání. Pak jsem ho odnesl do depozitáře. Před několika dny obraz zmizel, ulevilo se mi. Konečně jsem s ním definitivně skončil.“

Krasl napůl seděl, napůl ležel v křesle, nohy pohodlně natažené pod stolem. V pokoji byla spousta věcí na dívání, ale Robert Knapp hleděl do popelníku. Dost dlouho. Pak otevřel ústa a řekl: „Před třemi nedělemi jsem šel po Národní třídě a potkal jednoho známého. Měl nový klobouk a spěchal na dostihy. Napadlo mě, že už je to strašně dlouho, co jsem si koupil nový klobouk, a tak...“

Krasl řekl: „Proč mi to vyprávíte?“

„Abyste pochopil, že existují příběhy, které druhého prostě nemohou zajímat.“

„Ten můj je pravdivý.“

„Snad. Ale musel bych ho číst v nějakém zaprášeném výtisku Moderní revue. Z vašich úst to tak nezní. Nevíte, čím to je?“

„Asi nejsem dobrý vypravěč.“

„Asi.“

„Vám se to zdá neuvěřitelné. S tím se nedá nic dělat.“ Nahmatal tužku a začal obkreslovat léta na leštěné ploše stolu. „Je to pravda,“ řekl.

„Možná. Ale určitě ne celá.“

Krasl řekl: „Pravda je nepoznatelná běžnou životní praxí.“

Robert Knapp řekl: „Kdy jste zjistil, že obraz zmizel?“

„Je to jedenáct dní. Celou noc jsem maloval a ráno odnesl obraz do depozitáře. Bylo pondělí, spal jsem celé dopoledne v parku. Večer jsem zašel k té skříni, ale obraz tam nebyl.“

„A dál?“

„Nic. Myslel jsem, že ho někdo přenesl nebo tak něco.“

„Myslíte si to ještě teď?“

„Nemyslím si nic.“

„Hrajete to dobře.“

„Podezření z vás čouhá jako noha z rakve,“ řekl Krasl.

Robert Knapp řekl s úsměvem: „Ta noha je tak dlouhá, že kdybyste ji chtěl do té rakve nacpat, musel byste ji zlomit aspoň natřikrát.“ Potom se zeptal: „Budeme si ještě povídat?“

Krasl se zvedl. Stáhl si svetr přes boky. „Přijďte zase někdy,“ řekl.

Robert Knapp se rozloučil a pak se zadíval na prázdné plátno na stojanu. Bylo zaprášené. Také Kraslova tvář byla prázdná.

Prázdná jako dlaň žebráka v půl šesté ráno.

* * *

K polednímu se udělalo horko. Z lesa vanul sice chládek, ale od bílých stěn vesnických chalup se slunce odráželo jako od zrcadla. Robert Knapp poplácal felicii po rozpálené karosérii, nasedl, zacouval do stínu pod lipou a vykročil na kamennou lávku padacího mostu. Dal se dolů k řece, minul ceduli PŘEVOZ 5 MINUT a ukryl se na okamžik ve stínu železničního přejezdu. Po šedesáti metrech chůze došel na čedičovou cestu vedoucí podél trati k Janáčovu hostinci. Čas sníst něco teplého.

Stolky byly čistě prostřeny a ve vázách usychaly astry. Robert Knapp si vybral místo pod stromem přímo na terase nad řekou, objednal si jedno pivo, oběd a kávu a oddal se příjemné nečinnosti.

Řeka plynula velebně a mrtvě. Nikdo se nekoupal – alespoň v dohledu. Bleděmodrá kánoe s přívěsným motorkem poštěkávala na hladině a malovala do vlnek elegantní smyčky. Ty smyčky byly určeny očím děvčete, které sedělo na přídí a máchalo si jednu ruku ve vodě. Ozval se praskavý výstřel. Pak ještě jeden a ještě jeden. Za řekou se zaleskl ve vzduchu bakelitový kotouč a rozlétl se na malé střepiny. Mezi stolky vešel postarší manželský pár. Posadili se.

Robert Knapp snědl oběd a pomalu upíjel ze sklenice piva. Na stolku rozevřel sešit, zašpičatil krejón, zahleděl se na řeku a napsal: Motiv vraždy.

Zapálil si cigaretu, chvíli kouřil a odložil ji do popelníku. Psal dál:

I. Obraz nesouvisí s vraždou

podezřelí – Krasl (citový vztah k Haně, žárlivost)

noční host (mohl přijet za Hanou, ale před ostatními se musel skrývat) – „někdo známý?“ – důvod k vraždě?

nebo

Haninu návštěvu někdo objevil a tato návštěva byla pro pachatele tak závažná, že se rozhodl k vraždě. Ale proč k vraždě Hany?

II. Obraz souvisí s vraždou

podezřelí – Krasl (prokázaná manipulace s obrazem), Hana mohla vědět o krádeži a po rozchodu se stala nebezpečnou.

Spáčil, Machek (oba měli volný přístup do depozitářů).

Ale proč by vraždili?

Noční host (musel mít spolupachatele).

a) Hanu (po činu mohlo dojít k roztržce)

b) ostatní (Hana by se musela něco dozvědět, aby se stala nebezpečnou)

c) noční host mohl být Hanou při činu dopaden, a buď on, nebo jeho spolupachatel Hanu zavraždí.

Jestliže vražda souvisí s krádeží obrazu, musela o ní Hana vědět. Proto musela zemřít.

Podezřelí: všichni.

Robert Knapp se zadíval na papír a podtrhl všechny zmínky o nočním hostu. Neradostně se usmál, zaškrtal všechno, pak obrátil papír a napsal: Wanda (mohla být ve spojení s nočním hostem;

skrývala ho před Machkem a ostatními). Hana možná znala její známé, jednoho potká v noci na zámku.

* * *

Zmačkal papír, nacpal si ho do kapsy, zaplatil, pokynul rukou Janáčovi a vyšel z restaurace. Pomalu se dolouдал k zámku a vystoupil do prvního poschodí. Zamířil k pokoji správce, ale obrátil se a procházel zamyšleně lodžii. Postavil se k oknu a zadíval se na nádvoří. Přecházel tam Machek s rolí balícího papíru v ruce. Měl na sobě svou rubášku a rezavé vousy se mu ve slunci leskly.

Robert Knapp se vrátil ke schodišti a zastavil se před nízkým sekretářem. Vytáhl jednu zásuvku a dlouho na ni hleděl. Na tmavě mořeném a hlazeném dřevě svítila bledá arabeska slonovinové intarzie. Bílá linka se proplétala v složitém ornamentu a vytvářela orientální krajkoví.

Obrátil se od sekretáře, sestoupil na nádvoří a přešel k druhému křídlu s tabulkou SOUKROMÝ BYT. Vystoupil do prvního poschodí a zamířil k béžovým dveřím s měděným kováním a měděným klepátkem ve tvaru lví hlavy. Zaklepal, chvíli naslouchal a zaklepal ještě jednou. Ozvalo se „dále“, Robert Knapp otevřel dveře a vstoupil do příjemné velké místnosti se žluto-fialovou rohoží na podlaze, krbem, dvěma pohodlnými křesly, zaházenými kupou polštářů, kulatým stolkem na jedné noze, fialovou válemdou, jen o poznání bledšího odstínu než rohože, širokou a zřejmě pohodlnou lenoškou, k níž byl přistaven malý elipsovitý stolek barokních tvarů. Vypadal jako pravý. A asi také byl. V místnosti, celé vybílené až na černý výklenek vedle dveří, byl příjemný chládek. V oknech spuštěné žaluzie. Vedle válemdy stála masivní lidová police se spoustou sklenic, několika láhvemi vábně vypadajícího pití, popelníkem a karafou na led. Lednice v pokoji nebyla. Nad policí visely čtyři pistole a pod nimi dva zkrřížené kordy. V křesle, postaveném tak, aby sedící dosáhl pohodlně na sklenice, odpočíval Spáčil a usmíval se na příchozího.

Vstal, řekl, že v takovém horku se dá sedět jediné za staženými okenicemi, že připraví něco studeného k pití, odešel do vedlejší místnosti a vrátil se se sklenicí sifonu.

Robert Knapp řekl: „Jen něco slabého.“ Posadil se ke stolu, a když obdržel chladivou sklenici s něčím, co příjemně vonělo whisky, zapálil si cigaretu. „Viděl jste někdy obraz, který se jmenuje Zátíší s kolibříky a mrtvou Amazonkou?“ zeptal se.

Spáčil přendal sklenici z jedné ruky do druhé a přikývl. „Krasl podle něho maloval. Dost jsme o něm mluvili.“

„Ten obraz byl ukraden.“

Spáčil se zeptal: „Kdy?“ Zachrastil ledem a postavil sklenici na lavici. Usedl naproti poručíkovi.

„Předminulé pondělí ho viděl Krasl naposled.“

„A co dál?“

„To je právě to. Nic. Nebo skoro nic. Krasl tvrdí, že ho odnesl do depozitáře a pak si všiml, že není na svém místě. Nestaral se, kde je.“

Spáčil řekl: „To je ale dost podivná historie, ne?“

„Předtím ale sňal z obrazu rám. Ten rám se našel v té jeho cimře, co má malířské potřeby. Nevypadal, že by se ho ta záležitost nějak dotkla.“

„To dokážu pochopit,“ řekl Spáčil. „Dělo se tu toho v poslední době trochu moc.“

Robert Knapp přikývl. „Dostala se mi do rukou zajímavá fotka. Je na ní Hana s nějakým fešákem a střílí po něm zamilovaně očima. Ta fotka neměla zřejmě spatřit světlo veřejného světa. Našel jsem ji v Praze. Wanda o ní věděla, ale nepospíchala s tím, aby mi o ní řekla.“

Spáčil se zatvářil rozmrzele. Přenesl si sklenici ke stolu. „Jak to s tím chlápkem vypadá?“

„Nijak. Pochybuji, že se nám podaří zjistit, kdo to je. Kromě té fotky o něm nic nevím. Někdo by ale o něm vědět měl.“

„Na scéně se objevil další muž,“ řekl Spáčil. „Máte na mysli tohle?“

„Víceméně.“

„Někdo, kdo dobře znal Hanu, kdo si ji ochočil a dozvěděl se, co se dozvědět potřeboval. Ta fotka by byla dobré vodítko. Jenže ten někdo by musel mít stoprocentní jistotu, že o něm kromě Hany nikdo neví. Mohl sedět někde v Praze nebo v Nové Pace a režírovat svou prodlouženou ruku. Jen se mi nezdá, že by toho byla Hana schopna. Ona měla Krasla ráda a byla dost chytrá, aby věděla, že to na něho spadne.“

„Nemusela všechno vědět.“

„To je trochu přitažené za vlasy. S takovým obrazem se nestrká z jednoho místa na druhé pro nic za nic. Hana studovala kunsthistorii a měla o věcech páru. Ji nikdo nemohl vodit za nos,“ zamyslel se a nahmatal cigaretu. Škrtl sirkou, připálil si, silně potáhl a odložil ji do popelníku. „Třeba ji nikdo za nos nevodil,“ řekl.

„Třeba.“

„Třeba ji jen požádal o nějakou službu, která vypadala nevinně.“

„Jak si to představujete?“ řekl Robert Knapp.

Spáčil příkývl. „Ten tajemný muž v pozadí se mi příliš nezamlouvá. Fotografie nemusí nic znamenat. Myslím, že nemusí mít přímou spojitost s vraždou. Hana asi doopravdy byla do případu s obrazem zapletena. Ale nemusela vědět, že jde o krádež, nebo o ni alespoň nešlo v prvních fázích. Nezamlouvá se mi, že by byl ukraden zrovna obraz, který chtěl Krasl kopírovat. Hana, nebo ten někdo, nebo někdo úplně jiný, nebo někdo prostřednictvím Hany, požádal Krasla, aby namaloval kopii. Při troše štěstí, když narazíte na nějakého potrhleho sběratele starožitností, můžete udělat kšeft i s babiččinou truhlou, když takovému člověku namluvíte, že jde o truhlici princezny Zelenoočky. Ten někdo si tedy objednal kopii a zatím smluvil kšeft. Obraz měl vyrobit Krasl. Pokusil se o to, ale buď si to rozmyslel, nebo ho prostě začalo zajímat něco jiného, a slib nedodržel. Možná, že ani nevěděl, co na něm Hana chce. Mohla mu namluvit, že by ten obraz ráda měla jako památku a podobně. Předtím mohla existovat dohoda, že Hana dodá kopii obrazu, ten někdo ho prodá a shrábne peníze, které si

pak měli rozdělit. Takhle to bylo naplánované a pak ta příprava byla v tahu, protože Krasl obraz nenakreslil.“

Robert Knapp řekl: „Pomalů se dostáváte k tomu tajemnému muži, který se vám nehodil.“

Spáčil pokýval hlavou. „Když teď o tom přemýšlím, máte pravdu. Dosadíme ho zase chvilku do hry.“ Pokračoval: „Ten někdo se dozví, že celá jeho bouda spadla jako stavba z karet, a nechce se s tím smířit. Mohlo jít o docela slušné peníze. Musel předpokládat, že Hana nic nevyžvanila. A to klidně mohl. Bylo na ni spolehnutí. Rozhodl se, že celou věc vezme sólo. Není kumšt dozvědět se šikovnými otázkami, jak to na zámku chodí, kde je obraz, případně jak by se dal odnést. To by nebylo nic složitého. Je také možné, že o svém plánu Haně řekl a ponechal jí volbu jít do toho s ním, nebo se stáhnout a nechat mu volnou ruku. Mohl jí také pohrozit. Ať už to bylo, jak chce, došlo zřejmě k nějaké dohodě. Ten muž se rozhodl, že obraz ukradne. Hana buď dobrovolně, nebo pod nátlakem souhlasila. Třeba souhlasila jen proto, aby získala čas, nebo nevěřila, že se to povede. Ten neznámý musel vědět o našich nedělních večírcích. Věděl, že bude celý zámek prázdný, a ti, co budou přítomni, že se budou zajímat o jiné věci. Mohl mít dost dobře i klíče. To lze zařídit. Mohl si celý terén hezky obhlédnout jako řadový turista.“

Robert Knapp se zvedl, odešel k polici, stríkl si do sklenice trochu sifonu a vrátil se na místo. Řekl: „Můžete mluvit dál.“

Spáčil vzal cigaretu z popelníku, dvakrát vdechl kouř a zamáčkl ji. Pohodlně se opřel do židle. „Mohl se dokonce dostat i zcela legálně do depozitářů. Pouštím tam někdy návštěvníky, když se prokáží nějakou legitimací vědecké instituce nebo když jde třeba o novináře nebo studenty. Obstarat si takový průkaz je legrace. Koneckonců mohl být docela dobře pravý. A teď se dostáváme k té nejtruchlivější části příběhu. Muž přišel, ukradl, zavraždil a odešel.“ Spáčil domluvil, dopil jedním douškem to, co ve sklenice ještě zbývalo, a namíchal si další. Robert Knapp odmítl. Řekl:

„Vypadá to náramně jednoduše, ale tak lehce to přece jen nepůjde. Předně: Jak přišel? Jak ukradl? Jak zavraždil? A jak odešel? Můžete to vzít hezky popořádku?“

„Co kdybyste to zkusil zase pro změnu vy?“

„Tohle je přece vaše verze.“

„Ale postavená z vašeho materiálu.“

„Mám ještě nějaký v rezervě,“ řekl Robert Knapp. „Zapomněl jste hovořit o maskách. Ty se totiž do dnešního dne nenašly.“

Spáčil řekl: „To si nechám až na konec. Teď bych se pokusil o ty odpovědi, jestli vás to nenudí.“

„Naopak. Pokračujte, pane Spáčil. Hodně z toho, co jste řekl, mě napadlo. Jsem rád, že to slyším také z jiných úst.“

Spáčil netečně zakýval hlavou. Dopřál si pořádný doušek a ukázal rukou k lavici. „Neupejte se,“ řekl, „klidně si najeďte.“

Robert Knapp poděkoval.

Spáčil řekl tiše: „Nevím, jak přišel. Buď to bylo otevřeno, nebo ho uvedla Hana, nebo si otevřel vlastním klíčem. To je jedno. Teď se ovšem naskytá dost důležitá otázka.“

„A ta zní?“

„Vy to přece víte.“

„Zda nejdřív kradl a pak vraždil, nebo nejdřív vraždil a pak kradl, a když nejdřív kradl, tak proč vlastně vraždil. Jestli nejdřív vraždil, muselo někde něco selhat.“

„Právě. Mohl zajít nejdřív za Hanou a pokusit se ji přemluvit – a ta odmítla. Nebo obraz ukradl, zašel za Hanou a chtěl ji opět přetáhnout na svou stranu. Třeba ji miloval. Stávají se i takové věci.“

Robert Knapp řekl: „Dobře. A teď to zkuste s těmi maskami. Pak vám ještě něco povím.“

Spáčil řekl: „Měl byste to vyklopit rovnou. Abych se zbytečně neunavoval. To není fér, když taháte trumfy z rukávu. Například, co ti chlápkové z daktyloskopie. Trefili něco?“

„To si necháme na konec,“ řekl Robert Knapp. „Dokončete to.“

V pokoji zavládlo ticho. V Spáčilově tváři se objevila únava. Mohla to být také nechut' nebo hnus. Díval se poručíkovi do očí, ale

zdálo se, že ho vůbec nevnímá. Promluvil teprve po chvíli: „Nejdříve ale musím udělat něco, do čeho se mi vůbec nechce.“

Robert Knapp řekl: „Udělejte, co musíte udělat.“ Spáčil řekl: „Potřebuju dalšího tajemného muže.“

„Poslužte si. Pomalu se dostáváme do správného žánru. Ještě párek upírů, jednoho ghúla¹² a jsme u Poeů doma.“

Spáčil se tvářil vážně. „Tajemný muž měl komplice,“ řekl. „Ten společník neodešel s vrahem. Nebo vrah nebyl vrah. Nebo tajemný muž není vůbec tajemný.“ Zarazil se.

Robert Knapp řekl: „Na vašem vyprávění se mi líbí, jak umíte používat spojku nebo.“

Spáčil se rozesmál. Byl to příjemný smích. Promnul si dlaněmi tváře a pak položil obě ruce na stůl. „Teď byste mi měl připíchnout hvězdu šerifova pomocníka. Namluvil jsem toho spoustu. Máte v rukávě ještě nějaké eso?“

„Mám. Na dveřích, co spojují zámeckou lodžii s chodbou vašeho bytu, se našly otisky prstů. Ty dveře jsou přece trvale zamčené, ne?“

„Bývají zamčené. Nedávno jsem tamtudy stěhoval tuhle lavici. Mám ji vlastně vypůjčenou. To je asi čtrnáct dnů.“

„Ano, to může být. Na klice je jeden starý otisk váš a pak zcela zřetelné otisky někoho, koho neznáme.“

Spáčil poposedl v židli a za hezkou chvíli přikývl. „Tím některá nebo odpadají,“ řekl.

„S těmahle spojkama je vždycky potíže,“ řekl Robert Knapp.

„Vypadá to dost logicky. I když je zámek uzamčen, kolem našeho bytu se dá projít na nádvoří. My dveře nezamykáme.“

„Kdo my?“

„Já a moje žena,“ řekl Spáčil. „Bydlí tady vedle, když tu bydlí.“

„Je teď doma?“

„Ne.“

„Kde máte děti?“

---

¹² Stvůra arabského folklóru, která přebývá na hřbitovech, pohřebních místech, na místech s větší koncentrací smrti a na jiných neobydlených místech. *Pozn. red.*

„Růžena je poslala k babičce na prázdniny.“

Robert Knapp přimhouřil na Spáčila unavené oči. „Opravdu si myslíte, že měl vrah společníka?“

Spáčil se usmál, ale pak mu tvář ztvrdla. Pohyboval rty, jako by je měl přimrzlé k sobě. „Buďto měl vrah společníka, nebo neměl... a pak neodešel...“ polkl naprázdno a pevně řekl: „Neodešel, a je na zámku, žije na zámku, je to někdo z nás.“

„Nebo jsme vynechali nějaké nebo,“ řekl Robert Knapp. „Vím ještě o jednom. Buď obraz zmizel, byl ukraden, nebo nebyl ukraden.“

Spáčil vstal, sebral popelník a vysypal ho do krbu. Vedle krbu na zdi visela police na knihy, zhotovená z kovových perforovaných konzolí. Na spodní přihrádce, vedle zelenohnědých hřbetů kompletního vydání Brockhausu, stál telefon. Vedle cínová konvice a stojánek na dýmky. Spáčil vybral novou krabičku zápalek, cigarety, jednu si vzal a připálil si. Popelník odnesl zpět ke stolu. Nesedl si. Řekl: „Já vím ještě o jednom.“

„Tak mi ho přihrajte.“

„Buď mluvíte pravdu, nebo si děláte legraci.“

Robert Knapp zabručel, že tak nějak to bude, poděkoval za rozmluvu a ztracený čas a odporoučel se. Spáčil řekl, že ho těšilo.

Robert Knapp prošel prázdnou chodbou a sešel na nádvoří. Pod podloubím lodžie, u stolku, kde se prodávaly vstupenky návštěvníkům, seděl Krasl a hleděl zadumaně mezi škvíry dláždění, odkud vyrážela tráva. Zvedl pomalu hlavu a jeho oči spočinuly na poručíkových nohou. Robert Knapp došel až k němu a opřel se o lenoch židle. „Kde je teď pan Machek?“ zeptal se.

„Někde v depozitářích. Připravuje novou instalaci, šel se porozhlédnout po rámech.“

„Můžete mi věnovat chvílku?“

„Jistě.“ Krasl se zvedl a zasunul pečlivě židli. Pohyboval se malátně. Řekl: „Napadlo mě, že byste si mohl vzít do úschovy na pár dní tu bouchačku. Ten náboj jsem doplnil, jestli z toho nebudete nic dělat.“

„Proč vás to napadlo?“ řekl Robert Knapp.

Krasl mávl rukou a pomalu, loudavě se otočil. „Je v trezoru,“ řekl.

„Podruhé si s tím nehrajte, mládenče,“ řekl Robert Knapp. „Znám na podobné věci pár nepříjemných paragrafů.“

Krasl šel před poručíkem ke schodišti a společně vystoupili po těžkých stupních. Na odpočívadle Robert Knapp řekl: „Máte plán katakomb?“

„Ne. Nic takové není. Neměli ho ani Lobkovicové. Ty práce nebyly nikdy dokončeny. Vloni jsme se pokoušeli takový plán nakreslit s Machkem, ale jsou na něm jen úseky, které jsme prošli.“

„Rád bych se na něj podíval.“

„Pojďte se mnou,“ řekl Krasl, „mám ho v kanceláři.“

V zeleně natřeném trezoru ležely štosy propagačního materiálu, balíčky pohlednic, dvě kola zelených a žlutých vstupenek, tři baterky, malá příruční pokladna a návštěvní kniha. Ve spodní přihrádce role bílého pauzáku. Krasl odemkl pokladnu a podal poručíkovi malou automatickou pistoli. Robert Knapp vysunul zásobník a podíval se do nábojové komory. Přičichl k hlavni a vypáskoval náboje. „Máte ještě nějaké?“

„Dostal jsem jen jeden zásobník.“

„Zbrojní pas máte v pořádku?“

Krasl přikývl a podal poručíkovi roli papíru. „To je ten plán. Pochybuju, že z něho budete moudrý.“

Robert Knapp se zadíval na pažbu pistole, na jedné straně jakoby vypilovanou. „Co je tohle?“ zeptal se.

Krasl řekl: „Zamknul jsem jednou do trezoru myš.“

„Vyčistíte ji,“ řekl Robert Knapp a podal Kraslovi pistoli nazpět. „Přetřete ji trochu vazelínou.“

Krasl zasunul pojistku a vrátil pistoli do pokladny.

„Mohl byste mi půjčit jednu baterku?“ zeptal se poručík. „Děkuju.“ Na stole rozvinul plán a zatěžkal ho na jedné straně baterkou, na druhé straně popelníkem.

Krasl zamkl pokladnu a hnul se ke dveřím. „Můžete tu klidně zůstat, já se půjdu podívat za Machkem. Kdybyste mě pak potřeboval, budu na nádvoří,“ řekl, a aniž počkal na odpověď, odešel z místnosti.

Robert Knapp se věnoval nákresu. Přinesl si od okna židli a usedl.

Nákres nesl nápis II. PATRO a byl na něm sice tužkou, ale velice pečlivě zanesen spleť pŕdorys se šipkami namalovanými červenou tužkou. Některé části byly vyšrafovány a do celého obrazce byly vepsány nesrozumitelné značky: křížky, kolečka, hvězdičky a několik otazníků. Pro někoho to mohlo mít velký význam, ale Robert Knapp to nebyl.

Studoval plán asi deset minut, když zazvonil telefon. Zazvonil ještě jednou. Robert Knapp se zvedl, uchopil sluchátko, řekl „haló“ a zaposlouchal se do tikotu vzdáleného hodinového strojek. Dívčí hlas řekl: „Verany zámek? Nezavěšujte, máte tu meziměsto.“

Ve sluchátku cvaklo a ozval se chraplavý šumot. Potom řekl mužský hlas:

„Haló, zámek?“

„Ano.“

„Mohl byste mi dát k telefonu slečnu Felixovou?“

Robert Knapp se rozhlédl po místnosti. Řekl: „Moment, podívám se,“ položil sluchátko na stůl, odešel ke dveřím, otevřel, zavřel a vrátil se ke stolu. Přiložil sluchátko k ústům a řekl: „Hana je v expozici, mohu vám ji zavolat. Kdo volá?“

„Můžete ji zavolat?“

„Koho mám ohlásit?“

Robert Knapp slyšel jen ticho a svůj vzrušený dech. To ticho trvalo příliš dlouho. Řekl: „Haló!“ Poslouchal jen těžké mrtvé, zlověstné nic. Pak v telefonu cvaklo a ozval se oznamovací tón.

Robert Knapp si vložil mezi rty cigaretu, vytočil číslo a posadil se na roh stolu.

„Ústředna,“ řekl dívčí hlas.

„Dobrý den, slečno. Tady poručík Knapp. Pamatujete se ještě?“

„Jak by ne,“ řeklo děvče. „Vy jste ten chlápek, co nikdy nedodrží slovo. Už jste si to rozmyslel?“

„Rozmyslel,“ řekl Robert Knapp. „Jak se jmenujete?“

„Linda.“

„A dál?“

„Rulíková. Vy na to jdete od podlahy. Bydlím...“

„Počkejte,“ přerušil ji. „Chtěl bych vás poprosit o službu. Slibuju vám...“

„Tak prostě, ale hezky.“

Robert Knapp řekl: „Zůstane to mezi námi.“

„Jasně, poručíku. Všechno zůstane mezi námi. Jen já a vy a šumějící splav.“

„Dobře. Teď ale poslouchejte. Před chvílí jste spojovala meziměstský hovor k nám na zámek. Potřebuju nutně vědět, kdo to volal.“

„To je tajemství.“

„Já vím.“

„Tak zavěste.“

Robert Knapp poslušně zavěsil. Utrhl rozžvýkaný filtr a zapálil si. Když zazvonil telefon, položil cigaretu na hranu stolu.

„Máte štěstí,“ řeklo děvče.

„Já vím.“

„Vy nějak všechno víte. Kdo vlastně jste?“

„Vím všechno, co vím, na druhé straně zase nevím, co nevím.“

„Aha, filozof v uniformě. Vybarvujete se.“

„Podívejte se, slečno,“ řekl Robert Knapp trochu netrpělivě, „když mi teď povíte, kdo to volal, budu vědět i to, co nevím, a zároveň mi dáte příležitost vám osobně poděkovat.“

„Náhodou se to dalo zjistit, volal nějaký Kittnar z poštovního úřadu v Jetřichovicích. To je takové rekreační místo za Děčínem. Jezdí tam Pražáci na víkend.“

„Děkuji vám, slečno. Rozhodně vás zavolám zítra nebo pozítří.“

„Čekám, poručíku,“ řekla dívka a zavěsila.

Robert Knapp svinul plán, nacpal si baterku do kapsy a odešel do svého pokoje. Zamkl nákres do skříně, vyšel z místnosti a sestoupil do přízemí. Krasl na nádvoří neseděl. V žádném okně nikdo nevykukoval, žádné dveře se tajemně nepřivřely, když okolo nich kráčet. Robert Knapp zamířil do levého křídla k Machkově dílně. V zámku byl klíč. Vzal za kliku a dveře se otevřely. Za nimi nebyl nikdo. Opatrně je zavřel a prošel chodbou ke vchodu do podzemí. I tyhle dveře byly odemčené. Robert Knapp rozsvítil baterku a vydal se podle vlhké zdi. Ušel asi padesát metrů a pod podrážkami mu začvachtala voda. Baterka svítila prachmizerně.

Chodba se zatáčela v pravém úhlu a ústila do prostornější místnosti s klenutým stropem. Vedly z ní troje dveře. Tři černé díry, vlhké a páchnoucí ztuchlinou. Do jedné vstoupil. Chodba končila asi po třiceti krocích hromadou suti, druhé dveře byly vstupem do místnosti dlouhé asi patnáct metrů, s řadou výklenků vytesaných do kamene. Třetí otvor končil kamennou zdí s vybouraným otvorem dole u země. Někdo, komu by na tom hodně záleželo, by se tamtudy klidně mohl protáhnout, někdo jako Robert Knapp.

Za přepážkou byla tma a ticho. To ticho přímo pulzovalo a šumělo – bylo to ticho téměř hmatatelné. Jenže netrvalo dlouho. Snad se uvolnil kámen léta větrající, snad přeběhla krysa a shodila promočenou omítku.

Robert Knapp chvíli poslouchal, zhasl baterku a stáhl si boty. Šel pomalu kolem zdi a nevěděl kam. Pod nohama mu začvachtala voda. To začvachtání by se doneslo k uším vzdáleným snad sto metrů, jestli tam nějaké byly.

S dlaní na stěně chodby prošel padesát kroků a narazil na kámen, hmatal doprava asi deset metrů a našel otvor. Podlaha se svažovala. Rozpřáhl ruce a dotkl se prstem stěny. Zastavil se.

Potom uslyšel ten zvuk znovu. Zazněl blízko, jako opatrné šoupnutí nohou nebo mávnutí netopýřího křídla.

Robert Knapp se odpoutal od zdi a kráčet dalších čtyřicet kroků, zastavil se a pět minut naslouchal. Neozvalo se nic. Tma a naprostá bezhlesnost se spojily v kompaktní, hustou a lepkavou hmotu.

Dalších pět minut trvalo téměř půl dne. Ale ani půl dne netrvalo věčně. Robert Knapp rozsvítil baterku a namířil kužel světla do úzké chodby, obrostlé něčím, co vypadalo jako vyšisovaný lišejník. Asi patnáct metrů před ním chodba končila dvěma průchody na levé a pravé straně.

Robert Knapp došel na konec chodby a posvítil napravo do podlouhlého sálu se čtyřmi východy. Možná, že to byly jen výklenky. Zatočil stínítkem baterky a kužel zúžil. Vycouval z průchodu a narovnal se. Za jeho zády něco zasvištělo a rozčeřilo stojatý vzduch. Ze tmy vypluly rudé kruhy a roztančily se milióny neposedných, rudých, palčivých hvězd.

Pak byla jen tma, černá a bezbolestná tma bezvědomí.

* * *

Baterka svítila. Ozařovala kus kamenné podlahy a jednu botu. Hodinky matně světélkovaly, ale netikaly. Sklo bylo až příliš důkladně rozbité, pásek trochu moc utažen. Jinak bylo všude ticho, klid a mír.

Robert Knapp pohnul rukou a pak ta ruka poskočila ke kapse. Náboje byly na svém místě. Dokonce i jeho pistole. Zvedl se na kolena a ohmatal si zátylek. Krev netekla. Zato hlava pořádně brněla. Sebral obě boty, obul se, zlehka si ohmatal hlavu a vykročil. Do žádného výklenku nenahlédl, žádná postranní chodba ho nezajímala.

Prošel zpátky, prosoukal se otvorem v zadní přepážce a otevřenými ústy dýchal svěžejší vzduch.

Klíčem v zámku Machkovy dílny nikdo nepohnul. Alespoň to tak vypadalo. Po chodbách nikdo neutíkal, slunce svítilo do oken a stín na nádvoří se posunul o pár dlaždic.

Krasl seděl na své židli a hleděl zasmušile na stvol srhy laločnaté, mírně se pohupující v závanech větru. Když okolo něho Robert Knapp procházel, zvedl oči a zase je sklopil.

Robert Knapp odešel do svého pokoje a zadíval se do zrcadla. Nic příjemného neviděl. Neviděl ani nic hrozného. Přinesl vodu,

omyl si obličej, převlékl ponožky, vyčistil boty a vykartáčoval kalhoty. Ze skříně si vzal aktovku, vložil do ní revolver, oblékl si čistou košili a vyšel z pokoje.

Odešel k autu, hodil aktovku na zadní sedadlo, nastartoval, vycouval na cestu a odjel z toho poklidného místa.

Kapitola VII

Nevstupuj, myslíš-li na návrat

Za poslední křižovatkou před Děčínem předjel felicii příslušník na bleděmodré jawě, trochu zpomalil a zamával červenou stopkou.

Robert Knapp zajel na krajnici, zastavil a vypnul klíček. Příslušník opřel motorku o patník, odsunul si z očí brýle a na ztuhlých nohou došel k autu. Zasalutoval a řekl: „Silniční hlídka. Překontroloval jste si vozidlo před započítím jízdy, soudruhu řidiči?“

Robert Knapp řekl, že ano, a zeptal se, co má být.

„Svítlí vám brzdová světla. Klamete tím ostatní řidiče. Zajed'te si v Děčíně do servisu, ať se vám podívají na obložení. Servis je na výpadovce k Teplicím. Takhle s tím jezdit nemůžete.“

Robert Knapp vystoupil, podíval se na světla, která opravdu svítla, poděkoval a nastartoval. Příslušník zasalutoval a odfrčel zpět.

V opravně našel Robert Knapp mladíka pod nazelenalou volhou, zainteresoval ho zbrusu novou padesátikorunou a obdržel slib, že si může tak za hodinu přijít. Zajel s vozem nad montážní kanál, předal mladíkovi klíčky a odešel do města.

Posadil se do parku u nádraží a pozoroval čtvrt hodinky dvě ženy, které uhrabávaly valounky pod osmi fontánkami před hotelem Grand. Vstal, přešel ulici a zastavil se u obchodu s vábně upravenou výlohou. Vešel.

V místnosti ozářené intimním světlem skrytých zářivek stála za chromovaným pultem s kávovarem a malou výlevkou zakrytou umakartovou stříškou dívka. Leštila sklenice a vyrovnávala je do úhledné pyramidy. Řekla: „Dobrý den, pane. Co si budete přát?“ a otřela si prsty do bílé utěrky. Měla bledý, souměrný obličej, orámovaný světlými vlasy, které jí spadaly v upravených lokýnkách přes uši. Naškrobená čelenka svítla nad hladkým, rovným čelem.

Na sobě měla černý svetr s malou zástěrkou, žluté náušnice sestavené ze tří kruhů, žlutý náhrdelník a žlutý náramek.

Robert Knapp si objednal salát z volské tlamy obložený rajčaty, tři chlebičky s kaviárem, džus a kávu.

Dívka ho s úsměvem vyslechla, pokynula rukou, aby se posadil, že ho hned obslouží. Uchopila stříbrné kleště a začala rovnat na stříbrný tácek chlebičky.

Robert Knapp přešel do oddělené části prodejny, usedl ke stolku a zadíval se na šedou zeď s reprodukcí od Modiglianiho. Stěny byly obloženy světlým dřevem a tvořily římsu s několika vázami, hmoždířem, dvěma cínovými svícny a máselnicí. Na podlaze byl hráškově zelený běhoun bez jediné skvrny. Za přepážkou, rovněž ze světlého dřeva, zářil pult a za ním sestava zasklených polic s láhvemi, zákusky, bonbóny a drobným zbožím. Židle byly pohodlné, potažené černou koženkou. Ve štíhlé váze vedle kávovaru zářila fialová chryzantéma. Na stolicích byly další a šířily místností lehkou kořeněnou vůni.

Dívka přinesla podnos, odstranila ze stolku neviditelné smítko a lehce se dotkla květin ve váze. Řekla: „Dobrou chuť, pane. Kávu vám přinesu, hned jak se najíte.“ Vrátila se za pult a odvrátila oči ke vchodu, připravena obsloužit dalšího zákazníka. Robert Knapp dojedl, vypil džus, pak kávu, která chutnala jako skutečná káva, vstal a přistoupil k dívce.

„Jste spokojen, pane?“

Robert Knapp se usmál. Řekl: „Rád bych si koupil něco pro dlouhé večery. Třeba támhletu láhev.“

„Ta je dost drahá, pane,“ řekla s omluvou. „Cenovky kazí vzhled.“

„Máte něco lepšího?“

„Ne, pane. Vybral jste si skvělou věc. Nic lepšího u nás nedostanete.“

„Za peníze už asi ne,“ řekl Robert Knapp. „Nešlo by to nějak jinak?“

Dívka na něm utkvěla krátkým, klidným pohledem. Měla rudá ústa pečlivě obkroužená rtěnkou a modře podmalované oči. Ne moc. Horní ret byl vyšší než spodní. „Bez peněz si můžete sotva něco koupit,“ řekla.

„To jsem nemyslel.“

„Já vím, pane. Mám vám tu láhev zabalit?“

„Ne, děkuji vám,“ řekl. „Nevíte, kudy se dostanu do Jetřichovic?“

Dívka pokrčila čelo a mimoděk si přiložila hřbet ruky ke tváři. „Přejeďte most a jeďte pořád podle trolebusového vedení až na konečnou. Asi tři kilometry za Děčínem odbočte vlevo na Ludvíkovice. Držte se stále vlevo. Je to asi patnáct kilometrů.“

Poděkoval.

Dívka řekla: „Nemám vám udělat balíček na cestu, pane?“

Robert Knapp řekl, že děkuje.

„Jak si přejete, pane,“ řekla dívka, vyšla od pultu a doprovodila poručíka ke dveřím. „Doufám, že jste byl spokojen. Až se budete vracet, zastavte se u nás. Ráda vás obsloužím, pane.“

Vyšel z obchodu a dívka za ním ohleduplně zavřela dveře.

Robert Knapp překročil dva stupně schůdků, vrazil do kočárku a omluvil se mladé ženě, která se na něho stydlivě zasmála zpod brýlí. Zastavil se, štípl se do ruky a zatahal za rukáv postaršího gentlemana, který postával se slaměným kloboukem na hlavě u obrubníku. Muž se dotkl prstem krempy a řekl: „Co si přejete, pane?“

„Jak se jmenuje tohle město?“

„Děčín, pane. Chcete někam zavést?“

„Děčín v Čechách?“

„Ano, Děčín v Čechách, tahle část města se dřív jmenovala Podmokly, německy Bodenbach, potom...“

„Který rok se teď píše?“

„Není vám nevolno, pane?“ zeptal se muž a zatěkal poplašeně očima. „Snad bych vás doprovodil...“

Robert Knapp poděkoval, řekl, že je všechno v pořádku, přeběhl ulici a minul po špičkách staříka spícího na lavičce.

Zašel na poštu, zavolał Wandě a odešel do autoopravny. Vyzvedl opravený vůz a přesně podle pokynů dívky z bistra odjel do Jetřichovic. Zastavil na místní poště, dozvěděl se od slečny za přepážkou, že pan doktor Kittnar vlastní chatu nad koupalištěm, u volejbalového hřiště, že má chatu číslo 10/I, poděkoval a stejnou cestou, jako přijel, se vrátil asi dva kilometry táhlou, pozvolna stoupající zatačkou. Zaparkoval u autobusové zastávky vedle cedule s nápisem VÍTÁ VÁS LETOVISKO JETŘICHOVICE a vystoupil.

Letní rezidence pana Kittnara stála malebně přilípnutá ke skalnímu převisu, na malém intimním prostranství, vroubeném polovzrostlými smrčky na jedné straně a hladkým střiženým trávníkem, který přecházel v alpínku, na straně druhé. Byla to chata s kamennou podezdívkou a patrem z modřínového dřeva, s rozsáhlou přízemní halou, dvěma ložnicemi v podkroví a plošinou na opalování nad garáží se stahovací roletou. Před garáží stál taunus v barvě myši šedi a malý capart v trenýrkách ho utíral mokrým hadrem. K chatě vedla sametovým trávníkem úzká pěšina, zhotovená ze zapuštěných valounů. Vzadu, pod mohutnou borovicí, vyrostlou zřejmě právě pro tyto účely, bylo ohniště, lavice z březových větví, plátěné lehátko a metrový samorost, připomínající tuleně, lachtana, lvouna nebo něco jiného. Z otevřeného okna v podkroví se nesl klapot psacího stroje.

Robert Knapp prošel brankou v plotu ze zeleného pletiva a zamířil k domku. Když byl asi v polovině cestičky, vyšla z chaty žena, naklonila se přes zábradlí verandy směrem ke garáží a zavolala: „Jakube, nech to auto, tatínek ti přece říkal –“ pak se otočila a zadívala se na poručíka.

„Hledáte někoho?“ zeptala se. Byla to brunetka střední výšky, vlasy měla podvázané šátkem, na sobě měla světlezelené široké pantalonky, černou vestu s žokejskými šosy a na nohou slipy ze semiše a s pohodlným podpatkem.

Robert Knapp řekl: „Bydlí tady doktor Kittnar?“

„Ano. Co si přejete?“

„Rád bych s ním napsal interview pro náš časopis.“

„Pro který časopis?“ zeptala se. Sešla ze schodů a podala mu ruku. „Kittnarová.“

„Robert Knapp.“

„Pro který časopis pracujete, pane Knappe?“

„Pro Vědu a život.“

„Jindřich si to s vámi domluvil?“

„Ne, chtěl jsem ho požádat...“

„Nerada bych ho rušila,“ řekla. „Odjel z Prahy, aby měl čas a klid. Nepočkalo by to, až se vrátí?“

„Rád bych si s ním promluvil, určitě bude souhlasit.“

Chvíli přemýšlela. „Pojďte dál. Zavolám ho. Promiňte, ale pořád ho otravují,“ řekla s omluvným úsměvem a zavedla poručíka do haly s bílým kobercem, dvěma křesly, masívním stolem s vyřezávanými nohama a trnožemi, lavicí s polštářovaným opěradlem a vykládaným sekretářem.

Robert Knapp se usadil do jednoho křesla, přitáhl si stojací popelník a čekal.

Dr. Kittnar vypadal přesně jako na fotografii: sympaticky, inteligentně a přiměřeně movitě.

Podali si ruce, představili se, nabídli si cigarety a usedli k vyhaslému krbu.

Kittnar zavolal: „Elen!“ a když se Elen objevila a usmála na celý pokoj, řekl: „Udělej nám kávu, miláčku. A můžeš nahoře poklidit, pro dnešek jsem skončil.“

Elen řekla: „Ano, miláčku,“ otočila se a zametla práh nohavicemi. Měla přiměřené boky, přiměřená stehna a přiměřená ňadra. Byla to krásná žena.

Robert Knapp se uvelebil v křesle a řekl: „Na čem pracujete, pane doktore?“

„Chtěl bych dokončit svou práci o Rousseauovi. Základem té práce jsou mé přednášky a materiály, které byly zveřejněny v březnu na pařížském sympoziu. Četl jste některé?“

„Ne.“

„Ale četl jste něco od něho?“

„Ne.“

„A víte, kdo to byl?“ zeptal se.

„Snílek. Myslel si, že je lidská duše čistá jako lilium.“

„Chm,“ řekl doktor Kittnar. „Vlastně máte pravdu. Celá ta jeho krásná teorie má malou vadu.“

„Jakou?“

„Není to pravda.“ Kittnar se trochu zasmál. „Z hlediska literární vědy ale –“

Robert Knapp řekl: „Já nejsem novinář, doktore.“

„A kdo tedy?“

„Od Bezpečnosti.“

Do pokoje vešla paní Kittnarová, přisunula ke křeslům stůl a postavila na něj kávu, cukřenku a čistý popelník. Doktor Kittnar poděkoval. „Nech nás s panem redaktorem o samotě,“ řekl. Sledoval ji pohledem ke dveřím, pak se pootočil v křesle a řekl: „Ukažte mi něco, abych tomu věřil.“

Robert Knapp mu podal legitimaci, doktor Kittnar na ni zběžně pohlédl a vrátil ji. „Co vás přivádí, pane Knappe?“ zeptal se. Obočí se mu stáhlo do lehkých vrásek.

„Tohle,“ řekl Robert Knapp a položil na stůl mosazný klíč.

Doktor Kittnar do něho dloubl prstem: „Co je to?“

„Otvírák na konzervy.“

„Pane Knappe,“ řekl doktor Kittnar vážně, „šel jsem spát včera v půl čtvrté, vy jste jel tři hodiny autem. Jsme oba unaveni, vy možná víc než já. To ale pořád ještě neznamená, že si musíme říkat nezdvořilosti. Neztrácejme čas. Nevím, jak váš, ale ten můj má docela slušnou cenu. Domnívám se, že bychom se mohli něčeho napít, co říkáte?“

Robert Knapp neřekl nic.

Doktor Kittnar odešel a přinesl dvě sklenice a láhev sodovky. Napili se.

„Nikdy jste ten klíč neviděl?“

„Ne.“

„Nevíte, od čeho je?“

„Ne.“

Robert Knapp si přisoupl křeslo blíž ke stolku a řekl: „Co kdybyste to přece jen zkusil s pravdou? Bude to jednodušší.“

Doktor Kittnar vrhl na poručíka podrážděný pohled. „Očekávám,“ řekl, „že ten klíč uvedete do nějaké souvislosti, než mi nasadíte želízka.“

„Ta souvislost se jmenuje Wanda Klementová.“

„Bohužel.“

„Bohužel co?“

„Neznám ji,“ řekl doktor Kittnar pevně. Upil ze sklenice a dolil si sodovku. Oči mu tančily pokojem. Tvář povadla.

„Tak dobře,“ řekl Robert Knapp. „Začneme odjinud. Znáte Hanu Felixovou?“

Předklonil se, odsunul sklenici trochu stranou a sáhl po cigaretě. „Znám slečnu Felixovou,“ řekl konečně.

„Kdy jste ji viděl naposled?“

Zasunul si cigaretu mezi stisknuté rty, jako by se mu hnusila. „Nic z toho, co mi tu říkáte, mi nedává smysl,“ prohlásil.

„Ne? Tak to trochu rozvedeme. Kde jste byl minulou neděli?“

Vyfoukl nedbale kouř. „Co má tohle znamenat?“ řekl někam do protější stěny. „Byl jsem tady. Od soboty do úterka.“

„Se ženou?“

„Ne, sám. Pracoval jsem tu na nějaké věci.“

„Viděl vás tu někdo?“

„Myslím, že vám začínám rozumět,“ řekl pomalu. Na lících mu naskočily růžové skvrny. „Chtěl jste snad říci, jestli mám alibi? To tedy nemám. Jezdím sem právě proto, že tu jsem sám.“

„Víte, kde je Hana teď?“

„Ve Veranech.“

„Jedu právě odtamtud.“

Doktor Kittnar řekl: „Stalo se jí něco?“

Poručík přikývl: „Je mrtvá,“ řekl.

Doktor Kittnar chvíli zíral, pak vstal, přešel k oknu, zabubnoval prsty do skla, přešel ke krbu, dotkl se římsy, vrátil se, usedl do

křesla a promnul si obličej. Vypadalo to dost upřímně. Položil ruce na stůlek. „Tužil jsem to,“ řekl zasněně. „Tak ona je mrtvá –“

„Mýlíte se,“ řekl Robert Knapp. „Nezabila se.“

Zvedl oči, trochu v nich blýsklo, ale světlo zase pohaslo. Mlčel. Když to trvalo příliš dlouho, Robert Knapp řekl: „Byla zavražděna.“

Zase bylo ticho. Přerušil je doktor Kittnar: „Souvisí to s tím klíčem?“ zeptal se.

„Podle mne ano.“

„Co se jí stalo?“

„Někdo ji probodl nožem v noci z neděle na pondělí.“

„Maříte tu čas, příteli,“ řekl doktor Kittnar ponuře. „Já ji nezabil.“

„A proč ne? To říká každý. Mohl jste ji zabít jako každý jiný. Měl jste k tomu důvody a na dobu, kdy se to stalo, nemáte alibi. Dneska odpoledne jste ji volal telefonem, ale to může být jenom taková finta. Ona vás pravděpodobně milovala –“

„Já ji taky,“ řekl. „Byl bych si ji vzal, kdybych byl svobodný. Byla tři čtvrtě roku mou milenkou. Rozešli jsme se. Svou ženu mám rád – a mám syna. Hana to věděla –“ mávl rukou a zmlkl.

Robert Knapp pokračoval. „Mohla vám být na obtíž, mohl jste dostat z něčeho strach, z nějakého dopisu třeba, mohl jste klidně odjet z Jetřichovic do Veran a zase se vrátit. A pak je tu ještě ten klíč, ke kterému se nechcete hlásit, je tu ještě několik věcí, ke kterým se nikdo nehlásí.“ Robert Knapp odešel ke krbu a opřel se o zeď. „Není od vaší chaty, jak jsem se původně domníval. Vy ale víte, co se s ním odemykalo. Něco vám nahnalo strach. Jinak byste nezavěšoval telefon, když se vás někdo zeptá, kdo volá. Ten klíč –“

„Ten klíč je nesmysl,“ řekl zprudka a blýskl očima zpod nakrčeného obočí. Zapomněl kouřit. Cigareta mu uhořela v prstech.

„Rozhodně menší nesmysl než se fotografovat s milenkou na verandě vlastní chaty.“

Zachvěl se, cigareta mu poskočila v prstech. Pak ji odhodil. „Kde jste ji vzal?“ zavrčel zlostně. „Dejte mi ji,“ natáhl ruku, pak ji sevřel v pěst. „Dejte ji sem,“ opakoval.

„Když vám ji dám, pořád mi ještě jedna zůstane. Někdo si z nich pořídil celou sbírku. Pro případ, že by se jedna ztratila. Třeba vám už přišla poštou. Nebo nepřišla?“

Pomalů vstal. Přistoupil k oknu a zadíval se ven.

Robert Knapp řekl: „Než byla Hana zavražděna, ztratil se ve Veranech obraz. Měl slušnou cenu. Hana ten obraz znala. Zajímala se o něj. Třeba o něm někomu řekla. Někomu, komu pak byla nepohodlná. Nepohodlná hned z několika důvodů. Měla tu fotografii, měla klíč. Chtěl jste nějakou souvislost. Nuže, souvislost tu je: mezi fotografií a klíčem, mezi láskou a nenávistí, mezi nadějí a zklamáním, mezi –“

„Klíč a fotografie – slabé důkazy,“ řekl doktor Kittnar bezbarvě.

„Slabé, ale ony zesílí, když se jim bude věnovat náležitá péče. Možná, že se najde nějaký podezřelý otisk, jestli se už nenašel. Fotografie se našly. Jsou to ofotografované fotky. Stačí jednu vložit do obálky, napsat šikovní dopis, pak další –“

„Hana by nebyla schopna vydírání.“

„Vy jste to slovo užil první.“

Doktor Kittnar se tvářil jako kus kamene. Díval se na poručíka vyhaslým, prázdňým pohledem.

Robert Knapp pokračoval: „Nad takovým motivem zajásá každý prokurátor jako drak nad pěkně vykrmenou princeznou. Proč jste volal dneska do Veran?“

Doktor Kittnar se odlepil od stěny. „Řeknu vám to,“ zašeptal. „Dával jsem Haně peníze.“ Posadil se do křesla a zapálil si cigaretu. „Požádala mě o ně.“

„Požádala? Předtím jste řekl jedno slovo. To znělo trochu jinak.“

„Dával jsem jí ty peníze rád. Napsala mi, že se dostala do maléru, něco si vypůjčila a nemohla vrátit –“

„Máte ten dopis?“

„Spálil jsem ho.“

„Kdy vám to napsala?“

„To už je dlouho.“

„Jak dlouho?“

„Asi měsíc.“

„Kolik žádala?“

„Tři tisíce.“

„Dostala je?“

„Dva jsem jí už předal, teď jsem chtěl doručit další tisíc.“

„Doručit?“

„No, ano.“

„Poštou?“

„Ne. To je trochu zvláštní historie.“

Robert Knapp řekl: „Já jsem na zvláštní historie zvyklý. Nemusíte se upejpat.“

„Předával jsem jí je v Teplicích.“

„Ona si pro ně jezdila do Teplic?“

„Vůbec si pro ně nejezdila, nebo vlastně snad ano. Přesně řečeno, já nevím.“ Tvářil se zmateně, napil se a sáhl po cigaretě, pak si to rozmyslel a znovu se napil. „Ukládal jsem je do automatické úschovny zavazadel na teplickém nádraží.“

„Cože?“

„Ona si určila datum a hodinu a já vložil peníze do té schránky i s aktovkou, odešel jsem na přednášku, to bylo každé druhé pondělí. Když jsem se vrátil, zase jsem si aktovku vyzvedl. Peníze tam už nebyly.“

„To jste ji nikdy neviděl ani s ní nemluvil?“

„Ne. Ona si to tak přála. Rozešli jsme se a nemělo cenu něco znovu jítřit.“

„Vůbec nevíte, kdo si ty peníze vyzvedl?“

„Hana přece, ale já ji nikdy neviděl. Dodržoval jsem úmluvu. Připadalo mi to trochu divné, ale i mně bylo milejší se s ní nesetkat.“

„Nemáte žádný doklad, dopis –“

„Ne.“

Robert Knapp řekl: „Zní to hezky, přehledně a jasně. Tak jasně, že o tom musí člověk pochybovat. Já vám nevěřím, doktore.“

Doktor Kittnar seděl jako socha. O něčem přemýšlel. Palcem a ukazováčkem si podepřel čelo. „Kolik bylo těch fotografií?“ zeptal se tiše.

„Dvě mám já,“ řekl Robert Knapp. „A kolik jich máte vy?“

„Jednu.“

„Tak vám ji přece jen poslala. Vzala vás do kleští hezky zostra. Neměla v záloze jen tu fotku, měla ještě něco, co vám nahánělo hrůzu. Vy jste ji miloval, ale nedokázal jste se rozhodnout pro její plán. Až minulou neděli jste se rozhodl, že tu věc skončujete. Jednou provždy. Potřeboval jste klid k práci, k životu, potreboval jste zase žít jako člověk, protože vy jste zvyklý žít jako člověk. Věděl jste, že se musíte rozhodnout definitivně. Rozhodl jste se tu neděli. Budete mi muset říci, k čemu a jak. Nezbývá mi nic jiného, než abych vás požádal o návštěvu. Přijedete zítra do Veran. Můžete zůstat u Janáče v hospodě, má tam pokoj, který vám pronajme. Já mu o tom řeknu. Do zítřka máte čas si všechno rozmyslet. Začněte hned, je toho hodně a noc je krátká. Zítra si spolu promluvíme přímo a naposled.“

Doktor Kittnar vstal z křesla, zastavil se uprostřed pokoje a otřel si tvář a zátylek kapesníkem. Stál ztuhle, s očima upřenýma na podlahu. Řekl: „Jste vedle, pane Knappe.“ Hlas mu zněl dutě.

Už se nepohnul, stál tam a v ruce držel kapesník. Stál tam ještě, když Robert Knapp vyšel z pokoje a prošel kolem oken. Stál tam pořád a díval se na koberec, jako by nedokázal odtrhnout oči.

* * *

Když stiskl tlačítko, ozval se chrčivý zvuk zvonku. Počkal chvíli a zazvonil ještě jednou. Nic. Dveře přes chodbu se pootevřely na škvíru právě tak velikou, aby se v ní zjevilo mžikající lačné oko uprostřed vrásčité tváře. Robert Knapp zasunul za kliku svou navštívenku a seběhl po schodech. Bylo půl deváté. Wanda doma nebyla.

Nasedl do vozu, odjel do kavárny Atlantis, najedl se, dopřál si jednu kávu a vrátil se domů.

Vůz nechal stát před domem, vyjel zdviží do jedenáctého patra, odemkl a rozsvítil v předsínce. Zašel do koupelny, napustil vanu, pak odešel do kuchyně, vybalil láhev minerálky a nalil si do sklenice pořádnou dávku. Zaváhal, otevřel lednici a přidal dvě kostky ledu. Vyvětral v pokojích a utřel prach ze stolu, z okenních rámců, z vysoké jednoduché knihovny a stolku vedle váleudy. Otevřel kufříkový gramofon, nasadil desku a pustil si dvě poslední lekce kurzu francouzštiny. Přenesl si reproduktor ke dveřím koupelny, zapálil si cigaretu a ponořil se do horké vody.

„... je ne suis pas assis... tu n'es pas assis, ... il n'est pas assis,“ švitořil lahodný a jednotvárný hlas.

Robert Knapp dokouřil, umyl se, vypustil vodu a připravil si ještě jednu lázeň. Dopil, led vysypal do umyvadla a zapálil si další cigaretu.

„Ecoutez: ils sont Français... ils ont un livre français...“

Probudilo ho dlouhé zahrčení zvonku. Udiveně se rozhlédl. Ve vychladlé vodě plavala rozmočená cigareta. Gramofon mlčel.

Vyskočil z vany, natáhl si župan, odběhl do chodby, řekl: „Moment,“ vrátil se do koupelny a spěšně se otřel a oblékl. Pak teprve otevřel dveře.

Stál tam pobledlý mladík s kšiltovkou na hlavě, v ruce držel košík zakrytý utěrkou a usmíval se na Wandu. Chňapl po bankovce jako pstruh po mušce, zasalutoval a zabouchl za sebou výtahové dveře. Předtím postavil košík k prahu.

Wanda řekla: „Jak se máte, poručíku? Snad se nechystáte do postele? Našla jsem vaši vizitku. Jste moc hodný, že jste přijel. Už jsem myslela, že budu ty láhve sušit do Vánoc.“ Sebrala košík a prošla kolem poručíka do pokoje.

„Jak jste se dozvěděla adresu?“ zeptal se Robert Knapp a pomohl jí z kabátu.

Rozhlédla se po pokoji, stáhla z rukou sněhobílé rukavičky a odložila je na váleudu. „Zaslechla jsem, jak jste mluvil o poručíku Andělovi,“ řekla. „Tak jsem mu brnkla. Řekla jsem, že máme schůzku a minuli jsme se.“ Posadila se a zkřížila pohodlně nohy.

Měla na sobě zelenou károvanou sukni se širokým lesklým páskem a tenký svetřík s lodičkovým výstřihem. „Moc přepychové to tu nemáte.“

„Nejsem na návštěvy zařízený.“

„Mě počítáte mezi návštěvy?“

„Mezi ty lepší. Co mám udělat s tím košíkem?“

„Vypadáte unaveně,“ řekla a vstala. „Nechte to být. Já vám něco připravím. Napijete se?“

Přikývl.

Vzala košík, odešla do kuchyně a vrátila se se sklenicemi.

Robert Knapp přinesl otvůrák, odvrtal zátku a nalil. Usedli vedle sebe na válendu. Robert Knapp podal dívce cigaretu. Sám si vzal také.

„Už je to dávno, co jsme na sebe měli čas,“ řekla Wanda.

„Pár dní.“

„Připadá mi to jako věčnost.“

„Napijete se?“

„Nepotřebuju pít, abych vás měla ráda.“

„Tak nepijte.“

„Chtěla bych vám něco říct. Myslela jsem, že s tím začnete sám.“

„Tak říkejte.“

„Schovala jsem ty fotografie, bála jsem se.“

„To nevadí.“

„Vadí. Chci, abyste o mně věděl všechno.“

„Tak mi něco povídejte.“

Vstala, objala ho kolem pasu a hlavu mu zabořila mezi klopý županu.

„Ivo byl v poslední době divný.“

„Který Ivo?“

„Machek. Nevím proč. Jednou jsem si všimla, že mi někdo prohledal pokoj.“

„Doopravdy nevíte proč?“

„Nevím.“

Robert Knapp položil Wandě dlaň na čelo. „A co ten klíč? Dopisy? Nějaká adresa? Mám dojem, že by se důvod našel.“

Mlčela. Pak se jí začala jemně třást ramena. Rozplakala se.

„Tolik se snažím, abych vás nepodváděla, a stejně podvádím. Nedokážu nepodvádět.“ Otřela si oči, ale slzy jí tekly dál. „Prosím vás, neptejte se mě na nic, já mám strach. Mám strach. Rozhodla jsem se, že vám všechno řeknu, ale prostě to nedokážu.“ Za chvíli řekla: „Přinesla jsem dvě tisícovky.“

„Co to má být? Věno?“

„Vy víte.“

Robert Knapp zapálil cigaretu a podal ji Wandě. Kývla hlavou a lačně vtáhla kouř. Podala mu ji zpátky. „Telefonovala jsem mu –“

„Nemohu si vzít ty peníze, Wando. Musíte je odevzdat sama.“

„Já vím,“ řekla a otřela vlhkou tvář o jeho. „Udělám, co mi řeknete.“

„Hančin otec pracuje v Teplicích?“

„Žije tam. Rozvedl se asi před deseti lety. Pracuje na nádraží. Hana za ním občas jezdila.“

„V úschovně zavazadel?“

„Ano – ano, tam,“ sklonila hlavu a přitiskla mu tvář na prsa. Bylo to hravé a milé a téměř nevinné.

„Proč jste mi to neřekla?“

Mlčela. „Neptejte se,“ zaprosila. „Nechte to na mně, Roberte.“

Posadil se.

Robert Knapp kouřil a sledoval dým. Stoupal rovným proužkem ke stropu a putoval pomalu k otevřeným dveřím do předsíně. Robert Knapp vstal, zhasl světlo, pohodlně se uvelebil do křesla a zavřel oči. Wanda mlčela a dívala se do tmy.

Po chvíli natáhla paži a pohládila ho po obličejí. „Spíte?“

„To bych si nedovolil.“

„Já bych vám to nedovolila.“

„Nejsem váš manžel.“

„Právě proto.“

„Co vy víte o manželích! Manžel je tvor, který nosí do postele čaj, uklízí, kupuje klobouky a platí dluhy –“

„Ty máš u mne taky jeden dluh,“ zašeptala Wanda.

* * *

Nebylo ještě sedm hodin, když vstal, opatrně odešel do koupelny a umyl se. Oblékl se, postavil na kávu a do dvou šálků vymačkal tubu smetany. Když začala voda vřít, vzbudil Wandu. Nasnídali se v kuchyni, a zatímco se koupala, oholil se a připravoval si i aktovku.

Odvezl ji před dům. Zacouval, otočil vůz a díval se, jak vchází do domu. Na schodech se otočila a přiložila prsty ke rtům.

Sjel pomalu do vnitřního města a zastavil se ještě na jeden šálek kávy. V bistru bylo prázdné. Nábytek byl bílý a černý, hranatý a pohodlný. Barman měl ospalý výraz a starý smokink s obléskanými šosy. Byla tam nějaká svítidla – hodně svítidel –, obrazy a reklamy leteckých společností. Za okny přecházeli lidé a rachotily tramvaje.

Zaplatil kávu a objednal si u pultu dubonet s ovocem, který zapil sklenkou minerálky.

Odešel bez pozdravu.

Nikomu to nevadilo.

* * *

Před Verany odbočil na okresní silnici, vedoucí nad řekou a lemovanou akátovým stromořadím. Jel pomalu s odkrytou střechou; pozoroval tiše plynoucí tok a protější břeh s malými tůněmi. Když přijížděl k Janáčovu hostinci, všiml si zaparkovaného taunusu barvy myši šedi.

Zašel do kuchyně, požádal o svačinu, řekl, že se spokojí salámem s vejci a čajem, a dozvěděl se, že přišel nějaký host, který se odvolával na jeho pozvání. „Půjčil jsem mu klíče od pokoje,“ řekl Janáč. „Ale dal si tam jen aktovku a řekl, že se jde projít. Mám mu něco vyřídit, až se vrátí?“

Robert Knapp řekl, že ne, posvačil přímo v kuchyni a platil a odjel k zámku.

Na nádvoří potkal Spáčila. Řekl, že Krasl odjel do Kralup. Hodlají prý na zámku uspořádat na podzim sérii komorních koncertů.

Poděkoval za informaci a odešel do kanceláře. Klíč od jeho pokoje tam nevisel. Přešel lodžii a stiskl kliku.

Seděl na židli u otevřeného okna, natočený tak, aby viděl na stromy v parku a na dveře zároveň. V ruce držel cigaretu. Na rámu okna stál popelník.

Byl učesaný, umytý a jeho vousy se asi dneska ráno seznámily s nůžkami. Na sobě měl bílé plátěné kalhoty, zelenou košili a dytýnovou bundu s ocelovými knoflíky. Vypadal jako člověk, který se chystá na cestu. Ale žádný cestující agent s prádlem to nebyl. Byl to Ivo Machek.

Odložil cigaretu a usmál se.

„Čekám na vás, poručíku,“ řekl. „Myslel jsem si, že přijedete. Chtěl bych si s vámi trochu pohovořit.“

„Já taky. To se hodí.“ Robert Knapp odhodil aktovku na postel a posadil se ke stolu. „V poslední době se málo vídáme.“

Bezvýrazně se usmál a pohladil si vousy: „Máme každý svou práci.“

„Možná, že máme taky nějakou společnou.“

„Jestli ano – já o tom nevím.“

Robert Knapp řekl: „Přestaňte s tou kamufláží.“ Přenesl si židli k oknu a posadil se naproti Machkovi. Podíval se z okna. Po kamenné zídce přecházel páv a natahoval krk. „Vyklopte, co máte na srdci, a já vám řeknu, jestli to stojí za to, abych vás poslouchal.“ Machek přimhouřil oči. Obočí se mu naježilo jako hřbet podrážděné kočky. „Vy jste ostrý chlápek, co?“

„Proč ne? Máváte mi tady před obličejem zakrvácenými maskami, kradete obrazy, špehujete, prohlížíte pokoje a chováte se náramně distinguovaně. Jednou bych si chtěl v takové hře zahrát. Chodil bych ve smokingu, místo pistole bych nosil pouzdro na doutníky a vedl dlouhé, vtipné rozhovory s elegantními pány při

sklenici martellu. Jenže do tohohle scénáře někdo připsal ránu pendrekem, krev a bůhvíjaké svinstvo. Nemůžete ode mne čekat, že budu používat přechodníky a říkat za každým slovem prosím.“

Machek se zamračil, pohnul rameny a založil si dlaně do podpaží. Řekl: „Vy hledáte ten obraz.“

„Ovšem. Za to беру peníze. Vy ho máte?“

„Hledáte ho v katakombách.“

„Chcete mi poradit, abych ho hledal na cimbuří?“

„Hledáte ho v katakombách, to znamená, že nevěříte, že byl ukraden. Myslím, odnesen ze zámku.“

„Dobře, co dál?“

„Napadlo mě totéž,“ řekl Machek. Jazykem si přejel rty.

„Napadlo mě, že vražda a ten obraz jsou možná dvě různé věci!“

„To jste uhádl. Vražda je úmyslné zabití a obraz je podstatné jméno rodu mužského.“

Shovívavě se usmál. „Vy jste dneska samá legrace,“ řekl. Po chvíli: „Vždyť vy si to myslíte taky.“

„No jo. Felixovou zabil zahradník a obraz ukradl Sahir, dítě s vodnatou hlavou. To jste na mne čekal jen proto, abyste mi pověděl, co si myslím a co ne?“

Ušklíbl se. Ohrnul nos. Svěsil pohrdlivě koutky úst. Byla to celá škála mimiky pro začínajícího herce. „Kdo ukradl ten obraz?“ řekl.

„Kdo zabil Hanu Felixovou?“ řekl Robert Knapp. „Mám vám ho snad označit červenou mašličkou?“

„To bych prosil. Jenže vy to neuděláte – i kdybyste ho znal.“

„Takhle se daleko nedostaneme,“ řekl Machek. Položil před sebe na okno zapalovač a zadíval se na něj. „Měl bych pro vás nějaké informace.“

„Hm – co za ně chcete? Letenku do Austrálie?“

„Informaci za informaci.“

„Dobře,“ řekl Robert Knapp. „Co prodáváte?“

„Wanda zná muže, který udržoval delší dobu milostný styk s Hanou.“

„Správně. Co dál?“

„Ten muž byl viděn onu neděli ve Veranech.“

„Správně. Co dál?“

„Nic. Našel jste ty masky?“ řekl hlasem, jako by mu jazyk drhl o patro.

Robert Knapp se rozesmál. Zapálil si cigaretu. Zápalku vyhodil z okna. „Tak tohle chcete prodat? Vy jste schopný si podat patent na vynález lžice. To je, jako kdybyste mi chtěl prodat mé vlastní boty.“ Přestal se usmívat a zatvářil se tvrdě: „Ale informaci za informaci. Tak jsme si to domluvili, ne?“

Machek přikývl. Díval se poručíkovi do obličeje, ale ten pohled mířil někam dál, do zdi nebo do neznáma.

„Ten tajemný muž byl viděn ve Veranech dnes ráno. Sedí u Janáče a popíjí pivo nebo možná nepopíjí. Jmenuje se Jindřich Kittnar. Stačí to jako protihodnota?“

Nezalapal po dechu, ani se nepřevrátil i se židlí na podlahu. Zatahal se za límec bundy a řekl s úsměvem: „To je, jako byste mi chtěl prodat tenhle hacafrak.“

„Hrome, tak co vlastně chcete?“ zeptal se Robert Knapp.

„Chci vás přimět, abyste trochu víc přemýšlel.“

„Budu vám dávat čtvrtinu platu, když se vám to povede.“

„Na to vám kašlu,“ řekl Machek. „Dejte mi do odpoledne čas a pak si spolu můžeme promluvit jinak.“

„Jak jinak?“

Tvář mu ztvrdla. „Potřebuju si něco sesumírovat v hlavě,“ řekl pomalu. Chladnými očima mrkl po poručíkovi. „Platí?“

„Platí. Ale musíte mi slíbit, že nepůjdete za Kittnarem.“

„Slibuju.“ Rukou, která se možná malinko třásla, sáhl po cigaretě a ulomil filtr. „Vy jste ho pozval?“

Robert Knapp přikývl.

„Mělo mě to napadnout.“

„To určitě. Hned když jste šel ty masky.“

„Já je přece nešil.“

„Ne? Vy jste je jen stříhal. Máte pravdu. Zapomněl jsem.“

„Nedělejte si legraci. Víte přece, jak to bylo,“ řekl Machek a strčil ruce do kapes. „To přece paní Vyksalá –“

„No jo. Vy jste jen páčil odstrižky.“

Vysoukal ruku z kapsy, vzal z popelníku cigaretu, vtáhl a vyfoukl kouř k zemi. Díval se, jak se rozplývá v dlouhý blednoucí obláček. „Takhle jste to vyšpekuloval?“ řekl. „To jste tedy prospal všechny přednášky o nepřímých důkazech.“ Strčil si cigaretu mezi zuby. „Pokoušel jsem se je ušít sám, ale pak jsem to přenechal té paní. Ty pokusy jsem spálil.“

„Vážně?“

„Nelíbí se vám to?“

„Ale jo. Je to věrohodné, jako když zve profesor matematiky studentku k prohlídce přírodopisného kabinetu a školník má volno.“

„To měl být frk?“

„Nelíbí se vám? Mně taky ne.“

Měl tvář hezky opálenou, ale stejně trochu pobledla. Řekl: „Tak našel jste ty masky?“

„O tohle vám jde? Co na těch maskách máte? Pořád masky, masky, ještě jednou to řekněte a budu si myslet, že vám nějaká chybí.“

„Proč ne?“ řekl Machek trpce. „Povím vám ještě něco.“

Robert Knapp pokynul rukou. „Jen si poslužte. Vidím, že máte dneska sdílnou náladu.“

Machek na to neřekl nic. Sehnul hlavu a sáhl si na čelo. „Pár dní před vraždou poslala Wanda tomu muži dopis,“ řekl a zadíval se poručíkovi do očí skrze oblak kouře.

„Ona si to taky myslí.“

„Jak to, myslí? Řekla vám to, ne?“

„Řekla mi, že napsala dopis, zalepila ho do obálky, druhý den napsala adresu, ale už tu obálku nerozlepovala, aby si znovu dopis přečetla.“

„Nehodlám tomu věřit, vážený pane. Takhle vám to neřekla.“

„Nehodláte – nehodláte,“ řekl Robert Knapp. „Nejsem magnetofon. Prodávám tak, jak jsem koupil.“

Machek se ušklíbl a řekl: „To tedy máte zvláštní paměť, když si pamatujete víc, než vám někdo řekne.“

„No bodejť,“ přikývl Robert Knapp. „Já jsem vůbec zvláštní chlápek. Šťourám se v kamnech a nastojte – skoro pokaždé tam něco najdu.“

„No,“ řekl Machek a zatěkal očima po pokoji. „Nebudu se tvářit, jako když vám rozumím.“ Pak se zeptal: „Platí naše úmluva na odpoledne?“

„Jasně.“

„Jen jestli se mi nepověsíte na paty.“

Robert Knapp se zvedl a odplivl si z okna. „Navrhnou vám tohle. Zrovna dneska jsem si řekl, že je načase, abych se podíval trochu po okolí. Tady nahoře nad tratí, na těch skalách nad tunelem, je taková vyhlídka se zábradlím. Znáte to tam?“

Machek přikývl: „Říká se tam Na Hostivítu.“

„No, fajn. Tak tam vás přivítám ve dvě hodiny. Hodí se vám to?“

„Dokonale.“

„Sejdeme se a můžeme si klidně povídat. Jestli se vám do toho bude ještě chtít.“

Machek si zapálil nedokouřenou cigaretu. „Ted' půjdu,“ řekl. „Půjdu udělat něco, do čeho se mi vůbec nechce.“

„To vám věřím. Život je vůbec z těch nejhorších. Třeba bychom to mohli vyřídit hned a na nic nečekat.“

„To nejde.“

„Tak vezměte rozum do hrsti, Machku. Přemýšlejte o těch maskách a dopisech.“ Podal mu ruku a stiskl ji.

„Krucinál, to právě dělám,“ řekl s rukou na klice. Neotočil se. Pak řekl: „Sbohem.“

„Na shledanou.“

A zavřel za sebou dveře.

Robert Knapp se podíval na hodinky. Ukazovaly za deset minut jedenáct. Přenesl židli od okna ke stolu, zamkl aktovku do skříně

a posadil se. Seděl tak dvacet minut, vstal a praštil pěstí do popelníku. Odlétl z desky jako kometa s chvostem popela a dopadl na podlahu. Nerozbil se.

Robert Knapp si vysál z rozbitého kotníku krev a vyšel z místnosti. Dveře zavřel nohou. Nebyla to zrovna ukázka džentlmentského chování.

* * *

Verany prožívaly jeden z hezkých letních dnů, ale nevěděly o tom.

Robert Knapp procházel vesnicí s rukama v kapsách. Den jako stvořený na malou procházku. Ze vrat stáje vylétla vlaštovka, ometla se křídlem kolem zdi a zmizela s kořistí. Za ohradou zařehotal kůň. Koza, s vemenem bílým a hladkým jako pytlík mouky, trhla hlavou a ušklubla netečně trochu trávy.

Hned nad zámek stoupala prašná cesta kolem několika stavení k dubovému hájku. Byla to cesta s kameny, s postranní stružkou zarostlou mochnou a jedovatým kostivalem, s husími brky a kravinci, kterou ještě žádný architekt nestačil zkulturnit v pruh fádniho betonu. Končila na rozcestí se železným křížem. Někdo pod něj postavil sklenici s pugétem čekanky. Dál vedla jen pěšina po okraji pískovcových skal a zabíhala mezi louky s bohatou travou, mezemi porostlými trnkami, šípkem a zakrslými břízami. Na skalách rostly borovice, pod nimi tu a tam vysoké stvolý náprstníku s nachovými zvonky, v louce chrastavec, kopretiny, volovec a bedrník. Ze smrkového podrostu vyskočil zajíc, zastříhal ušima a zmizel. Někde ve větvích se zachechtala straka.

Robert Knapp sebral větev, zašlápl omylem ocelově modrého střevlíka a začal se drápat do skal, kolem mohutných smrků, habrů a všech těch stromů, které tam rostly.

Pěšina se vinula jako ochoz po skalní stěně přímo nad tratí se třemi tunely. Pod tratí tekla řeka a tvořila široký ohyb s hrází vybíhající za kalnou tůňkou v malé molo. Na druhém břehu stála pod košatým dubem chata a o kus dál po proudu dvě hlásky myslivecké střelnice.

Asi po dvou stech metrech dorazil k vyhlídce se zábradlím a zbytkem dřevěné lavice. Posadil se a vykouřil cigaretu. Chutnala kysele. Hodinky ukazovaly něco po půl jedné. Vrátil se po pěšině zpátky, zašel do lesa, vyhledal si zakrytý palouk a posadil se do vřesu. Utrhl stéblo trávy a pečlivě ho rozžvýkal. Do dvou hodin jich byla pěkná hromádka. Vrátil se k vyhlídce a čekal do půl třetí. Kromě pěnkavy, která usedla na zábradlí a pročesala si zobáčkem peří, ho nenavštívil nikdo.

Vracel se k zámku. Nejdřív pomalu, ale pak přidal hezky do kroku. Když míjel křížek s kyticí čekanky, měl už košili mokrou potem.

Na mostku trochu zpomalil. V prvním patře se otevřelo okno a vykoukla hlava. Krasl zamával. „Haló!“ zavolal a zamával ještě jednou. „Pojďte rychle nahoru. Něco se stalo. Pospěšte si,“ a zmizel.

Vyřítel se po schodech.

Krasl stál přede dveřmi kanceláře. Ukázal dovnitř. Trezor byl dokořán a pokladna byla otevřená. Jinak všechno v pořádku. Robert Knapp přeběhl pokojem a hrábl do pokladny. Samozřejmě, pistole tam nebyla!

„Co to znamená?“ řekl a sebral baterku. „Rychle, prosím.“

„Vrátil jsem se a našel to takhle. Vlastně, našli jsme to se Spáčilem.“

„Kde byly ty klíče?“

„Visely tady na hřebíku, ale kancelář někdo odemkl. Klíč jsem měl s sebou.“

„Dojednal jste ten koncert?“

Krasl řekl: „Jaký koncert?“

„Aha.“ Podal mu baterku. „Počkejte moment, vezmu si svou.“

„Machek zmizel,“ vyhrkl Krasl. „Spáčil ho šel hledat.“

Proběhl lodžií ke svému pokoji, odemkl skříň, vzal baterku a utíkal zpátky. „Tak rychle,“ řekl.

„Nebyl to koncert, ale výstava hudebních nástrojů.“

Seběhli do přízemí. Machkova dílna byla prázdná. „Znáte cestu do spodního patra chodeb?“ zeptal se poručík. Krasl přikývl. „Tak běžte první. Jak je to dlouho, co za ním šel Spáčil?“

„Asi dvacet minut.“

„Říkal něco?“

„Abych na vás počkal a pak abychom přišli rychle do katakomb.“

Až k vybouranému průchodu ve zdi chodby Robert Knapp cestu znal. Prolezli a poslouchali. Nic. „Kudy teď?“

„Musíte asi dvě stě metrů, pak po schodišti dolů.“

„Jak víte, že šel zrovna tam?“

„Nevím, myslím si to.“

Byla to místnost se třemi výklenky. Jeden výklenek byl vlastně průchod na schodiště. Schody nepočítal. „Zavolejte na něho,“ řekl Robert Knapp.

„Na koho?“

„Na Spáčila.“

„Karle!“ zařval Krasl. Poslouchali. Slyšeli jen ticho.

Schody končily. Dál vedla nízká chodba. Rozvětvovala se.

„Pojďte doprava,“ řekl Krasl.

Ušli asi dvacet kroků, když zazněl výstřel. Explodoval v tom tichu jako zaburácení hromu.

„Ksakru, kde to bylo?“ řekl poručík.

„Utíkejte rovně, já se podívám tady nalevo. Tohle křídlo je kratší, vrátím se za vámi.“

Utíkejte rovně! To se snadno řekne. Každá chodba, do které nahlédl, vypadala přesně jako ta předešlá. Vzal to popořádku. Posvítíl do jedné a uviděl černý jícen. Vrátil se a běžel hlavní chodbou. Odbočky míjel bez povšimnutí.

„Karle?“ zařval. „Machku!“

Zastavil se a vytáhl pistoli. Střelil do protější zdi. Pistoli držel v ruce.

„Machku!“

Pak třeskl druhý výstřel. Před ním. Tentokrát blíž. Zazněl několikanásobnou ozvěnou.

Supěl otevřenými ústy a hnal se pořád dopředu. Kužel baterky poskakoval po zdech.

Uslyšel volání. Zapískal na prsty.

Na konci průchodu další chodba s rameny doprava a doleva.

Někdo utíkal proti němu. „Tady,“ zavolal. „Sem, poručíku!“

Postava se odlepila od stěny.

Robert Knapp doběhl s pistolí v ruce.

„Bude asi pozdě,“ řekl. Levou paží si tiskl k tělu. Košile byla nasáklá krví. „Posviťte mi,“ řekl Spáčil a vyhrnul si rukáv.

„Jak se to stalo? Kde je Machek?“ Roztrhl látku. Střela pronikla předloktím a rána silně krvácela. „S tím musíte hned k doktorovi,“ řekl. „Za mnou jde Krasl.“

Spáčil si tiskl paží nad loktem prsty pravé ruky.

„Máte kapesník?“

„Tu máte.“

Přiložil si ho na ránu. Krev tekla dál. „Zavolal jsem na něho a on zastavil. Když jsem přišel až k němu, otočil se a vystřelil. Nebude daleko.“

„Co to bylo, ten druhý výstřel?“

„Nebude daleko. Slyšel jsem ho znovu vystřelit pár desítek metrů přede mnou.“

„Běžte zpátky, potkáte Krasla.“

„Raději bych šel –“

„Běžte zpátky!“ řekl. „Kde máte baterku?“

„Vypadla mi. Někde tu musí –“

Ležela o kus dál u zdi.

„Běžte už,“ řekl Robert Knapp.

Tentokrát nehledal dlouho. Ušel asi třicet metrů, našel na podlaze hromadu naskládaných cihel a za ní metrový otvor, z kterého se linula slabá záře.

Místnost byla veliká jako železniční vagón, stejně tak vysoká a prázdná. Celní stěna měla asi metr nad úrovní podlahy mělký výklenek. V tom výklenku stál obraz, obraz bez rámu, obraz s kolibříky a mrtvou Amazonkou. V bakelitovém kalíšku hořela

svíčka. Ve vzduchu byl cítit štiplavý dým, ale parafín to nebyl. Pod obrazem něco leželo schouleno u stěny. Žádná Amazonka to nebyla, byl to Ivo Machek.

U výklenku se zaleskla ve svitu baterky nábojnice.

Ležel podivně zkroucený v pase, nohy natažené, jednu ruku pod tělem, druhá trčela ke středu místnosti. Hlava visela bezvládně z ramene podepřeného o zeď. V pravém spánku malý narudlý otvor, z kterého slabě prýštila krev. Vousy promáčené krví. Na podlaze kaluž krve. Krev na hnědé dyftýnové bundě, na košili.

Pistole ležela kousek opodál, asi jeden a půl metru. Robert Knapp ji zvedl. V nábojové komoře zůstal jeden nevystřelený náboj.

Vzal Machka za zápěstí. Bylo ještě teplé. Víc nic. Teplé a mrtvé zápěstí člověka, kterému kulka prolétla hlavou.

Cestu zpátky našel rychle. Měl štěstí, jestli se dá mluvit o štěstí, když ve sklepě najdete mrtvého muže.

Kapitola VIII

Kdo je kdo?

Spáčil seděl na válendě, pod zády měl založený polštář a v jedné ruce si pohrával s plnou skleničkou. Tu druhou měl zavěšenou na šátku. Obvazem prosakovala krev. Seděl tiše a hleděl ke stolu, kde se na sebe usmívali Kittnar a Krasl. Robert Knapp přecházel po místnosti.

Na stole stály sklenice, sifonová láhev, popelník a dvě krabičky cigaret. Krasl seděl s rukama na desce stolu. Pít se nedotkl. V prstech mu kouřila cigareta, z které zapomněl táhnout. Kittnar se pomalu sesunul do opěradla židle, svraštil obočí a zapálil si další cigaretu.

Robert Knapp řekl: „Tak vy si, pane Kittnare, nevzpomínáte, kde všude jste chodil? Chápejte, že je to důležité. Trvalo skoro hodinu, než jste se po Machkově smrti vrátil k Janáčovi. Musíte přece vědět, kde jste byl.“

Spáčil se suše zasmál: „A pozor na jazyk, příteli, všechno, co řeknete, může být použito proti vám.“

„Šel jsem podle řeky, nevšímal jsem si, kam jdu. Potřeboval jsem si to všechno srovnat v hlavě. Zapomněl jsem úplně na čas.“

„Tak se trochu napijte, třeba si vzpomenete,“ řekl Spáčil. „Šel jste po proudu, nebo proti?“

„K tomu železničnímu mostu,“ řekl Kittnar a lokl si. „Až tam k té betonové nádrži.“

„Co všechno jste si potřeboval rozmyslet?“ zeptal se Robert Knapp.

„Vždyť jsme o tom spolu mluvili,“ řekl Kittnar. „O těch dopisech, o penězích, fotografiích a tak. Pořád se mi to nějak nelíbí.“

„Tak počkat,“ řekl Spáčil. „O čem je řeč?“

„Nevím, jestli je vhodné tady před panem Kraslem –“ řekl Kittnar. Otočil hlavu ke Kraslovi a zatvářil se nerozhodně.

„Jen klidně mluvte,“ řekl Krasl bezduše. „Já vás neposlouchám.“

„Pan Kittnar dostával dopisy, v kterých ho Hana žádala o peníze,“ řekl Robert Knapp. „Měli spolu delší dobu poměr, který ale skončil někdy před třemi měsíci. Naposledy dostal v dopise fotografii, kde je s Hanou vyfotografovaný ve své chatě. Pan Kittnar nabyl dojmu, že to bylo trochu unfair.“

Spáčil visel očima na Kraslově tváři. „Fíí,“ řekl, „to jste si tedy udělal u poručíka očko, doktore. Jestli jste tohle řekl, měl byste vědět, o čem hovoříte. Byl u té fotografie nějaký dopis?“

„Ne.“

Krasl přikývl. „No a? Co to má znamenat?“

„Tady poručík z toho vyvodil, že mě Hana chtěla vydírat,“ řekl Kittnar a navlhl si jazykem rty. „Já tomu nevěřím. Pravda, poslal jsem Haně nějaké peníze, ale dával jsem jí je rád. Napsala mi, že se dostala do situace –“ zmlkl a hleděl upřeně na poručíka.

„Kolik jste jí dal?“ zeptal se Spáčil.

„Dva tisíce.“

Krasl řekl: „Já tomu taky nevěřím. Tomu s tou fotografií. Hana by to neudělala. Hana ne.“

„Ale udělala,“ řekl Spáčil. Ukázal na Krasla palcem. „Život tě naučí, že se dějí všelijaké věci. Proč by si nevydělala dva tácy?“ Otočil se na Kittnara. „To je od vás nesvědomitost, říkat takové věci Bezpečnosti. Teď je jasné, že jste jí zaplatil, protože jste se bál, aby ta věc nepraskla, aby se nedostala na veřejnost. Hana nebyla žádná naivka. Ta by vás dokázala hezky přitlačit ke zdi. Z toho jste měl strach, co?“

„Žádný strach jsem neměl a ani nemám,“ řekl Kittnar. „Jenom jsem řekl, že takový dojem nabyt tady poručík. Já jakékoliv úvahy o vydírání popírám a budu trvat na tom, aby bylo na ty dva tisíce hleděno jako na přátelskou výpomoc. Nikdy ji nebudu žalovat. Nevidím důvod.“

„Podívejte se,“ řekl Spáčil. „Já vím, kam míříte. Kde není žalobce, není soudce. Jenže vy budete muset stejně s pravdou vyrukovat. Tenhle případ nekončí u fotografie a nějakých dvou tisícovek.“

Doktor Kittnar si podepřel dlaní čelo a vrhl rychlý pohled na poručíka. Krasl hleděl nepřítomně před sebe. V ruce držel stále ještě nedopitou sklenici. Zdálo se, že přemýšlí.

Robert Knapp řekl: „Aby bylo jasno, pánové, řekl jsem pouze, že pan Kittnar dostal nějaké dopisy a fotografii, v kterých ho Hana žádala o peníze. Nic víc. Nevím, proč se hned domníváte, že ty dopisy skutečně Hana psala. Nic takového tu nikdo neřekl. Já si například myslím, že je nepsala.“

Krasl zvedl hlavu a přešel očima po místnosti. Spáčil se trochu nachýlil kupředu. Zrychlil dech, když promluvil. „Teď tomu moc nerozumím, poručíku. Chcete říct, že je psal někdo jiný?“

„To chci.“

„To budete muset vysvětlit,“ řekl Spáčil tiše. „No?“

„Nepsala je Hana. Psala je Wanda. Wanda taky poslala tu fotografii, ale ten poslední dopis nepsala ani Hana, ani Wanda, ten psal někdo třetí,“ řekl Robert Knapp a zadíval se na Kittnara.

„Mluvte dál,“ řekl Kittnar ponuře. „Jestli víte o čem.“

Krasl řekl: „Moment, poručíku, nemyslíte, že by asi tady doktor poznal, kdo mu ty dopisy psal?“

„To já nevím, zeptejte se ho.“

Krasl obrátil oči ke Kittnarovi. Neřekl nic.

„Prosím?“ řekl Spáčil.

Kittnar řekl velice tiše: „Nevím, ničeho podezřelého jsem si nevšiml. Ty dopisy byly opravdu psány Haniným rukopisem. Já je pochopitelně nestudoval. Přečetl jsem je a spálil.“

„Tak vy jste je spálil?“ řekl Spáčil.

„A proč ne? Nebyly nijak důležité. Komu pošlu peníze a komu ne, to je přece má privátní záležitost a nechápu, proč pořád o těch dopisech mluvíte.“

„Vážně ne?“ zeptal se Robert Knapp. „Nepovažujete je za důležité? Ani ten poslední ne?“

Kittnar mlčel. Napil se a zapálil si cigaretu. Na nikoho nepohlédl.

Spáčil řekl: „To se ještě ukáže, co je důležité a co ne.“

„Nechtěl byste to trochu vysvětlit, poručíku?“ řekl Krasl. „Tohle je řeč jako rozprávka.“

Robert Knapp řekl: „Proč ne? Ale bude to chvíli trvat.“ Vzal si cigaretu, zapálil ji a usedl vedle Spáčila na válendu. „Není důležité,“ začal, „jak se to stalo a proč se doktor Kittnar s Hanou rozešel. Mám na to svůj názor, ale to sem nepatří. Jisté je, že napsal Haně dopis, v kterém jí vysvětlil, že jejich známost nemůže pokračovat donekonečna. Začínalo to být vážné; Hana ho milovala a on ji také, ale má rodinu, hezkou a příjemnou ženu, kterou má jistě rád, a nikdy nepomyslel na to, aby se rozvedl. Má taky syna. Asi tohle Haně napsal a ještě ji požádal, aby mu vrátila nebo zničila ty fotografie, které si někdy lehkovážně pořídili. Měl strach, že by je mohl třeba někdo dostat do ruky. V žádném případě si nepřál, aby je uviděla jeho žena. Hana mu odepsala v dopise, že se zbytečně strachuje, protože negativ má on a od ní se nemusí ničeho obávat. Nezničila ty fotky, nechala si je na památku. Ještě mu napsala, že jeho důvody uznává, rozchází se s ním a slíbila mu, že co bylo, zůstane navždy mezi nimi.“

„Žádný takový dopis jsem nedostal,“ řekl Kittnar. „To bude nějaký omyl, nemyslíte?“

„Nemyslím – nemohl jste ten dopis dostat, protože nebyl odeslán. Hana sice slíbila, že všechno zůstane mezi vámi, ale slib nedodržela. Řekla o tom Wandě. To lze pochopit. Tohle mají slečny ve zvyku. Wanda ten dopis zadržela. Možná že ji Hana požádala, aby ho odeslala nebo vhodila do schránky. Wanda si ten dopis přečetla. Tehdy už asi měla plán. Dostala se do nepříjemné situace, vypůjčila si nějaké peníze a nemohla je vrátit. Dostala nápad, že by si je mohla tímhle způsobem opatřit. Bylo to – nebo se alespoň zdálo – dost jednoduché. Dopis neodeslala, místo něho napsala jiný, v kterém nechala Kittnarovy výzvy bez odpovědi, a požádala ho o tisíc kaček. Připsala ještě, že si nepřeje, aby se spolu setkali, a navrhla způsob, jak jí má peníze předat. Pak vzala tajně Haně tu fotografii, ofotografovala ji nebo si to nechala od někoho udělat a zase ji vrátila.“

Spáčil se opřel o zeď a pomalu upíjel ze sklenice. V pokoji zavládlo ticho. Po chvíli Krasl řekl:

„Pan Kittnar tvrdil, že ty dopisy psala Hana. To je přece paradoxní. Musel vědět, komu ty peníze předává.“

„Nikdo to nemohl vědět líp,“ řekl Spáčil.

„Nevěděl to,“ řekl Robert Knapp. „Vůbec nevěděl, komu je předává. Domníval se, že je to Hana.“

„Tomu teda nerozumím,“ řekl Krasl. Pomalu se otočil a zadíval se na poručíka.

„Já taky ne,“ promluvil Kittnar po dlouhé době.

Robert Knapp řekl: „Mně to taky nebylo dlouho jasné. Hned první den, co jsem přijel do Veran, jsem zašel omylem do té opuštěné komnaty princezny Vilemíny. Našel jsem tam v kamnech tři papíry. Ten první byl dopis, který napsala skutečně Hana a o kterém jsem před chvílí mluvil – ten neodeslaný. Byl starý, zamazaný. Někdo ho dlouho nosil u sebe. Ty ostatní, to byly listy papíru, na kterých si někdo podle předlohy cvičil Hanin rukopis. Nemusím být grafologem, abych poznal, že to byla ženská ruka. Navíc jsem našel na podlaze pod postelí rtěnku, kterou tam někdo ztratil. Jediná žena, která připadala v úvahu, byla Wanda. Tenkrát jsem ještě vůbec netušil, co to znamená. Ale něco to muselo znamenat. Tam jsem taky začal tušit, že jsou ve hře nějaké fotografie. Vzal jsem tu rtěnku a udělal takový malý experiment. Když jsem se šel s Wandou koupat, položil jsem ji tajně pod její šaty tak, aby si jí musela všimnout, až se bude oblékat. Počítal jsem, že ji ztratila, ale neví kde. Tady ji musela nalézt. Jestli se objeví v kabelce, je jasné, že rtěnka je její. Později jsem se dokonce přesvědčil, že má celou sadu podobného náčiní. Stříbrnou rtěnku, hřeben a pudřenku.“

Spáčil řekl: „Ježíš, vy jste ale nátura, poručíku. To jste se celou tu dobu kolem Wandy motal jen proto, abyste zjistil, co nosí v kabelce?“

„Abych řekl pravdu, nebyl to jediný důvod.“

„No dobře,“ řekl Spáčil. „Myslel jsem si to.“

„V Praze jsem prohledal Hanin a Wandin byt. U Hany jsem v pokoji nenašel nic, tak jsem se rozhlédl u Wandy. Měla ve skříní v krabici ty fotografie. Na nich jsem poprvé viděl pana Kittnara. Tušil jsem, že jsou ty fotky ofotografované, navíc byly dvě, ale stejně jsem si to nechal ověřit. Bylo to tak. Ten pokoj jsem Wandě prohledal, když šla nakoupit. Úmyslně jsem to zařídil tak, aby si všimla, že jsem fotografie našel a vzal, a řekl jsem jí, že si musím odskočit. Sledoval jsem, co bude dělat. Za moment po mně vyšla z domu a namířila si to do parku. Zahodila něco do koše na odpadky. Byl to klíč. Původně jsem myslel, že je to klíč od nějakého bytu, kde se Hana scházela s panem Kittnarem, ale pak se ukázalo, že je úplně od něčeho jiného.“

Zase v pokoji zavládlo ticho. Krasl hleděl před sebe na stůl, paže mu visely podél opěradla židle. Kittnar si mnul zamyšleně bradu palcem a ukazováčkem. Sáhł po sklenici, dopil, znovu si dolil a ještě jednou usrkl. Začínal se rozpalovat, tváře měl zrudlé, jako by měl horečku. Spáčil spočíval pohledem nehybně na poručíkovi. Vstal a naplnil všechny sklenice, zapálil si cigaretu a zase se usadil na váleudu.

Krasl řekl netrpělivě: „Tak od čeho byl ten klíč? Nebo to chcete slyšet od nás? Nebo se to bude teprve zjišťovat?“ Pak dodal zhnuseně: „Už je té špíny dost, ne?“

„Kdepak,“ řekl Spáčil. „To je jen začátek. Nepatrný začátek, kamaráde.“

Robert Knapp řekl: „Abych se dozvěděl, od čeho je ten klíč, rozjel jsem se za panem Kittnarem do Jetřichovic.“

„Měl jsem dojem, že to víte,“ řekl doktor Kittnar.

„To jsem tenkrát říkal, ale pak jsme se dostali do řeči a vy jste mi to pověděl. To už se nepamatujete?“

„Vím, že jste se mě ptal a já to nevěděl. Předpokládám tedy, že jste se neptal na něco, co víte. Ne, ne, pane, já to nebyl. Leda –“

„Právě,“ řekl Robert Knapp. Odlepil se od váleudy a přešel ke stolu. Oběma rukama se opřel o desku. Doktor Kittnar měl v očích poněkud roztržitý výraz. Krasl na něho hleděl rovným, tvrdým

pohledem. „Pověděl jste mi o sobě spoustu věcí, právě tolik, kolik jsem zrovna potřeboval. Pověděl jste mi o těch fotkách, pověděl jste mi o dopisech – i o tom klíči. Pověděl jste mi o těch schránkách na teplickém nádraží.“

„Moment, poručíku,“ řekl Spáčil velice obezřetně. „To je na mne moc rychle.“

„Dobrá. Rozvedu to. Od Wandy jsem se dozvěděl, že má Hana v Teplicích otce. Pracuje na nádraží v úschovně zavazadel. Tam mají ještě automatické schránky na klíče. Vypadá to asi takhle: Když je schránka prázdná, je klíč v zámku, ale nejde odemknout. Když do toho zázraku vhodíte korunu, mechanismus uvolní zámek. Strčíte tam tašku, zamknete a jdete na špacír. Když se vrátíte, odemknete, vezmete zavazadlo, schránku zavřete a mechanismus zaklapne a počká si, až do něho zase někdo vhodí korunu. Tohle věděla Wanda. Věděla taky, že Kittnar jezdí do Teplic na pravidelné pondělní přednášky. A tak se přizpůsobila. Napsala mu, aby peníze uložil ve stanovený den a stanovenou hodinu do té schránky. Do jedné určité schránky, že ano?“

„Bylo to tak,“ řekl Kittnar. „Do pravé horní.“

Krasl řekl: „Chytře promyšleno. Co když ale byla ta schránka obsazená?“

„To byla jen malá pravděpodobnost. Lidi nemají k těmhle krámům důvěru. Nějaké riziko tu ale bylo. Riziko je riziko.“

„Opravdu to bylo dobře vymyšleno,“ řekl Krasl znovu. „Jenže bych rád věděl, čím tu skříňku Wanda odemkla, když měl klíč pan doktor v kapse.“

„To bych taky rád věděl,“ řekl Spáčil.

„Prostě si jednou ten klíč za korunu vzala, došla do města a nechala si udělat v mechanické dílně na počkání kopii. Stálo ji to všeho všudy pět kaček.“

Spáčil se křivě usmál. „Jestli to neprásknete, poručíku, tak se tím budu živit, až mě tady vylejou.“

„Vy byste si vymyslel něco chytřejšího.“

Kittnar řekl: „Bylo mi vždycky divné, proč Hana – tedy vlastně slečna Wanda – v dopisech tak zdůrazňovala, že se se mnou nechce setkat – ta hloupá, nevědomá slečna Wanda, byl bych jí ty peníze půjčil nebo dal, kdyby za mnou přišla.“

„Vy máte nějak na rozdávání,“ řekl Spáčil. „Co byste asi tak za ty dvě tisícovky chtěl? Jeden z jejích přelétavých úsměvů?“

„Nechte toho,“ řekl Robert Knapp.

Kittnar řekl: „Nemám, ale dal bych jí je.“ Vztáhl ruku po sklenici, ale rychle ten pohyb přerušil.

„Jen se napijte, doktore,“ řekl Spáčil s úsměvem. „Nemyslel jsem to zle. Všichni se asi budeme muset dneska opít.“

„Tahle věc s těmi schránkami byla náramně chytře vymyšlená,“ pokračoval Robert Knapp. „Wanda se tak zbavila rizika, že ji Kittnar načapá, i kdyby nakrásně na něco kápl. Mohla klidně stát v hale a dívat se, jak tam Kittnar ukládá tašku. Wanda Kittnara znala, on ji ne. Jak je vidět, umí Wanda tu svou hezkou hlavu taky používat k myšlení, když je třeba. Mimochodem, doktore,“ obrátil se Robert Knapp na Kittnara, „telefonovala vám Wanda včera?“

„Telefonovala, že prý se mnou chce mluvit. To jsem ale ještě nevěděl, o čem bude řeč. Mluvila zmateně.“

„Chce se vám omluvit a vrátit ty peníze a fotky,“ řekl Robert Knapp.

„Ano. Přirozeně. Nemusí za mnou chodit. Ty peníze mi může poslat, i ty fotky. Chápu, že je teď musí vrátit. Nemělo by smysl jí je nabídnout, chápu to,“ řekl Kittnar. „Ale ať za mnou nejezdí, nechťel bych ji uvádět do rozpaků.“

Krasl zvedl oči a řekl: „To jste teda zahrál elegantně, příteli. To se musí nechat. Chtěl bych vám poděkovat –“

„Počkejte s tím děkováním,“ řekl Robert Knapp a pokračoval. „Ale já nejel za vámi ten kus cesty jen kvůli tomu klíči – tohleto všechno jsem víceméně tušil a chtěl jsem si to jen ověřit a poskládat pěkně dohromady, aby to hrálo. A hraje to.“

„To tedy hraje,“ řekl Spáčil a nalil si. Oči mu žhnuly. V obličeji zčervenal od pití. „Hraje, jenže to není zrovna muzika, která by se

bůhvíjak dobře poslouchala.“ Vstal, odešel do vedlejší místnosti a vrátil se s načatou sklenicí ginu. Trochu si nalil a postavil láhev před Krasla. „Nalejte si,“ řekl. „Ale trochu si to řed'te.“

Kittnar ho sledoval beze slova. Zapálil si další cigaretu. V pokoji zavládlo na okamžik ticho. Ale poslouchalo se špatně. Tlačilo na prsou jako skála. Konečně Kittnar řekl: „Tak proč jste za mnou jezdil?“

Robert Knapp si vstříkl do své sklenice trochu sodovky, přičichl a pomalu se napil. Řekl: „Tady s panem Spáčilem jsme o té věci trochu podumali,“ odmlčel se, „aby bylo jasno, o té vraždě, nemůžeme se tomu slovu donekonečna vyhýbat.“ Znovu se napil. Sklenicí točil v prstech. „Čím víc jsme přemýšleli, tím víc jsme nabývali dojmu, že v neděli večer byl na zámku někdo čtvrtý. Nějaký noční host, který tu nutně potřeboval být.“

Kittnar na okamžik strnul. Pak otočil hlavu a zadíval se přimhouřenýma očima na poručíka. „Že tu potřeboval být?“ zeptal se. „A proč?“

„Nebud'te směšný,“ řekl Spáčil. „Vy nevíte, co se tu stalo?“

Krasl se napřímil a těkal očima z poručíka na Kittnara a z Kittnara na Spáčila. Zase vypuklo to ticho. Šumělo pokojem, ale byl to šum vzdáleného uragánu, který se mohl každým okamžikem přihnát. Kittnar se tvářil jako socha. Poposedl v křesle. Mlčel. Když už to trvalo dlouho, Krasl řekl:

„Někdo čtvrtý, někdo, kdo tu nutně potřeboval být,“ vykřikl. „Na to se vám vykašlu.“ Bělmo se mu nepříčetně lesklo. Na krku mu naběhla tlustá žíla. „Někdo ji dvakrát probodl nožem, někdo, někdo –“

Spáčil na něho třeštil oči. Potil se. Krasl se napil a dlaní si zakryl tvář. Pak se podíval na Kittnara. „Tak něco řekněte, hergot!“

Doktor Kittnar řekl velice, velice pomalu: „Nevím, proč bych měl něco říkat já.“ Sotva mu bylo rozumět „Proč já?“ Šlehl očima po Spáčilovi. „Proč bych to měl vědět já?“

„Nikdo to nemůže vědět líp, doktore,“ řekl Robert Knapp. „Protože tím čtvrtým mužem jste byl vy.“

Kittnar se sesul v křesle, sklonil hlavu, ale neříkal nic. Vůbec nic. Ozval se Krasl, už klidným a vyrovnaným hlasem.

„Leccos mě napadá,“ řekl, „ale zatím mi to nedává smysl. Vraťme se trochu. Byla řeč o nějakém dopise, který měl podle vás, poručíku, napsat někdo třetí, jak jste se vyjádřil. Kdo to byl?“

Spáčil řekl: „Přemýšlej, Václave.“ Na Kittnara se nepodíval. Hleděl na dno své sklenky. Hlas měl trochu nejistý.

„To by mělo být jasné... jenže. Měl to být Machek?“

Robert Knapp řekl: „Ano. Byl to Machek. Jenže to pan Kittnar nevěděl. Je to tak?“ Nečekal na odpověď a pokračoval: „Machek Wandino počínání odhalil, myslel jsem si to, ale nakonec mi to potvrdila sama Wanda. Řekla mi, že Machek byl v poslední době nějak divný a že má dojem, že jí prohledal pokoj. Ten dojem byl správný. Byl to Machek. Záleželo mu na Wandě a chtěl tu záležitost dát do pořádku. Počínal si ale dost podivně. Pravděpodobně zachytil nějaký Wandin dopis. Přečetl si ho a domyslel si, o co jde. Jenže neznal Kittnarovu adresu. Tahle část příběhu je vůbec velice podivná, podrobnosti se zřejmě už nedovíme. Machek Wandu hlídal. Napsala Kittnarovi dopis, jehož obsah neznám, ale mohl bych se ho od Wandy dovědět. Snad chtěla upřesnit pokyny ohledně poslední zásilky peněz nebo něco v tom smyslu. Machek ten dopis vyměnil. Jenže na té obálce nebyla napsaná adresa. Tu psala Wanda až těsně před odesláním. Machek vůbec nevěděl, komu ten dopis píše, ale byl si jistý, že dojde. Obsah neznám, ale ten zas zná tady pan Kittnar. Takže nám to teď hezky poví, nemám pravdu?“

Kittnar přikývl. Řekl: „Je to tak, jak pan Knapp říká. Byl jsem v neděli v noci na zámku.“

„To je krása,“ řekl Spáčil mdle. „Machek píše dopis a neví komu. Kittnar dostane dopis a neví od koho. Ví vůbec někdo něco?“

„Každý trochu,“ řekl Robert Knapp. „Když to teď dáme hezky dohromady, bude toho právě tak dost, aby si šel někdo sednout na dvacet let do chládku.“ Otočil se na Kittnara: „Tak začněte, doktore!“

Krasl se zhluboka napil. Spáčil seděl opřený hlavou o zeď, suchýma očima hleděl na poručíka.

„Budu se snažit, aby to, co vám teď řeknu, znělo rozumně, ale nevím, jestli se mi to povede,“ řekl Kittnar. „Je to tak šíleně hloupé, tak prosté a neuvěřitelné –“ přejel si dlaní po čele. „Dostal jsem ten dopis, ale nevěděl jsem, co si o tom mám myslet. Vůbec jsem netušil, kdo ho mohl psát. Měl jsem strach, pochopitelně. Ten někdo mi psal, že se dozvěděl pravdu – tenkrát jsem už myslel na tu fotografii a na ty peníze – a že mu moc záleží na tom, aby se věci uvedly na pravou míru. To cituji. Psal, že jestliže nepřijmu jeho nabídku, bude muset zvolit jinou cestu.“

„V čem spočívala ta nabídka?“ řekl Spáčil.

„Psal mi, abych přijel v neděli na zámek, že se mnou on a Hana chtějí nutně mluvit. Psal, abych počkal v deset hodin večer před zámkem, že se u mne přihlásí.“

„Vy ten dopis pochopitelně nemáte,“ řekl Robert Knapp.

„Spálil jsem ho.“

„Vy si vedete znamenitě,“ řekl Robert Knapp. „Pálíte všechno, co byste mohl u soudu vytáhnout jako důkaz.“

„U jakého soudu...?“

„No dobře,“ řekl Spáčil. „Nechte ho být, poručíku, ať ty řeči vyklopí.“

Krasl řekl: „Přijel jste do Veran – a co bylo dál?“

„Přijel jsem k večeru. Nejel jsem do Veran. Zaparkoval jsem u mostu, hned vedle těch zdymadel. Nechtěl jsem, aby mě někdo ve Veranech viděl. Potřeboval jsem tu záležitost promyslet, vůbec jsem nevěděl, na čem jsem. Rozhodl jsem se, že přistoupím na jakékoliv podmínky, jen když budu mít konečně pokoj. Seděl jsem až do půl jedenácté. Pak přišel. Jenže nevím, kdo to byl.“

„Co nevíte?“ řekl Krasl.

„Nevím, kdo to byl. Čekal jsem před zámkem a pak přišel nějaký muž v červené masce a řekl mi, že to byl on, kdo mi psal. Pověděl mi, že je na zámku maškarní večírek pro malou společnost známých. Hana že je tam také a že mě čeká. Dal mi jednu masku, abych si ji

vzal. Až prý skončí ten večírek, tak že tu záležitost projednáme. Bylo mi už úplně jedno, co dělám, a tak jsem si tu masku vzal a on mě vedl do pokoje v prvním patře. Řekl mi, že vedle v pokoji bydlí Hana. Abych počkal, až tu zábavu ukončí, že si pak promluvíme. Ten nápad s maskou mi přišel docela vhod, protože jsem si myslel, že mě alespoň nikdo nepozná. Ale v pokoji jsem čekal dlouho sám. Nikdo pořád nešel. Asi tak před půlnocí jsem slyšel, že někdo vstoupil do vedlejšího pokoje, ale jinak nic. Pořád nikdo nešel. Celou tu dobu, co jsem tam čekal sám, jsem si říkal, že je to všechno nějaký nesmysl. Rozhodl jsem se, že to nechám plavat a odejdu. V nejhorším případě sám řeknu manželce, do čeho jsem se dostal. O nic jiného nešlo. Elen by to pochopila. Vyšel jsem z pokoje a šel pryč. Na chodbě jsem potkal nějakého muže, který šel proti mně. Nevím, jestli to byl ten, co mě přivedl. Nezajímalo mě to. Prošli jsme kolem sebe. Vůbec si mě nevšiml. U schodiště stáli zase dva muži v maskách jako ten, s kterým jsem se minul. Bavili se s nějakým děvčetem, ale Hana to nebyla. Vůbec si mě nevšímali. Prošel jsem kolem nich, sešel na nádvoří, zahodil jsem masku někde na zem a odešel. Pěšky jsem si došel pro vůz a odejel. To je všechno. Od té doby se nic nedělo. Až za mnou přijel včera pan Knapp.“

Krasl si nalil do své sklenice trochu ginu a rozředil ho sodovkou. Napil se a sklenici odložil na stůl. Přikývl. „Tedy, pane, já vám řeknu, že tohle je ten nejbáznivější příběh, jaký jsem kdy slyšel. Vemte rozum do hrsti. Tohle vám neuvěří ani poslední polda. I kdybyste mu slíbil pišťalku, která sama zapíská, když potká na ulici kapesního zloděje. Na vašem místě bych celé to povídání hezky rychle prohlásil za fór. Poručík si na fóry potrpí. Ten by to dovedl ocenit.“ Sáhl po sklenici. „Co tomu říkáš, Karle?“ zeptal se Spáčila.

„Nic. Jen je mi divné, proč jste zaparkoval ten auťák před vesnicí. Vy máte přece vždycky to štěstí, že uděláte něco, o čem vůbec nevíte, co to vlastně bylo a proč to bylo. Dáte si rande s někým, koho neznáte, když s ním mluvíte, tak se zase nepředstaví. Jedete sto kilometrů, jen abyste si navlíkl červenou masku, poseděl dvě hodiny v nějakém pokoji a zase bez rozloučení odjel. Vy máte tedy pestrý

život, pane. Pořád děláte něco, co za vás vymyslí druzí. Na vašem místě bych to vyprávění stornoval.“

„Proč? Mně se to docela líbí,“ ozval se Robert Knapp. „Pravda, k věření není, zní to dost fantasticky. Jenže mně se to stejně docela líbí.“ Obrátil se na Spáčila. Opřel se o zeď. Zapálil si cigaretu. Řekl:

„Chtěli jsme tajemného muže, tak ho tedy máme. Je tajemný jako harlekýn na hasičském plese v Konobřži. Stačí rozepnout jednu sichrhajku a celá ta paráda jde k čertu.“

„To se tedy těším,“ řekl Spáčil.

Krasl se otočil i se židlí a zadíval se na poručíka. Nervózně se zašklebil.

„Je taky na co,“ řekl Robert Knapp. „Trochu ten příběh zprozaičtíme. Všechno, co tady pan Kittnar říkal, je pravda. Jenže ne úplná. Vypadalo to asi takhle: Od samého začátku jsem tušil, že byla v zámku v tu osudnou noc čtvrtá osoba. I pan Spáčil dospěl k podobnému názoru, jenže ho nemohl podepřít žádným důkazem, jinak tomu bylo se mnou. Já ten důkaz měl. Našel jsem totiž ty masky. Pro jistotu jsem si to nechal pro sebe. Masky byly čtyři. První jsem objevil na římse pod oknem Hanina pokoje. Byla na ní krev. Vrah masku po vraždě vyhodil, aby se nevydával v nebezpečí, že ho někdo spatří, až bude vycházet, nebo i později. Potom jsem při procházce v parku našel skládku popela a na ní útržky ohořelé látky. To bylo zlé. Znamenalo to, že někdo spálil něco, co mělo velký význam. Machek sice nezapíral, že to byl on, kdo vymyslel to podivné libreto s maskami, ale doposledka tvrdil, že nechal masky ušít u paní Vykysalé. Že nechal ušít masky tři. Nevěřil jsem mu. Nechal jsem si udělat rozbor popela z jeho kamen. Ta rudá látka tam byla opravdu spálena. Nic mě tak nezajímalo, jako kde jsou zbývající masky. Počítal jsem s tím, že je najdu. To by bylo logické. Machek tvrdí, že nechal ušít masky tři, ale sám tajně ušil čtvrtou. Tu pro doktora Kittnara. Jestliže Hanu zavraždil Machek, musel zahladit stopy, zničit masky, to je abeceda každého zločince.“

Kdyby býval vrah sebral všechny čtyři masky a zjistil, že od krve je právě maska ušitá dodatečně, tedy ta, která se značně od ostatních

lišila, protože byla vyrobena v ruce, a ne strojem, byl by mohl zničit jen tu jednu a ostatní klidně nechat, abych je našel. Jestli to bylo vymyšleno takhle, tak to bylo vymyšleno moc dobře. Pak by nikdo nedával masky do souvislosti s vraždou. Jenže vrah tu čtvrtou masku nenašel, tu jsem měl já, a proto musely zmizet ty ostatní, a proto bylo jasné, že Hana byla zavražděna mužem v masce. Machkovi jsem v rozhovoru naznačil, že mě zmizení masek zajímá a několikrát jsem se ho zeptal, jestli je našel. Stačilo mu to, aby poznal, co si o tom myslím.“

Poručík zhluboka vydechl, ale hned pokračoval:

„Po tomhle rozhovoru o maskách, kdy jsem mu také pověděl o těch dopisech v kamnech, jsem se schoval v jeho dílně. Moc mu záleželo na tom, aby ukryl nějaký adresář. Tenkrát už mu došlo, že jsem na stopě muže, kterého pozval – tedy pana Kittnara. Ten adresář schoval v dílně do pojistkové krabice a je tam asi dodnes. Prohlédl jsem si ho, ale moudrý jsem z toho nebyl. Jen jsem zjistil, že si tam opsal celou řadu nějakých adres, ale Kittnarovo jméno tam nebylo. Ani nikoho, kdo se jmenoval Jindřich. Machek po té adrese samozřejmě pátral, ale bez výsledku. Ty adresy opsal všechny z adresáře Wandy. Správně tušil, že je mezi nimi – nebo lépe – že by mezi nimi měla být i Kittnarova adresa. Možná že tam je, nevím. Rozhodně tam není s Kittnarovým jménem.

Zbývalo najít masky a já se tím netajil. Požádal jsem Machka, aby mě provedl depozitáři a ukázal mi látku, z které masky šil. Náhodou jsem se podíval do jedné truhly, kde byla uložena sádrová figurína dívky. Když jsem se pak kolem té truhly vracel, všiml jsem si, že s ní někdo setřel prach. Otevřel jsem ji znovu a našel tam tři masky. Mohl je tam dát Machek, věděl, že jsme tu truhlu už jednou prohlédli, jenže proč by to dělal? On by přece měl ty masky zničit. Bylo jasné, že je tam nalíčil někdo, kdo sice masky na čas schoval, ale záleželo mu na tom, aby se zase objevily ve hře, lépe řečeno, abych si myslel, že s nimi někdo manipuluje. Ten někdo měl být Machek, nikdo jiný k tomu přece neměl důvod. Dal je tam tedy někdo, kdo sledoval moje a Machkovo počínání. Ted' už jsem měl

všechny čtyři masky, měl to být důkaz proti Machkovi, jenže to byl přece naprostý nesmysl. Nechal jsem udělat odbornou expertizu těch masek a dozvěděl jsem se poslední rozhodující fakt. Ne jedna, ale dvě z těch masek byly potřísněny krví.“

Krasl přikývl. „Teď už je to jasné jako letní obloha,“ řekl. „Machek pozval Kittnara, aby uchránil svou milovanou Wandu před skandálem. Jenže Kittnar mu najednou utekl. Když už měl ty masky, tak aby jeho práce nevyšla naprázdno, zabil Hanu, a když už byl jednou na šikmé ploše, ukradl z dlouhé chvíle ten obraz. Pak mu to ale přišlo všechno líto a zastřelil se ve sklepe. Předtím si ještě tu pistoli vyzkoušel tady na Karlovi,“ ukázal na Spáčila.

Kittnar se podíval na Spáčila a řekl: „Já tomu nerozumím, vlastně ani nechci.“

„Jak si to představujete s tou krví na druhé masce?“ zeptal se Spáčil. „To je trochu přitažené za vlasy, ne?“

„Ani ne. K těm maskám se ještě vrátím. Zatím to dokazuje jen to, že Machek vraždu předem nepřipravoval. Nemohl přece tušit, jak se vyvine setkání doktora Kittnara s Wandou, jestliže připustíme, že takové setkání připravoval. Kdyby vraždu plánoval, ušil by asi všechny masky stejně, tedy sám, a pak by stačilo, kdyby zmizela ta čtvrtá. Ta, v které vrah doopravdy vraždil. Rozhodně by ji nevyhazoval z okna. Navíc, když to byla maska, která se stříhem i ušitím lišila od ostatních tří. Musel by počítat i s tím, že se ostatní – tedy Krasl, Spáčil a Kittnar – rozpomenou, jakou masku měli, a pak by bylo jisté, že to byl on, kdo si oblékl tu čtvrtou, tu od krve. S tímhle by musel počítat. Místo toho masky klidně pomíchal a možná, že ani nevěděl, kdo kterou měl. Všechno tomu nasvědčuje. A protože všechno tohle opomněl nebo necítil potřebu promyslet, je jasné, že Machek vraždu nepřipravoval.“

Spáčil řekl: „Jenže, jestliže tedy připustíme, že Machek Hanu nezavraždil, pak mi tedy řekněte nějaký rozumný důvod, proč nekápl božskou a proč například tak úzkostlivě tajil přítomnost pana Kittnara?“

„Tohle je temné místo celého případu a bohužel asi temné zůstane. Ale lze ho vysvětlit. Připusťme na chvíli, že Machek nevěděl, kdo Hanu zavraždil. Všichni ostatní měli důvody k vraždě. I když třeba někdy dost chabé. Jenže tak už to bývá, že lidé často vraždí z malicherných příčin. Ztratil se ten obraz. Prakticky každý v tom mohl mít prsty a mohl se chtít Hany zbavit jako nepříjemného svědka, když připustíme, že Hana byla do téhle záležitosti zapletena. Wanda mohla mít strach, aby nevyšlo najevo, že mámila z Kittnara peníze. Doktor Kittnar měl strach před rodinným rozvratem. Machek pozval Kittnara, ten zmizel beze stopy a druhý den je Hana nalezena mrtvá. Kdyby někomu vyprávěl historku o tom, jak pozval někoho, koho nezná, na zámek, dal mu masku a ten neznámý zase zmizel, každý by se mu vysmál. Wanda by klidně mohla všechno popřít, zrovna tak pan Kittnar. Nikdy by se nedověděl, koho to vlastně do Veran pozval. S tím musel počítat. Kromě toho si dovedu představit pár důvodů, proč se nikdo zrovna dvakrát nežene do spolupráce s Bezpečností. I kdyby chtěl nakrásně riskovat, že mu jeho vyprávění bude někdo věřit. On si nemohl být jist nějakým podezřením, a proto raději mlčel. Byl to váš přítel a uvědomoval si jistě, jak by jeho svědectví mohlo třeba i někomu nevinnému být osudné. Z jeho řečí vím, že si nedělal žádné iluze o schopnostech Bezpečnosti. Prostě mlčel. Ale snažil se sám věci přijít na kloub. Pátral. Hledal ten obraz, správně tušil, že kdo ukradl obraz, vraždil. Věřil asi, že obraz najde – a tím i vraha. Chodil do katakomb – tím jsem si jist. Snažil se mi namluvit, že obraz a vražda spolu nesouvisí. To už jsem věděl, že chce získat čas. Protože on něco věděl, něco, co mi chtěl po dlouhém rozvažování říci ten den, kdy zemřel. Chtěl mi říci něco velice důležitého, jenže k tomu už nedošlo.“

V pokoji zavládlo ticho. Tíživé ticho. Doktor Kittnar se nakláněl v křesle a zdálo se, že už dávno přestal poslouchat. Spáčil seděl, oči napůl přivřené a zdravou rukou si hladil tvář. V obličejí měl napjatý, trochu nepřítomný výraz. Krasl vstal od stolu a přecházel pokojem, oči upřené na rohož na podlaze. Zastavil se a vylovil z kapsy

cigarety. Na nikoho se nepodíval. Hlavu nezvedl. Robert Knapp se opíral o zeď vedle dveří s jednou rukou v kapse.

Promluvil Krasl. Řekl: „To, co jste nám tu teď vyprávěl, zní moc zajímavě. Až moc zajímavě. Jenže já pořád nevím, jestli na to mám pohlížet jako na řečnické cvičení, nebo jestli to myslíte vážně. A když jo, tak co to dokazuje?“

„Dokazuje to jednu jedinou věc,“ řekl Robert Knapp. „Že to nebyl Machek, kdo Hanu Felixovou zavraždil.“

Kittnar zvedl udiveně oči, ale nezračilo se v nich vůbec nic.

„A co takhle nějaký důkazíček,“ řekl Spáčil a zvedl se z válendy. „Našel by se? Nebo nám to jenom předkládáte k věření?“ Došel ke stolu, nalil si do sklenice gin a odešel se opřít k protější stěně. Přes místnost hleděl na poručíka a zapálil si cigaretu.

„Jistě, že by se našel. Dokonce sedí tady v místnosti. Doktor Kittnar je ten důkaz.“

Kittnar řekl: „Mně s tím dejte pokoj,“ a upadl opět do letargie.

Krasl řekl: „Vážně? Pan Kittnar je každou chvíli něco. Strašná smůla, že se do toho trochu nevloží. Bylo by to zábavnější.“ Za chvíli řekl: „Tak nám ten důkaz předvedte.“

Spáčil nepřítomně přikývl. Bylo na něm znát, že horečnatě přemýšlí.

„Pane Spáčile,“ řekl Robert Knapp, „pamatujete se, jak jsme spolu mluvili o rekonstrukci závěru večírku? Jak jsme počítali ty minuty?“

„To se pamatuju.“

„Vycházeli jsme z toho, co nám řekl Machek. Že totiž odešel za Hanou, popřál jí dobrou noc a šel spát... Jenže on nešel spát. Šel za Kittnarem, který právě před okamžikem odešel ze zámku.“

Krasl strnul, jako když do něho udeří blesk. Beze slova visel očima na poručíkovi. Spáčil řekl tiše: „To je ten důkaz? Když tomu uvěřím, tak to pořád znamená jen to, že Machek nemluvil pravdu.“

„Správně. Jenže to zároveň dokazuje, že nebyl jediný, kdo lhal.“

Spáčil se odlepil od stěny a řekl: „Začínám tomu rozumět. To znamená něco jako druhé kolo. Problém alespoň na jednu dýmku

tabáku.“ Otočil se k poručíkovi: „Moment, jen si pro ni dojdou a budeme pokračovat.“ A zašel do vedlejší místnosti.

* * *

Za okamžik vešel do pokoje s dýmkou mezi stisknutými rty. Tu zdravou pravou ruku měl v zápěstí ohnutou a mířil na poručíka modře brynýrovaným koltem. Měl dlouhou šestihrannou hlaveň s otvorem, do kterého by se vešel snad palec. V jeho ruce vypadala ta pistole obrovitě a nebezpečně. Řekl:

„Možná, že ani žádnou pistoli nemáte, ale nepokoušejte se strkat ruku do kapsy. Nejlepší bude, když zůstanete stát s rukama od těla. Nejsem zrovna nejlepší střelec, ale stejně bych vás alespoň dvakrát trefil, než přeběhnete pokoj.“ Na ostatní se vůbec nedíval. Krasl na něho hleděl zadumaně a s odporem. Kittnar složil ruce na opěradla křesla a zůstal tak.

„Tak vám to přece došlo,“ řekl Robert Knapp. „Pozdě, ale přece.“

„Nechte si ty duchaplnosti,“ řekl Spáčil ponuře. „Musím tu pistoli držet hezky zpřima a třeba mě začne za chvíli bolet ruka.“

„Třeba byste se bál z toho kanónu vystřelit. Tyhle osmatřicítky kopou jako d'as.“

„Třeba,“ řekl Spáčil. „Ale sázet bych se nechtěl. Je to dobrá bouchačka.“ Pohnul pistolí, takže teď mířila někam na poručíkova prsa. „Nelíbí se vám?“

„Vy se mi nelíbíte.“

„Ne?“

„Ne. Vypadáte jako filmový kovboj po zkoušce, když se namaže a straší holky z komparsu.“

„Nechte si ty řeči – jestli smím prosit.“

Robert Knapp řekl: „Neměl byste mi to ztěžovat, pane Spáčile. Víte dobře, že se musím pokusit vám tu pistoli vzít.“

„Ale proč? Možná, že ani nemám v úmyslu střílet. Možná, že tohle číslo ani na programu nebude. Rozumíte mi?“

„Nechci vám rozumět, ani nemůžu. Udělal byste líp –“

„To přenechte mému úsudku. Skončeme to, abychom tady přítomné neunavovali. Dopovíme si ten příběh hezky do konce a – a pak se uvidí.“

„Vezmeme to zkrátka,“ řekl Robert Knapp.

„A prosím, pravdu, abych věděl, jestli je tu nějaká naděje, že bych tu bouchačku zase schoval.“

„Pochybují.“

„No dobře. Taky se mi nezdá.“

Robert Knapp řekl: „Podíváme se na ten důkaz, to vás asi bude nejvíc zajímat. Musím uznat, že to bylo moc chytré vymyšleno a navíc vám přála náhoda. Mělo to vypadat asi takhle: Večírek skončil tím nepovedeným únosem, všichni jste vyšli na ložii před rytířský sál. Krasl s Wandou a s Machkem zůstali na chodbě. Vy jste šel na záchod a za moment jste se vracel kolem skupiny před sálem, sešel jste na nádvoří, tam chvíli kouřil a vrátil se domů. Machek odešel spát. Předtím ale ještě zašel za Hanou a popřál jí dobrou noc. Chvilku po něm šel Krasl zamknout bránu. Wanda zašla do rytířského sálu a usnula tam. Vzbudila se až pozdě v noci a šla spát k Machkovi. V noci už spolu nemluvili. Všichni jste si navzájem svědčili. To bylo v pořádku, ale jen na první pohled. Právě jen na první pohled. Všiml jsem si hned několika věcí. Tak zaprvé, vy jste výslovně dvakrát opakoval, že jste se ze záchodu vracel kolem skupiny před sálem, ačkoliv jste ani jinudy nemohl jít. Záleželo vám na tom, aby vám to ostatní dosvědčili. To se také stalo. Krasl vám dokonce dosvědčil, že jste na nádvoří kouřil, jenže když jsem se ho ptal, jestli vám viděl do obličeje, přiznal, že zahlédl jen oharek cigarety, a to ještě jen na několik vteřin. Něco podobného mi řekla i Wanda. Na chodbě před sálem nebylo tolik světla, aby mohla s určitostí říct, že jste to byl právě vy, kdo kolem prošel. Jen nějaká postava v masce. Sám jsem si to překontroloval. Navíc nebylo od sálu vidět až na toaletu, a tak nikdo před sálem nemohl vidět, zda jste tam skutečně šel a odkud jste se vracel. Důležitou věc mi řekl pan Krasl. Ptal jsem se ho, zda si myslí, že byla rekonstrukce přesná,

a on odpověděl, že se mu zdálo, že jste se vrátil ze záchodu nějak moc brzo.“

Robert Knapp se odmlčel. Nikdo nic neříkal. Spáčil se zuřivě šklebil někam do neurčita. Trochu pohupoval v ruce s pistolí.

„Skoro jsem tomu uvěřil. Pan Kittnar mi před chvílí doplnil to, co mi ještě scházelo. Teď si poslechněte mou verzi, tu pravdivou. Machek chtěl po večírku zaskočit Wandu přítomností doktora Kittnara. Snad počítal s momentem překvapení, snad chtěl i tohle setkání zakomponovat do toho libreta. Byl to dost divný chlapík. Tohle přesně nevím a taky na tom nezáleží. Odešel do svého pokoje, aby řekl Kittnarovi, že nastala chvíle, kdy se setká s Wandou. Doktora Kittnara v pokoji nenašel. Ten už odešel a Machek nemohl tušit, že to byl právě on, a ne vy, kdo před chvílí kolem něho, dokud stál ještě před rytířským sálem s Wandou a Kraslem, prošel. Napadlo ho, že šel možná Kittnar za Hanou, která přece odešla spát do sousedního pokoje. Kittnar ji mohl slyšet. Když tam Kittnar nebyl, uvědomil si právě to, co jsem teď řekl, a utíkal za ním. Mezi tím jste byl ale vy už na toaletě, Wanda v rytířském sále a Krasl u brány. Nikdo ho tedy nemohl vidět, a tak tohle jeho počínání zůstalo utajeno. Machek Kittnara nedostihl. Nemohl za ním utíkat až k bráně ven, protože tam stál Krasl. Zášel tedy na nádvoří pod podloubí a tam kouřil. Tak se stalo, že vám Krasl v dobré víře, že mluví pravdu, dosvědčil, že jste kouřil na nádvoří, ačkoliv to byla Machkova cigareta, jejíž oharek spatřil. Machek svou masku odhodil před vstupem do Hanina pokoje, proto i to vaše tvrzení, že jste kouřil na nádvoří bez masky, Krasl dotvrdil. Na nádvoří zahodil masku Kittnar, a ne vy.“

„Ano, to souhlasí,“ ozval se Kittnar.

„A teď se vrátíme k vám, pane Spáčil,“ řekl Robert Knapp. „Vy jste o přítomnosti doktora Kittnara na zámku věděl. Nevím, jak jste se to dozvěděl, nevím to určitě, ale mám na to svou teorii. Možná že nám to řeknete sám?“

„Poslouchá se to pěkně,“ řekl Spáčil. Usmál se. Byl to celkem příjemný, klidný a široký úsměv. „Až moc pěkně, jenže já znám takových uhlazených příběhů spousty a nejsou pravdivé.“

„Tenhle můj je. Jen si to poslechněte do konce. Věděl jste, že je Kittnar na zámku, a tak vás vůbec nepřekvapilo, když jste ho spatřil vycházet z Machkova pokoje. Stál jste na záchodě. Sám jsem si vyzkoušel, že je pootevřenými dveřmi vidět jak k pokojům Machka a Hany, tak na celou ložii před rytířským sálem až ke schodišti. Jen jste došel na záchod, Kittnar vyšel z Machkova pokoje a na chodbě před toaletou se potkal s protijdoucím Machkem. Sledoval jste ho a viděl, že prošel kolem skupiny před sálem, aniž si ho někdo všiml. Machek vešel do pokoje, vyšel, zašel k Haně a utíkal chodbou na nádvoří. Nikdo ho neviděl. Chodba už byla prázdná, měl jste tu scénu jako na dlani. Věděl jste, že se krásně můžete vydávat za Kittnara a nikdo tu záměnu neprokoukne.“

Spáčilovi svítilo v očích šílené světlo. Slabě přikývl. „Nemůžu tady s tou pistolí mávat do nekonečna. Nechtěl byste mi říct, jak jsem mohl vědět, že se takhle vyvine situace?“

„Nevěděl jste to. Ani vy jste se na vraždu asi předem nepřipravoval. Ale myslí vám to hezky rychle, o tom jsem se několikrát přesvědčil. Víte, jak se to píše ve špatných krvácích,“ řekl Robert Knapp. „A zvaživ v okamžiku příhodnost chvíle, zavraždil ji –“

Krasl vstal od stolu a utřel si tvář kapesníkem. Znovu se posadil. Spáčil ho zamyšleně pozoroval, sotva znatelně pootočil pistolí. „Jen klid, kamaráde,“ řekl. „Už to nebude dlouho trvat.“

„Byla to ideální příležitost,“ pokračoval Robert Knapp. „Vy jste si to myslel. Byl jste na chodbě úplně sám a předem jste měl zajištěné alibi. Zašel jste za Hanou a dvakrát jste ji bodl. Myslím, že jste se ji snažil naposled přemluvit. Tady vám nevyšla první věc. Ta maska. Teď jste se jí ale musel zbavit, nemohl jste riskovat a vyjít se zakrvácenou maskou. Musel jste ji uložit někde, kde byste ji mohl později zase získat a zničit. Hodil jste ji na tu římsu pod okno. Jenže já ji hned první den našel. A zase vám přálo štěstí, jenže zase to bylo

štěstí zrádné. Před dveřmi Hanina pokoje jste našel masku, kterou tam odhodil Machek. Tu jste si navlékl. To byla druhá a nejvážnější chyba. Když jste svlékl zakrvácenou masku, ulpěla vám krev na prstech. Toho jste si nevšiml, a když jste se oblékal do té druhé, potřísnil jste ji také. A ještě jste mi ty masky bezstarostně nastrčil. Kdybyste si býval všiml té krve, možná že bychom tu teď takhle nestáli.“

Spáčil zvrátil maličko hlavu a suše se zasmál. „Mluvte dál,“ řekl „minuty běží. A nepoběží už dlouho.“

„Všechno klaplo jako víko nového kufru. Odešel jste lodžii ke svému bytu. Je tam zamčená přepážka, která odděluje prostory zámku od vašeho soukromého bytu, ale vy jste měl klíč. Asi ho už nemáte. To by bylo lajdáctví, kdybyste ho měl. Odešel jste domů a čekal, co se bude dít. Nedělo se nic. V noci jste vyšel a posbíral ty dvě zbývající masky. Později jste mi je nastrčil do té truhly. To je všechno.“

„Počkat,“ řekl Spáčil. „Kdo vám to řekl, že jsem odešel tou zamčenou přepážkou? Vaše intuice?“

„Vy sám přece. Já jsem si tu kliku pro jistotu vzal a nechal sejmut otisky. Byly tam hned dvojce. Vaše a někoho. Řekl jsem vám tenkrát: Pane Spáčile, na té klice se našly otisky. Neřekl jsem, že vaše. A vy jste si na to pověděl, že jste tamtudy stěhoval tu lavici, začal jste omlouvat své otisky, ačkoliv nebyla řeč o tom, že tam byly právě vaše.“

Spáčil otevřel pusu, ale ozvalo se jen zachroptění, nic srozumitelného.

Kittnar zvedl hlavu, jako by se probouzel. Jeho pohled se zastavil na zdi někde vedle poručíka. Řekl: „Ale pánové, jak s tím vším souvisí pan Machek, vždyť on se přece –“

Spáčil stál ztuhle u stěny, levým ramenem se opíral o zeď. Pravou ruku pěkně uvolněnou, aby mohl dobře mířit. Mračil se. Chvilí bylo ticho. Robert Knapp řekl: „Spáčil ho zastřelil – musel ho zastřelit, než promluví. A Machek se chystal promluvit. Řekl jsem, že Spáčil věděl o přítomnosti pana Kittnara na zámku. Věděl to od

Machka. Machek se s ním zřejmě chtěl poradit, jak to zařídit, aby Wandu donutil k přiznání a urovnání té záležitosti s penězi. Že jste to byl vy, kdo mu to poradil?“ zeptal se Robert Knapp Spáčila.

Spáčil přehmátl po pažbě pistole a palcem natáhl kohoutek. „Dělejte,“ řekl. „Za chvíli končíme.“

„Jak si to představujete – to končení?“

„Dělejte,“ zavrčel. „A nekecejte zbytečně. Nemá to cenu.“

Robert Knapp řekl. „Už končím. Ještě pár slov.“

Spáčil pokýval hlavou a přesunul se blíž ke dveřím.

„Machek věděl, že jediný Spáčil ví o tom, že pozval Kittnara. Nepodezíral ale Spáčila tutově, protože to mohl být i Kittnar, kdo Hanu zavraždil. Machek neměl ověřeno, jak a kam Kittnar odešel. Mohl se přece někde na zámku schovat a podobně – to nebudeme rozvádět. Machek asi věděl, že bude muset jednou promluvit, ale chtěl získat čas, aby mohl sám pátrat a přemýšlet. Sám za mnou přišel a řekl mi, že mi chce něco důležitého říci, abych mu dal ale ještě čas, že musí udělat něco, do čeho se mu vůbec nechce. To už podezíral Spáčila, hledal ten obraz v katakombách. Já tam chodil taky. I pan Spáčil tam chodil. Mimochodem, pane Spáčile,“ řekl Robert Knapp, „to vy jste mě tam klepl do hlavy, ještě dneska mám bouli.“

„To mě mrzí. Bolelo to moc?“

„Ani ne. Ty hodinky jste mi rozbíjel zbytečně. To už jsem věděl, že jste to byl vy. Nepotřeboval jsem si ověřovat žádné časové alibi. Tohle jste měl na mysli?“

„Potřebujete se vymluvit?“ zeptal se Spáčil. „Já to dělám taky, když mám strach. Dokončete to s tím Machkem.“

„Ano. Ta nepříjemná věc, do které se mu nechtělo, to byl rozhovor s vámi. Tím nad sebou vyřkl ortel smrti. Počíнал si naivně, ale myslel to čestně. Šel vám říci, že mi musíte povědět, že jste věděl o Kittnarovi. Řekl vám asi, že má se mnou schůzku, kde mi to řekne. Tím bylo rozhodnuto o jeho smrti. Nerad to říkám, ale provedl jste to obdivuhodně. Znovu jste dokázal hbitost svého mozku. Věděl jste, že Krasl odjel do města domluvit tu výstavu hudebních

nástrojů. Věděl jste, že je v trezoru ta pistole. Dělal jste před Kraslem správce a zůstal vám klíč, o kterém nikdo nevěděl. Stačilo Machkovi namluvit, že jste objevil v katakombách obraz, že se domníváte, že ho tam uschoval – tedy i ukradl – Krasl, a tím jste mu trochu zamotal hlavu. Pozval jste ho, aby se šel na ten obraz podívat. Machek ale měl tu schůzku se mnou. Navrhl jste mu, že zajdete za Kraslem a řeknete mu, aby mi, až se vrátím, vyřídil – prostě něco. Takhle jste to nějak udělal. Věděl jste, kdy přijede Krasl autobusem. Machek na vás čekal. Vy jste vzal pistoli, počkal na Krasla, společně jste objevili tu krádež a nechal jste mi vzkaz, abych přišel za vámi do katakomb. Musel jste počkat, až za vámi přiběhneme, protože jste potřeboval Machkovu smrt navlíknout jako sebevraždu. Odvedl jste ho do katakomb, tam jste ho vodil, dokud jste nás neslyšel přicházet. Došel jste s ním až k obrazu, tam jste ho zastřelil, vrátil jste se trochu chodbou zpátky a prostřelil jste si ruku. To už známe. Tohle měl být váš velký trik, jenže já už něco podobného četl. Stejně se vám tam ale vloudila chyba. Mohlo to vypadat, že Machek chtěl utéci, vy jste ho chytil, on vás postřelil, a když slyšel, že se blížíme a uvědomil si bezvýchodnost situace, spáchal sebevraždu. Zase jste ale nevěděl o tom zápisníku, který si schoval v pojistkové skříni. Kdyby se doopravdy chystal utéct, určitě by si ho vzal.“ Robert Knapp se odmlčel. Potom řekl: „Takže máte na krku dvě perfektní vraždy a pokus o krádež obrazu. To je víc než dost.“

Spáčil upřel unavené a vybledlé oči na poručíka. Špičkou jazyka si olízl rty. Ruka s pistolí se mu mírně chvěla. Ale ne zas moc. Ukázal koltem na Krasla. „Stoupni si Václave, vedle pana Knappa ke zdi, abych měl jistotu, že se budeš chovat rozumně.“ Otočil se na Kittnara a zakýval pistolí. „Vy taky, doktore.“

Krasl odešel ke stěně a opřel se. Ruce strčil do kapes. Na Spáčila ani nepohlédl. Kittnar si stoupl vedle.

„A teď tam hezky zůstaňte v klidu. Myslím, že už jste něco podobného viděli ve filmu, tak víte, oč běží.“

„Nevím, jak si to vlastně představujete, pane Spáčile,“ řekl Robert Knapp.

„Představuju si to takhle,“ řekl Spáčil. „Vy mi teď hezky řeknete, proč jsem to všechno udělal a pak se rozloučíme. Souhlasíte?“

„To mě teda podržte,“ řekl Robert Knapp. „Takhle si to představujete? Neblázněte!“

Spáčil pozdvihl pistoli. Obličej měl zachmuřený. „Dělám, co můžu,“ řekl. „Tak jak to bylo?“ ozval se tiše. „A nemyslete si, že mě nějak podfouknete. Do vás bych se trefil jedna báseň.“

„S motivem to není slavné, spíš nuda. Ani se mi o tom nechce začínat. To bych musel mluvit –“

„Tak mluvte,“ řekl Spáčil, „ale rychle, nebo ztratím trpělivost.“

„To bych musel mluvit o člověku, o ambiciózním člověku, který má mindrák ze svého života. Dvakrát začal a dvakrát pohořel. Poprvé jako mladý spisovatel, který nedokázal napsat svou knihu a tím se přesvědčil o svých kvalitách, podruhé jako manžel a otec rodiny, která o něho ztratila zájem. Zůstal trčet sám na vesnici s prací, která ho vůbec nebaví. Je to zoufalá nuda a žádné perspektivy. Zklamal sám sebe. Má pocit, že stárne. Život mu uniká mezi prsty a pořád to nikam nevede. A pak přijde Hana Felixová. Je mladá, krásná, plná života. Zdá se, že ho miluje. Je to poslední životní šance. Odejít a začít znovu. Hana měla být motorem, který pohne jeho životem. Jak to ale zařídit? Je zvyklý žít s penězi, není tak naivní, aby si myslel, že ho bude živit láska. Ty zkušenosti už má z minulého manželství. Má-li se tento poslední pokus podařit – a on to považuje za poslední životní šanci –, potřebuje peníze. Spoléhá na svou chytrost. Přemluví Hanu a přesvědčí ji o svém plánu. Ukradne ten obraz, má už asi představu, jak ho zpeněžit. Hana zpočátku souhlasí. Ale ne dlouho. Časem vystřízliví. Je přelétavá. O to, co jeden den se zaujetím plánuje, ztrácí druhý den zájem. Z lásky zůstane jen chvilková zamilovanost, z obdivu k romantickému plánu strach a výčitky svědomí. Ví, že krádež padne na Krasla. A Krasla má asi ráda. Couvne – a tak i tahle poslední šance by měla vyjít naprázdno. Jenže třetí krach si už náš muž dovolit nemůže. Sám sebe musí přesvědčit, že dokáže vzít svůj osud do svých rukou. Pevně, tvrdě. Obraz je už odnesen, ale Hana říká své ne.“

„Nechte si to,“ řekl Spáčil a přesunul se ke dveřím. „To jsou kecy, když to takhle člověk poslouchá. Tohle je má poslední šance a ta naprázdno nevyjde, na to můžete vzít jed.“ Zakýval pistolí. „Rozloučíme se. Jdu.“

„To nemůžete,“ řekl Robert Knapp.

„Ale ano, můžu. Podívejte se, vy přece za nic neodpovídáte – když na vás mířím pistolí. Ale když se pokusíte mně ji vzít, bude se střílet. Bůhví, kdo to dostane. Jdu, poručíku. Poroučím se, pánové. Sbohem.“

Pomalou vycouval ke dveřím. Pistolí pořád mířil před sebe, ne na určitý cíl, jen před sebe. V mžiku se otočil a přibouchl dveře.

Ještě nedoznělo cvaknutí zámku, když se Robert Knapp vymrštil od stěny a dopadl ramenem na dveře. Nepovolily. Zkusil to ještě jednou, ale byly to pevné dveře. Skokem přelétl místnost, praštil pěstí do kliky a vyřítil se na chodbu. Uběhl asi pět kroků, když zaburácel výstřel. Zarachotil, jako když někdo kopne do plechové rolety. Ještě když doběhl a otevřel dveře, zněla mu ta detonace v uších.

V pokoji bylo čisto a uklizeno. Žádný cigaretový zápach ve vzduchu. Byly tam nějaké skříně. U jedné příčky sektorová knihovna. Vedle závěs medové barvy a za ním vykukoval roh dětské postýlky. Pak tam byl ještě stůl, čtyři židle, jedna stála pod oknem. Na tabuli skla se třepetal motýl s rudými křídly. Narážel na sklo, padal, vzlétal a zase padal. V rohu stála válenda s fialovým potahem, na ní ležela rozevřená kniha a popelník na tenkých komářích nožkách.

Kolt se válel na šedozeleném běhounu a z hlavně stoupal ke stropu úzký proužek dýmu. Spáčil ležel naznak, s hlavou otočenou k levému rameni, ruce od těla. Střelil se do úst. Obličej měl k nerozeznání. Pod levou tvář se tvořila kaluž černé krve. Nebylo mu pomoci, přesně tak si to přál. Nikdo mu nemusel sahat na zápěstí a také to nikdo neudělal.

Robert Knapp vyšel z pokoje. Nic chytřejšího ho nenapadlo.

* * *

Někteří lidé tvrdí, že v autu může člověk ujet sám sobě.

Stmívalo se. Robert Knapp projel křižovatkou. Rudé oko semaforu mrkalo zlověstně jako rána ve spánku. V domech podél ulice se svítilo. Ze zahrad trčely větve. Na domku za žlutým laťkovým plotem bylo na ceduli napsáno TŘÍDA PŘÁTELSTVÍ. Jel pomalu s rozsvícenými potkávacími světly, projel kolem několika domovních bloků se špinavými činžáky a červenými kandelábry pouličních svítidel a zastavil před hotelem Astoria. Vystoupil. V recepci dřímал postarší vašnosta nad rozevřenou knížkou. V popelníku na pultu kouřil doutník.

Robert Knapp si koupil láhev Black and White. Tu větší.

Jel pomalu domů. Vzduch příjemně chladil, kola svištěla po asfaltu. Jel podél holých zdí domů, pak kolem nějakých stromů a nakonec mezi lány zaprášené trávy. Sídliště se představilo třemi věžáky s modrými a červenými balkónky. Nad samoobsluhou mrkala zářivka a drněla tlumivka.

Zaparkoval před domem, strčil láhev do kapsy a s aktovkou v ruce vyjel zdviží do posledního patra. V dopisní schránce našel dopis, ale neotevřel ho. Písmo na obálce znal.

V kuchyni otevřel láhev a hned si nalil. Sebral sklenici, láhev, popelník a odešel do pokoje.

Když zazvonil telefon, byla láhev skoro prázdná. Telefon zvonil a zvonil.

Robert Knapp odešel do koupelny, omyl si obličej a vyčistil zuby. Uvařil si kávu a vypil ji. Zbytek whisky nalil do výlevky. Usadil se v pokoji u otevřeného okna.

Pak zazvonil telefon znovu.

Odnesl prázdný šálek do kuchyně a opláchl ho. Roztočil kohoutek a nechal si téci studenou vodu na ruce. Utřel se. Zavřel kohoutek. Šálek uložil do skříňky. Zapálil si cigaretu.

Ale telefon pořád vyzváněl. Drze a vyzývavě. Vrátil se do pokoje, odložil cigaretu do popelníku a zvedl sluchátko.

Samozřejmě to byla ona. Hovořila a hovořila, hlas zněl melodicky a sladce, ale přicházel z dálky, ze strašlivé dálky.

Josef Volák
Vrah v šarlatu

Edice E-knihovna
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 7. 4. 2017

ISBN 978-80-7532-635-5 (pdf)